

Sygn. akt **II AKa 68/12**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Janusz Jaromin (spr.)
Sędziowie:	SA Stanisław Kucharczyk SA Bogumiła Metecka-Draus
Protokolant:	sekr. sądowy Emilia Biegańska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Szczecinie del. do Prokuratury Apelacyjnej w Szczecinie Ewy Cybulskiej

po rozpoznaniu w dniach 20 czerwca 2012 r., 21 czerwca 2012 r., 20 lipca 2012 r., 7 stycznia 2013 r., 3 czerwca 2013 r., 4 czerwca 2013 r. i 7 czerwca 2013 r. sprawy

1) **M. C. (1)**

oskarżonego z art. 271 § 1 i 3 w zw. z art. 12 k.k.,

2) **R. S.**

oskarżonego z art. 228 § 1,3 i 5 k.k.,

3) **J. K. (1)**

oskarżonego z art. 296 § 1,2,3 k.k. w zb. z art. 271 § 1 i 3 k.k. i inne,

4) **Z. M. (1)**

oskarżonego z art. 296 § 1 i 2 k.k. i inne,

5) **J. S. (1)**

oskarżonego z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

6) **M. Z.**

oskarżonego z art. 229 § 1, 3 i 4 k.k.,

7) **J. S. (2)**

oskarżonego z art. 229 § 1, 3 i 4 k.k.,

8) **R. P.**

oskarżonego z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i inne,

9) **J. C.**

oskarżonego z art. 276 k.k. i inne,

10) **W. K. (1)**

oskarżonego z art. 296 § 1 i 3 k.k. i inne,

11) **A. K.**

oskarżonego z art. 296 § 1,2, i 3 k.k. i inne,

12) **W. Ż.**

oskarżonego z art. 296 § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i inne,

13) **T. J.**

oskarżonego z art. 296 § 1 i 2 k.k. inne,

14) **A. S. (1)**

oskarżonego z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

15) **M. W.**

oskarżonego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i inne,

16) **a na podstawie art. 435 k.p.k. także Z. M. (2)**

oskarżonego z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 12 kk w zb. z art. 296 § 1 i 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i inne

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora co do oskarżonych R. S., J. K. (1), Z. M. (1), M. Z. i J. S. (2) oraz obrońców oskarżonych M. C. (1), R. S., J. K. (1), Z. M. (1), J. S. (1), R. P., J. C., W. K. (1), A. K., W. Ż., T. J., A. S. (1) i M. W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp.

z dnia 8 lipca 2011 r., sygn. akt II K 54/08

I. uchyla zaskarżony wyrok:

1. co do **W. K. (1)** w części dotyczącej czynu opisanego w punkcie II jego części wstępnej (punkt II części dyspozytywnej).
2. co do **R. S.** w części dotyczącej czynów opisanych:
  - a. w punkcie XVII części wstępnej (punkt XIII części dyspozytywnej);
  - b. w punkcie XVIII części wstępnej (punkt XIV części dyspozytywnej).

3. co do **J. K. (1)** w części dotyczącej czynów opisanych:
  - a. w punkcie XX jego części wstępnej (punkt XVII części dyspozytywnej);
  - b. w punkcie XXI jego części wstępnej (punkt XVIII części dyspozytywnej);
  - c. w punkcie XXIII jego części wstępnej (punkt XX części dyspozytywnej);
  - d. w punkcie XXV jego części wstępnej (punkt XXII części dyspozytywnej);
  - e. w punkcie XXVI jego części wstępnej (punkt XXIII części dyspozytywnej).
4. co do **Z. M. (1)** w części dotyczącej czynu opisanego w punkcie XXXII jego części wstępnej (punkt XXXI części dyspozytywnej).
5. co do **T. J.** w części dotyczącej czynów opisanych:
  - a. w punkcie XXXIV jego części wstępnej (punkt XXXIII części dyspozytywnej);
  - b. w punkcie XXXVI jego części wstępnej (punkt XXXV części dyspozytywnej).
6. co do **W. Ż.** w części dotyczącej czynu przypisanego w punkcie XXXIX jego części dyspozytywnej.
7. co do **M. W.** w części dotyczącej czynów opisanych:
  - a. w punkcie XLIII jego części wstępnej (punkt XLV części dyspozytywnej);
  - b. w punkcie XLIV jego części wstępnej (punkt XLVI części dyspozytywnej).
8. co do **J. S. (1)** w części dotyczącej czynu opisanego w punkcie XLVI części wstępnej (punkt XLIX części dyspozytywnej).
9. co do **A. K.** w części dotyczącej czynu opisanego w punkcie XLVII części wstępnej (punkt L części dyspozytywnej).
10. na podstawie art. 435 k.p.k. co do **Z. M. (2)** w części dotyczącej czynu opisanego w punkcie XIV jego części wstępnej (punkt X części dyspozytywnej).

i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Gorzowie Wielkopolskim do ponownego rozpoznania.

II. uchyla zaskarżony wyrok:

1. co do **W. K. (1)** w części dotyczącej punktu IV części dyspozytywnej i na mocy art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umarza postępowanie karne odnośnie czynu opisanego w punkcie IV jego części wstępnej i w tym zakresie wydatkami postępowania obciąża Skarb Państwa.
2. co do **J. C.** w części dotyczącej:
  - a) punktu XXVI części dyspozytywnej i na mocy art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umarza postępowanie karne odnośnie czynu opisanego w punkcie XXVIII jego części wstępnej;
  - b) punktu XXVII części dyspozytywnej i na mocy art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umarza postępowanie karne odnośnie czynu opisanego w punkcie XXIX jego części wstępnej;
  - c) punktu XXVIII części dyspozytywnej i na mocy art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umarza postępowanie karne odnośnie czynu opisanego w punkcie XXX jego części wstępnej;

d) punktu XXIX części dyspozytywnej i na mocy art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umarza postępowanie karne odnośnie czynu opisanego w punkcie XXXI jego części wstępnej.

i w tym zakresie wydatkami postępowania obciąża Skarb Państwa.

3. co do **W. Ż.** w części dotyczącej punktu XXXVIII części dyspozytywnej i na mocy art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umarza postępowanie karne odnośnie czynu opisanego w punkcie XXXVIII jego części wstępnej i w tym zakresie wydatkami postępowania obciąża Skarb Państwa.

4. co do **R. P.** w części dotyczącej punktu XLII części dyspozytywnej i na mocy art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umarza postępowanie karne odnośnie czynu opisanego w punkcie XLI jego części wstępnej i w tym zakresie wydatkami postępowania obciąża Skarb Państwa.

5. na podstawie art. 435 k.p.k. co do **Z. M. (2)** w części dotyczącej punktu IX części dyspozytywnej i na mocy art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umarza postępowanie karne odnośnie czynu opisanego w punkcie XI jego części wstępnej i w tym zakresie wydatkami postępowania obciąża Skarb Państwa.

III. zmienia zaskarżony wyrok:

1. w części dotyczącej **J. K. (1)** w ten sposób, że:

a. uchyla orzeczoną w punkcie XXIV jego części dyspozytywnej karę łączną pozbawienia wolności i grzywny;

b. w zakresie czynu przypisanego w punkcie XXI części dyspozytywnej na podstawie art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 58 § 3 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierza mu karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych po 100 (sto) złotych każda stawka.

2. w części dotyczącej **J. C.** w ten sposób, że uniewinnia go od popełnienia przestępstwa z art. 296 § 2 k.k. przypisanego mu w punkcie XXV części dyspozytywnej, a opisanego w punkcie XXVII części wstępnej a wydatkami postępowania w tym zakresie obciąża Skarb Państwa.

3. w części dotyczącej **T. J.** w ten sposób, że uniewinnia go od popełnienia przestępstwa z art. 296 § 1 i 2 k.k. przypisanego mu w punkcie XXXIV części dyspozytywnej, a opisanego w punkcie XXXV części wstępnej, a wydatkami postępowania w tym zakresie obciąża Skarb Państwa.

4. w części dotyczącej **R. P.** w ten sposób, że:

a. uchyla orzeczoną w punkcie XLIII jego części dyspozytywnej karę łączną grzywny;

b. w zakresie punktu XLI części dyspozytywnej uznaje oskarżonego za winnego tego, że w dniu 30 kwietnia 2000 r. w G.. jako kierownik budowy z ramienia Przedsiębiorstwa (...)Sp. z o.o. w G.na inwestycji „(...) w G.”, wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, stwierdzając w załączniku nr(...) i w Oświadczeniu miesięcznym nr (...) z dnia 30 kwietnia 2000 r. stanowiącymi podstawę wystawienia faktury nr (...) na kwotę 1.266.181,30 zł, wykonanie robót ziemnych i rozbiórkowych przez (...) Sp. z o.o. w G. na kwotę 200.000 złotych objętą wartością wskazanej faktury, gdy faktycznie roboty te nie zostały wykonane, poświadczył w tych dokumentach nieprawdę tj. przestępstwa z art. 271 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 58 § 3 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierza mu karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych każda stawka.

2. w części dotyczącej **M. W.** w ten sposób, że ustala, iż zaliczeniu w punkcie LXI e części dyspozytywnej na poczet orzeczonej kary grzywny podlega okres zatrzymania.

3. w części dotyczącej **A. K.** w ten sposób, że uniewinnia go od popełnienia przestępstwa z art. 296 § 1 i 2 k.k. przypisanego mu w punkcie LI części dyspozytywnej, a opisanego w punkcie XLVII części wstępnej

a wydatkami postępowania w tym zakresie obciąża Skarb Państwa.

4. na podstawie art. 435 k.p.k. w części dotyczącej **Z. M. (2)** w ten sposób, że:

a. uchyla orzeczoną w punkcie XII jego części dyspozytywnej karę łączną pozbawienia wolności i grzywny;

b. w zakresie punktu XI części dyspozytywnej uznaje oskarżonego za winnego tego, że w dniu 30 listopada 2001 r. w G. jako Prezes Zarządu (...) Sp. z o.o. w G.tj. wykonawcy na inwestycji „(...)w G.” działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej będąc uprawniony do wystawiania dokumentów wystawił fakturę nr (...) z dnia 30 kwietnia 2000 r. stwierdzającą wykonanie robót zgodnie z oświadczeniem miesięcznym nr(...) na kwotę 1.266.181,30 zł, gdy faktycznie roboty wyszczególnione w załączniku nr(...) do tego oświadczenia na kwotę 200.000 zł wliczoną do sumy zbiorczej faktury nie zostały wykonane, poświadczając w tym dokumencie nieprawdę tj. przestępstwa z art. 271 § 1 i 3 k.k. i za to na podstawie art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt 4 k.k. wymierza mu karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda stawka;

c. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego karę łączną grzywny w wysokości 180 (sto osiemdziesiąt) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda stawka;

d. w zakresie punktu LVI jako podstawę warunkowego zawieszenia orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności przyjmuje art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt.1 k.k. i ustala okres próby na 5 (pięć) lat;

e. w zakresie punktu LXII a ustala wysokość obowiązku naprawienia szkody przez Z. M. (2) na kwotę 200 000,00 (dwieście tysięcy) złotych.

IV. w pozostałym zakresie wyrok w zaskarżonej części dotyczącej oskarżonych: M. C. (1), R. S., J. K. (1), Z. M. (1), A. S. (1), M. W., M. Z., J. S. (2) utrzymuje w mocy, uznając apelację obrońcy oskarżonego M. C. (1) i apelację prokuratora za oczywiście bezzasadne.

V. zasądza od oskarżonych M. C. (1), J. K. (1), A. S. (1) i M. W. na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego z wyłączeniem kosztów opinii uzupełniającej biegłej oraz opłaty od oskarżonych: M. C. (1) w kwocie 900 (dziewięćset) złotych, A. S. (1) w kwocie 1500 (tysiąc pięćset) złotych, M. W. w kwocie 700 (siedemset) złotych za drugą instancję, a od oskarżonych:

J. K. (1) w kwocie 500 (pięćset) złotych, R. P. w kwocie 150 (sto pięćdziesiąt) złotych, Z. M. (2) w kwocie 660 (sześćset sześćdziesiąt) złotych za obie instancje.

VI. wydatkami postępowania odwoławczego związanymi z apelacją prokuratora obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II AKa 68/12

UZASADNIENIE

1. M. C. (1) został oskarżony o to, że:

I w okresie od 18 grudnia 2000 r. do 30 listopada 2001 r. w G. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...), będąc podatnikiem rozliczającym się na podstawie karty podatkowej i osobą uprawnioną do wystawienia rachunków, wystawił i zrealizował na polecenie Prezesa Zarządu (...) Sp. z o.o. Z. M. (2) stwierdzające nieprawdę rachunki opiewające na łączną kwotę 203.300 zł za niewykonane usługi transportowe i tak:

- w dniu 18 grudnia 2000 r. w G. rachunek nr (...) na kwotę 60.000 zł,

- w dniu 31 stycznia 2001 r. w G. rachunek nr (...) na kwotę 6.000 zł.

- w dniu 28 lutego 2001 r. w G. rachunek nr (...) na kwotę 10.500 zł,
- w dniu 31 maja 2001 r. w G. rachunek nr (...) na kwotę 14.700 zł,
- w dniu 29 czerwca 2001 r. w G. rachunek nr (...) na kwotę 19.800 zł,
- w dniu 31 lipca 2001 r. w G. rachunek nr (...) na kwotę 19.800 zł,
- w dniu 31 sierpnia 2001 r. w G. rachunek nr (...) na kwotę 17.600 zł,
- w dniu 28 września 2001 r. w G. rachunek nr (...) na kwotę 18.700 zł,
- w dniu 31 października 2001 r. w G. rachunek nr (...) na kwotę 17.800 zł,
- w dniu 30 listopada 2001 r. w G. rachunek nr (...) na kwotę 18.400 zł,

tj. o czyn z art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 12 kk

2. W. K. (1) został oskarżony o to, że

II w okresie od 04 lipca 2001 roku do 31 lipca 2001 roku w G., jako wiceprezes i udziałowiec (...) Sp. z o.o. wiedząc o grożącej upadłości spółki, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu w celu uszczuplenia zaspokojenia wielu wierzycieli dokonał sprzedaży za kwotę 440.054 zł majątku trwałego spółki w postaci sprzętu transportowego i urządzeń na rzecz (...) Spółki z o.o. pomimo braku wyceny tego sprzętu,

tj. o czyn z art. 300 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

III w okresie od maja 2000 roku do 31 grudnia 2001 roku w G.i S. jako wiceprezes i udziałowiec (...) Spółki z o.o. będąc zobowiązanym do zajmowania się sprawami majątkowymi i działalnością gospodarczą spółki, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami przez nadużycie udzielonych mu uprawnień, bądź ich niedopełnienie wyrządził szkodę majątkową spółce w wielkich rozmiarach w kwocie 2.996.281,8 zł w ten sposób, że:

- jako wiceprezes i udziałowiec (...) Spółki z o.o. będąc zobowiązanym do zajmowania się sprawami majątkowymi i działalnością gospodarczą spółki poprzez niedopełnienie ciężących na nim obowiązków doprowadził do zerwania umowy podpisanej z Urzędem Miejskim w S. na budowę (...) przez co naraził (...) Sp. z o.o. na szkodę majątkową w kwocie 211.991,61 zł powstałą z tytułu naliczenia kar umownych,

- jako wiceprezes i udziałowiec (...) Spółki z o.o. będąc zobowiązanym do zajmowania się sprawami majątkowymi i działalnością gospodarczą spółki, przez nadużycie udzielonych mu uprawnień wyrządził szkodę majątkową spółce w kwocie 658.150,17 zł w ten sposób, że firmie Usługi (...) za używanie 3 kopiarek zapłacił kwotę 126.000 zł, co wielokrotnie przekraczało ewentualny wydatek na zakup nowych kopiarek oraz 532.150,17 zł za usługi transportowe pomimo tego, że spółka posiadała własny tabor transportowy,

- jako wiceprezes i udziałowiec (...) Spółki z o.o. będąc zobowiązanym do zajmowania się sprawami majątkowymi i działalnością gospodarczą spółki, przez nadużycie udzielonych mu uprawnień wyrządził szkodę majątkową spółce w kwocie 2.126.000,00 zł w ten sposób, że dokonał przelewu w/w kwoty z kredytu bankowego przeznaczonego na realizację inwestycji (...) na rzecz firmy (...) Spółka z o.o. w S., która to firma przekazała wskazaną kwotę na rzecz firmy (...) spółka z o.o. w G., wobec to której (...) nie posiadał żadnych zobowiązań,

tj. o czyn z art. 296 § 1 i 3 k.k.,

IV w okresie od 2000 roku do 31 grudnia 2001 roku w G. będąc wiceprezesem i udziałowcem (...) Sp. z o.o. wiedząc o niewypłacalności spółki i zagrożeniu upadłością, a także posiadając wielu wierzycieli działał na ich szkodę w ten sposób, że spłacił wierzytelności firmie Usługi (...) i firmie (...),

tj. o czyn z art. 302 § 1 k.k.,

V w dniu 28 września 2001 roku w G. działając wspólnie i w porozumieniu z Z. M. (2) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadzili w błąd wspólników Spółki Cywilnej (...), P. Ś. i A. S. (2) w ten sposób, że sporządzili umowę cesji wierzytelności na kwotę 206.174,96 zł wskazując jako płatnika UM w G. pomimo, że w tym okresie UM w G. nie posiadał zobowiązań płatniczych wobec spółki (...) a ponadto przyszłe wierzytelności byłyby zajmowane przez komornika, o czym wiedzieli,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

3. R. M. został oskarżony o to, że

VI od 4 lipca 2001 do 31 lipca 2001 r. w G. prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą Usługi (...) udzielił pomocy prezesowi i głównemu udziałowcowi (...) Sp. z o.o. Z. M. (2) w ten sposób, że wiedząc o grożącej upadłości spółki, w celu uszczuplenia zaspokojenia wielu wierzycieli dokonał zakupu za kwotę 440.054 zł, majątku trwałego spółki w postaci sprzętu transportowego i urządzeń pozornie sprzedanych Spółce z o.o. (...), której właścicielem i głównym udziałowcem był również Z. M. (2) pomimo braku wyceny tego sprzętu,

tj. o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 300 § 1 i 3 kk

VII w okresie od maja 2000r. do 31 grudnia 2001 r. w G. prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą Usługi (...) udzielił pomocy prezesowi i głównemu udziałowcowi (...) Sp. z o.o. Z. M. (2) w wyrządzeniu znacznej szkody majątkowej spółce w kwocie 658.150,17 zł w ten sposób, że firmie (...) Sp. z o.o. za używanie 3 kopiarek wystawił fakturę na kwotę 126.000 zł, co wielokrotnie przekraczało ewentualny wydatek za zakup nowych kopiarek, oraz 532.150,17 zł za usługi transportowe pomimo tego, że spółka posiadała własny tabor transportowy,

tj. o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 296 § 1 kk,

4. Z. M. (2) został oskarżony o to, że

VIII w okresie co najmniej od 18 grudnia 2000 r. do 30 listopada 2001 r. w G. jako prezes i główny udziałowiec (...) Sp. z o.o. będąc obowiązany do zajmowania się sprawami majątkowymi spółki, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez nadużycie swych uprawnień nakłonił przewoźnika M. C. (1) do wystawienia rachunków za fikcyjne usługi transportowe na łączną kwotę około 203.300 zł, którą to kwotę w całości sobie przywłaszczył, wyrządzając tym samym (...) Spółce z o.o. znaczną szkodę majątkową,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 12 kk w zb. z art. 296 § 1 i 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

IX w okresie od 04 lipca 2001 r. do 31 lipca 2001 r. w G. jako prezes i główny udziałowiec (...) Sp. z o.o. wiedząc o grożącej spółce upadłości, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu w celu uszczuplenia zaspokojenia wielu wierzycieli dokonał sprzedaży za kwotę 440.054 zł majątku trwałego spółki w postaci sprzętu transportowego i urządzeń na rzecz firmy (...) Spółka z o.o. pomimo braku wyceny tego sprzętu,

tj. o przestępstwo z art. 300 § 1 i 3 kk w zw. z art. 12 kk,

X w okresie od maja 2000 r. do 31.12.2001 r. w G., S. i S. jako prezes i główny udziałowiec (...) Spółki z o.o. będąc obowiązany do zajmowania się sprawami majątkowymi i działalnością gospodarczą spółki, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami nadużywając udzielonych mu uprawnień bądź niedopełniając ciężących na nim obowiązków:

- doprowadził do zerwania umowy podpisanej z Urzędem Miejskim w S. na budowę (...), przez co wyrządził (...) Sp. z o.o. szkodę majątkową w kwocie 211.991,61 zł (k. 5285) powstałą z tytułu zapłaty na rzecz Urzędu Miejskiego w S. naliczonych kar umownych,

- zapłacił firmie Usługi (...) kwotę 126.000 zł za używanie 3 kopiarek, co wielokrotnie przekraczało wydatek za zakup nowych kopiarek, oraz kwotę 532.150,17 zł dla powyższej firmy za usługi transportowe pomimo tego, że firma (...) Sp. z o.o. posiadała własny tabor transportowy, w łącznej kwocie 658.150,17 zł,

- dokonał przelewu kwoty 2.126.000,00 zł na rzecz firmy (...) Spółka z o.o. w S. w ten sposób, że z kredytu bankowego przeznaczonego na realizację inwestycji (...) w G., która to firma przekazała wskazaną kwotę firmie (...) Spółka z o.o. w G., wobec to której (...) nie posiadało żadnych zobowiązań, a której to firmy (...) Sp. z o.o. głównym udziałowcem był on sam, wyrządzając w powyższy sposób (...) Spółce z o.o. szkodę majątkową w wielkich rozmiarach w łącznej kwocie 3.070.599,54 zł,

tj. o przestępstwo z art. 296 § 1, 2 i 3 kk,

XI w okresie od 2000 do 31 grudnia 2001 r. w G. będąc prezesem i głównym udziałowcem firmy (...) Sp. z o.o., wobec grożącej spółce niewypłacalności albo upadłości i posiadając wielu wierzycieli spłacił wierzycieli firmie Usługi (...) i firmie (...), nie spłacając wierzycieli pozostałych wierzycieli firmy (...) Sp. z o.o., czym działał na ich szkodę,

tj. o przestępstwo z art. 302 § 1 kk,

XII w dniu 28 września 2001 roku w G. działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd wspólników spółki cywilnej (...): J. G., P. Ś. i A. S. (2) w ten sposób, że zawarł umowę cesji wierzycielności na kwotę 206.174,96 zł wskazując jako płatnika UM w G. mimo, że w tym okresie UM w G. nie posiadał zobowiązań płatniczych wobec firmy (...) Sp. z o.o., a nadto przysługujące wierzycielności podlegały zajęciu przez komornika,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk,

XIII w dniu 19 czerwca 2001 r. w G. jako prezes i główny udziałowiec firmy (...) Spółka z o.o., w celu uzyskania dla (...) Sp. z o.o. kredytu w wysokości 5.000.000,00 zł na modernizację (...) w G. II etap, przedłożył stwierdzające nieprawdę pisemne oświadczenie potwierdzające fakt złożenia zaświadczenia z ZUS o uregulowaniu zobowiązań – nie zaleganiu w opłatach składek pomimo, że zaświadczenie takie zostało wystawione w dniu 13 lipca 2001 r. po uzyskaniu w dniu 12 lipca 2001 r. kredytu i potwierdzało nieprawdę, bowiem na dzień jego wystawienia (...) Sp. z o.o. posiadało zaległości na rzecz ZUS O/G.,

tj. o przestępstwo z art. 297 § 1 kk

XIV w okresie od 25 kwietnia 2000 r. do 30 kwietnia 2000 r. w G. jako prezes (...) Sp. z o. o., będąc obowiązany do zajmowania się sprawami majątkowymi i działalnością gospodarczą spółki, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podejmując decyzję o zatwierdzeniu faktury nr (...) wystawionej przez firmę (...) z siedzibą w Ż., której przedmiotem była dostawa 89.000 sztuk krzewów ozdobnych, żywopłotowych i liściastych, a następnie o przelewie na jej podstawie kwoty 400.500,00 zł na rzecz tej firmy nadużył przysługujących mu uprawnień albowiem faktycznie wskazana dostawa nie miała miejsca, skutkiem czego wyrządził zarządzanej przez siebie spółce znaczną szkodę majątkową w kwocie wyżej wskazanej,

tj. o przestępstwo z art. 296 § 1 i 2 kk,

XV od 30 kwietnia 2000 r. do 30 listopada 2001 r. w G. jako Prezes Zarządu (...) Sp. z o.o. w G. tj. wykonawcy na inwestycji „(...)w G.”, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej będąc uprawniony do wystawiania dokumentów wystawiając:

- fakturę nr (...) z dnia 30 kwietnia 2000 r. stwierdzająca wykonanie robót zgodnie z oświadczeniem miesięcznym nr (...) na kwotę 1.266.181,30 zł, gdy faktycznie roboty wyszczególnione w załączniku nr (...) do tego oświadczenia na kwotę 200.000 zł wliczoną do sumy wskazanej zbiorczej faktury nie zostały wykonane;

- fakturę nr (...) z dnia 30 listopada 2001 r. na kwotę 237.005 zł stwierdzająca wykonanie przez reprezentowany przez niego podmiot zieleni i nasadzeń na przedmiotowej inwestycji, gdy faktycznie zakres ten został wykonany przez Zakład (...) w G.:

- fakturę nr (...) z dnia 30 listopada 2001 r. na kwotę 221.007,10 zł stwierdzającą wykonanie robót drogowych, gdy faktycznie roboty te nie zostały wykonane poświadczyl w tych dokumentach nieprawdę

tj. o czyn z art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 12 kk

XVI okresie od 21 stycznia 2001 r. do 29 sierpnia 2001 r. w G. i w W., w celu uzyskania dla Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o., którego był współwłaścicielem i prezesem zarządu, zamówienia publicznego w postaci kontynuacji zadania inwestycyjnego pn. „(...) w G.”, przedłożył w Urzędzie Zamówień Publicznych w W., stanowiące załączniki do wniosku Urzędu Miasta w G. o zatwierdzenie na wykonawstwo tej inwestycji trybu z wolnej ręki, stwierdzające nieprawdę dokumenty dotyczące posiadania wyłączności na patent nr (...). „(...)” w związku z zakupioną na inne zadania inwestycyjne i w innym czasie wykonywane, od autora licencją, wiedząc że nie jest uprawniony do dysponowania tą technologią na tym zadaniu oraz że nie znajdzie ona tam zastosowania i wprowadzając w błąd UZP, co do tych faktów, doprowadził do wydania decyzji nr (...) z dnia 17.05.2001 r. o uchyleniu decyzji odmownej i zatwierdzeniu wnioskowanego trybu z wolnej ręki na wykonanie tej inwestycji uzyskując w wyniku podpisania z Urzędem Miasta G. umowy z dnia 29.08.2001 r. nr (...), zamówienie wartości 28 mln. zł, z pominięciem art. 15 ustęp 1 ustawy o zamówieniach publicznych (Dz. U. 00.110.1167), zobowiązującego do stosowania w tym przypadku trybu przetargu nieograniczonego, działając w ten sposób na szkodę Urzędu Miasta w G.

tj. o czyn z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

5. R. S. został oskarżony o to, że:

XVII w okresie od 12 września 2000 r. do 21 lipca 2001 r. w G., wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1) jako wspólnicy spółki cywilnej (...), pełniąc na podstawie umowy z dnia 26 listopada 1999 r. zawartej z inżynierem kontraktu, tj. Zarządem Dróg Wojewódzkich w Z. – Biuro Zamiejscowe w G., funkcję inżyniera rezydenta na budowie (...) w G. jako uprawniony do dysponowania rezerwą celową stanowiącą część publicznych środków finansowych przeznaczonych na realizację tej inwestycji, w okresie jej realizacji przyjął od wykonawcy robót, tj. Z. M. (2) prezesa zarządu Przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w G., korzyść majątkową w kwocie 300 tysięcy złotych, którą przelano za pośrednictwem firmy (...) fakturami za roboty na bocznicę kolejowej przy elektrociepłowni (...) w okresie od 07.11.2000 roku do 21.07.2001 roku, co stanowi korzyść majątkową znacznej wartości, w zamian za uruchomienie środków rezerwowych na roboty zamienne i dodatkowe na tej inwestycji,

tj. o przestępstwo z art. 228 § 1 i 5 kk,

XVIII w okresie od 23 listopada 1999 r. do 31 sierpnia 2000 r. w G., wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1) jako wspólnicy spółki cywilnej (...), pełniąc na podstawie umowy z dnia 08 maja 2000 r. zawartej z Zarządem Miasta G., funkcję inżyniera kontraktu na budowie kanalizacji w G. na (...), jako uprawniony do decydowania o wydatkowaniu rezerwy celowej stanowiącej część publicznych środków finansowych przeznaczonych na realizowanie tej inwestycji, w okresie jej realizacji, przyjął od wykonawcy robót Z. M. (2) prezesa zarządu Przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w G. korzyść majątkową w kwocie 180 tys. zł, którą przekazano w gotówce, co stanowi korzyść majątkową znacznej wartości, w zamian za uruchomienie środków rezerwowych za roboty zamienne i dodatkowe na tej inwestycji,

tj. o przestępstwo z art. 228 § 1 i 5 kk,

XIX w okresie od 09 października 2000 r. do 31 października 2001 r. w G. wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), jako wspólnicy spółki cywilnej (...) pełniącej nadzór inwestorski na budowie Centrum Handlowe (...), realizowanej przez firmę (...) S.A., w oparciu o umowę na pełnienie tego nadzoru z dnia 10 października 2000 r. określającą wartość tej usługi na kwotę netto 1.280.000 zł, podczas gdy faktycznie wartość wykonanej usługi wynosiła 100.000 zł, przyjęli od Zarządu firmy (...) S.A. korzyść majątkową znacznej wartości w kwocie nie mniejszej niż 1.376.200 zł brutto, którą przelano na konto firmy (...) s.c. fakturami w okresie od 29.11.2000 roku do 31.10.2001 roku, za umożliwienie tej firmie wygrania przetargu na budowę Centrum (...), gdzie w postępowaniu przetargowym jednym z członków komisji przetargowej - upoważnionym do kontaktów z oferentami - był J. K. (1), w związku z tym pełniący funkcję publiczną, a wyboru wykonawcy dokonano w dniu 09 października 2000 r. ze względu na najniższą oferowaną cenę,

tj. o przestępstwo z art. 228 § 1, 3 i 5 kk.

6. J. K. (1) został oskarżony o to, że:

XX w okresie od 12 września 2000 r. do 21 lipca 2001 r. w G. wspólnie i w porozumieniu z R. S. jako wspólnicy spółki cywilnej (...), pełniąc na podstawie umowy z dnia 26 listopada 1999 r. zawartej z inżynierem kontraktu tj. Zarządem Dróg Wojewódzkich w Z. Biuro Zamiejskowe w G., funkcję inżyniera rezydenta na budowie (...) w G.. jako uprawniony do dysponowania rezerwą celową stanowiącą część publicznych środków finansowych przeznaczonych na realizację tej inwestycji, w okresie jej realizacji, przyjął od wykonawcy robót Z. M. (2) prezesa Zarządu Przedsiębiorstwa (...) Spółka z o. o. z siedzibą w G., korzyść majątkową w kwocie 300.000 zł, którą przelano za pośrednictwem firmy (...) fakturami za roboty na bocznicy kolejowej przy elektrociepłowni (...) w okresie od 07.11.2000 roku do 21.07.2001 roku, co stanowi korzyść majątkową znacznej wartości, w zamian za uruchomienie środków rezerwowych za roboty zamienne i dodatkowe na tej inwestycji,

tj. o przestępstwo z art. 228 § 1 i 5 kk,

XXI w okresie od 23 listopada 1999 r. do 31 sierpnia 2000 r. w G., wspólnie i w porozumieniu z R. S. jako wspólnicy spółki cywilnej (...) pełniąc na podstawie umowy z dnia 08.05.2000 r., funkcję inżyniera kontraktu na budowie kanalizacji w G.na (...), jako uprawniony do decydowania o wydatkowaniu rezerwy celowej stanowiącej część publicznych środków finansowych przeznaczonych na finansowanie tej inwestycji przyjął, w okresie jej realizacji, od wykonawcy robót Z. M. (2) prezesa zarządu Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. korzyść majątkową w kwocie 180.000 zł, którą przekazano w gotówce, co stanowi korzyść majątkową znacznej wartości, w zamian za uruchomienie środków rezerwowych za roboty zamienne i dodatkowe na tej inwestycji,

tj. o przestępstwo z art. 228 § 1 i 5 kk

XXII w okresie od 09 października 2000 r. do 31 października 2001 r. w G. wspólnie i w porozumieniu z R. S. jako wspólnicy spółki cywilnej (...), pełniącej nadzór inwestorski na budowie Centrum Handlowe (...) realizowanej przez firmę (...)S.A., w oparciu o umowę na pełnienie nadzoru inwestorskiego z dnia 10 października 2000 r. określającą wartość tej usługi na kwotę netto 1.280.000 zł., podczas gdy faktyczna wartość wykonanej usługi wynosiła 100.000 zł, przyjęli od Zarządu firmy (...) S.A. korzyść majątkową znacznej wartości w kwocie nie mniejszej niż 1.376.200 zł brutto, którą przelano na konto firmy (...) s.c. fakturami w okresie od 29.11.2000 roku do 31.10.2001 roku, za umożliwienie firmie (...) S.A. wygrania przetargu na budowę Centrum (...), gdzie w postępowaniu przetargowym dotyczącym budowy tego centrum był J. K. (1) jednym z członków komisji przetargowej - upoważnionym do kontaktów z oferentami - w związku z tym pełniący funkcję publiczną, a wyboru wykonawcy dokonano w dniu 09 października 2000 r. ze względu na najniższą oferowaną cenę,

tj. o przestępstwo z art. 228 § 1, 3 i 5 kk,

XXIII od 15 marca 2000 r. do 23 maja 2003r. w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z inżynierem kontraktu – M. J., pełniąc funkcję inżyniera rezydenta na kontrakcie nr (...) "Modernizacja Drogi Krajowej Nr (...) w G. jako połączenie z drogami nr (...) i (...) pomiędzy K. i G.", będąc obowiązany do zajmowania

się sprawami majątkowymi Urzędu Miasta na tej inwestycji, nie dopełnił ciężących na nim obowiązków wynikających z umowy z dnia 26 listopada 1999 r. zawartej z inżynierem kontraktu tj. Zarządem Dróg Wojewódzkich w Z. Biuro Zamiejscowe w G. oraz klauzul (...) i (...). Warunków Kontraktowych dla Robót Inżynieryjno-Budowlanych (...) wydanych przez (...) Federację (...)

wprowadzając:

- Protokołem Konieczności Nr(...) z dnia 15 marca 2000 r. robotę zamienną związaną z rozbiórką nawierzchni betonowej grubości 25 cm w ul. (...) w G. o wartości określonej na kwotę 90.798,06 euro,

tj. 367. 417,50 zł, którą przelano ze środków Miasta G.na rzecz wykonawcy tj. (...) Sp. z o.o. w G. i mając świadomość, że ta robota budowlana została rozliczona w ramach kontraktu, w związku z czym przelew środków Miasta w tym zakresie był bezpodstawny, a stwierdzenie o konieczności wprowadzenia tej roboty zamiennej poświadczone przezeń w tym dokumencie było nieprawdziwe, działając w tym zakresie nadto wspólnie i w porozumieniu z Naczelnikiem Wydziału (...) Miasta G.- W. Ż.,

- Protokołem Konieczności Nr (...) z dnia 01 czerwca 2000 r. robotę dodatkową związaną z wykonaniem przełożenia kabli teletechnicznych w rejonie skrzyżowania w ul. (...) w G. o wartości określonej na kwotę 13.827,75 euro tj. 53.521,08 zł, którą przelano ze środków MiastaG.na rzecz wykonawcy tj. (...) Sp. z o. o. w G. i mając świadomość, że ta robota budowlana została rozliczona w ramach kontraktu, w związku z czym przelew środków Miasta w tym zakresie był bezpodstawny, a stwierdzenie o konieczności wprowadzenia tej roboty dodatkowej poświadczone przezeń w tym dokumencie było nieprawdziwe, działając w tym zakresie nadto wspólnie i w porozumieniu z Naczelnikiem Wydziału(...) Miasta G. - W. Ż.,

- Protokołem Konieczności Nr (...) z dnia 21 czerwca 2002 r. robotę zamienną obejmującą zasypanie i zagęszczenie przyczółków wiaduktu, o wartości określonej na kwotę 16.500 euro tj. 64.350,00 zł, którą to kwotę przelano ze środków Miasta G. na rzecz wykonawcy tj. (...)w G.. i mając świadomość, że te roboty zostały rozliczone w ramach robót wprowadzonych Protokołem Konieczności Nr (...), w związku z czym przelew środków Miasta w tym zakresie był bezpodstawny, a stwierdzenie o konieczności wprowadzenia tych robót poświadczone przez niego w tych dokumentach było nieprawdziwe i działając w tym zakresie nadto wspólnie i w porozumieniu z Naczelnikiem Wydziału (...) Miasta W. Ż.,

- Protokołem Konieczności Nr (...) z dnia 24 czerwca 2002 r. robotę dodatkową obejmującą dozbrojenie elementów wiaduktu i wykonanie obramowania kanału kablowego kątownikiem, o wartości określonej na kwotę 3751,18 euro tj. 14.629,60 zł, którą to kwotę przelano ze środków Miasta G.na rzecz wykonawcy tj. (...)w G. i mając świadomość, że te roboty zostały rozliczone w ramach robót wprowadzonych Protokołem Konieczności Nr (...), w związku z czym przelew środków Miasta w tym zakresie był bezpodstawny, a stwierdzenie o konieczności wprowadzenia tych robót poświadczone przez niego w tych dokumentach było nieprawdziwe i działając w tym zakresie nadto wspólnie i w porozumieniu z Naczelnikiem Wydziału (...)Miasta W. Ż.,

- Protokołem Konieczności Nr (...)z dnia 18 września 2002 r., robotę dodatkową obejmującą odwodnienie przyczółków wiaduktu przez wykonanie studni typu (...) kończących drenaż przyczółków, o wartości 1260,96 euro tj. 4917,74 zł, którą to kwotę przelano ze środków Miasta G. na rzecz wykonawcy tj. (...)w G. i mając świadomość, że te roboty zostały rozliczone w ramach robót wprowadzonych Protokołem Konieczności Nr (...), w związku z czym przelew środków Miasta w tym zakresie był bezpodstawny, a stwierdzenie o konieczności wprowadzenia tych robót poświadczone przez niego w tych dokumentach było nieprawdziwe i działając w tym zakresie nadto wspólnie i w porozumieniu z Naczelnikiem Wydziału(...) Miasta W. Ż.,

- Protokołem Konieczności nr (...) z dnia 24 września 2002 r. robotę dodatkową związaną z wykonaniem robót budowlano - konstrukcyjnych kanału przechodniego na rurociągu o średnicy 800 mm w G.o wartości określonej na kwotę 38.257,50 euro tj. 148.470,61 zł, którą przelano ze środków Miasta G. na rzecz wykonawcy tj. (...) w G.i mając świadomość, że ta robota budowlana została rozliczona w ramach kontraktu, w związku z czym

przelew środków Miasta w tym zakresie był bezpodstawny, a stwierdzenie o konieczności wprowadzenia tej roboty dodatkowej poświadczone przezeń w tym dokumencie było nieprawdziwe, działając w tym zakresie nadto wspólnie i w porozumieniu z Naczelnikiem Wydziału(...) Miasta G.- W. Ż.,

- Protokołem Konieczności Nr (...) z dnia 12 listopada 2002 r. robotę dodatkową obejmującą iluminację wiaduktu i estakady pulpy popiołowej, o wartości 2979 euro tj. 11.618,10 zł, którą to kwotę przelano ze środków Miasta G. na rzecz wykonawcy tj. (...) w G. i mając świadomość, że te roboty zostały rozliczone w ramach robót wprowadzonych Protokołem Konieczności Nr (...), w związku z czym przelew środków Miasta w tym zakresie był bezpodstawny, a stwierdzenie o konieczności wprowadzenia tych robót poświadczone przez niego w tych dokumentach było nieprawdziwe i działając w tym zakresie nadto wspólnie i w porozumieniu z Naczelnikiem Wydziału(...) Miasta W. Ż.,

- Protokołem Konieczności Nr (...) z dnia 18 listopada 2002 r. robotę dodatkową na obiekcie „Przebudowa rurociągu o średnicy 800 mm w G.” – w postaci wykonania tymczasowych podparć dla rurociągu pomiędzy komorami(...)na czas wykonywania sztolni tj. robotę o wartości określonej na kwotę 8.137,29 euro tj. 31.539,32 zł, którą przelano ze środków Miasta G. na rzecz wykonawcy tj. (...) w G. i mając świadomość, że ta robota budowlana dotyczy technologii wykonania uwzględnionej w cenie ofertowej wykonania komór a więc znajduje się w zakresie rozliczeń kontraktowych w związku z czym przelew środków Miasta G. w tym zakresie był bezpodstawny, a stwierdzenie o konieczności wprowadzenia tej roboty dodatkowej poświadczone przezeń w tym dokumencie było nieprawdziwe, działając w tym zakresie nadto wspólnie i w porozumieniu z Naczelnikiem Wydziału (...) Miasta G. - W. Ż.,

- Protokołem Konieczności Nr (...) z dnia 14 kwietnia 2003 r. robotę dodatkową obejmującą wykonanie elewacji wiaduktu i estakady pulpy popiołowej, o wartości 23.586 euro tj. 91.585,40 zł, którą to kwotę przelano ze środków Miasta G. na rzecz wykonawcy tj. (...)w (...) i mając świadomość, że te roboty zostały rozliczone w ramach robót wprowadzonych Protokołem Konieczności Nr (...), w związku z czym przelew środków Miasta w tym zakresie był bezpodstawny, a stwierdzenie o konieczności wprowadzenia tych robót poświadczone przez niego w tych dokumentach było nieprawdziwe i działając w tym zakresie nadto wspólnie i w porozumieniu z Naczelnikiem Wydziału (...) Miasta W. Ż.,

nadto stwierdzając:

- w Przejściowych Świadczeniach Płatności Nr (...)z dnia 15 lipca 2000 r., Nr (...) z dnia 31 lipca 2000 r. i Nr (...) z dnia 31 sierpnia 2000 r. wykonanie robót dodatkowych w zakresie „Przebudowy torowiska tramwajowego w rejonie skrzyżowania ulic (...) w G.” wprowadzonych Protokołem Konieczności Nr (...), na wartość 131.534,21 euro, a których wartość określono w protokole odbioru końcowego robót z dnia 13 września 2000 r. na kwotę 530.000 zł + VAT, poświadczyl w tych dokumentach nieprawdę, gdyż faktyczna wartość wykonanych robót wynosiła 397.224,93 zł, a skutkiem którego to działania kwotę 132.775,07 zł bezpodstawnie przelano ze środków Miasta G. na rzecz wykonawcy, tj. (...) Sp. z o.o.

- w Przejściowych Świadczeniach Płatności Nr(...) z dnia 05 lutego 2002 r., Nr (...)z dnia 23 marca 2002 r., Nr (...) z dnia 20 maja 2002 r., Nr (...) z dnia 23 sierpnia 2002 r., Nr (...) z dnia 20 września 2002r., Nr(...) z dnia 21 października 2002 r., Nr (...) z dnia 18 listopada 2002r., Nr (...) z dnia 04 grudnia 2002 r., Nr (...) z dnia 11 grudnia 2002 r., Nr (...) z dnia 22 kwietnia 2003 r. oraz Nr (...) z dnia 23 maja 2003 r. całkowite wykonanie w ramach przedmiotowego kontraktu roboty określonej w poz. (...) tego dokumentu tj. „Wykonanie wykopów w gruntach(...) kat. – ręczne i mechaniczne wykonanie wykopów w gruntach kat. (...) z przemieszczeniem na odległość 100 m na odkład”, pomimo braku wykonania wskazanych robót ziemnych w ilości 35.989,6 m3 wartości 35.484,37 euro tj. 123.471,41 zł z rozliczonych 52.886,92 m3 poświadczyl w tych dokumentach nieprawdę a skutkiem takiego działania kwotę określającą wartość faktycznie niewykonanych robót bezpodstawnie przelano ze środków Miasta G. na rzecz wykonawcy tj. (...)w G.,

- w Przejściowych Świadczeniach Płatności Nr (...)z dnia 23 sierpnia 2002 r. i Nr (...) z dnia 22 kwietnia 2003 r. całkowite wykonanie robót dodatkowych związanych z przeniesieniem wagi samochodowej i wjazdu do firmy(...)S.A. oraz likwidacji starej wagi i ogrodzenia terenu po likwidacji, wprowadzonych do kontraktu Protokołami Konieczności

Nr (...) z dnia 18 sierpnia 2002 r. i Nr (...) z dnia 7 lutego 2003 r. na ogólną wartość 90.716,39 euro tj. 353.793,92 zł., wiedząc że były to roboty spoza zakresu rzeczowego kontraktu i dotyczące terenu spoza objętego kontraktem, a wartość zlikwidowanej starej wagi wynosiła 1150 zł, natomiast należne odszkodowanie wyceniono w kosztorysie inwestorskim na wartość 51.315 zł i poświadczając w tych dokumentach nieprawdę co do zakresu i wartości robót związanych z likwidacją wagi i wysokości należnego odszkodowania w wyżej wymienionej kwocie;

- w Przejściowym Świadczeniu Płatności Nr (...) z dnia 20 września 2002 r. całkowite wykonanie w ramach przedmiotowego kontraktu roboty w postaci „Ułożenie wodociągu o średnicy 300 mm z rur (...)” (Rurociąg wody powrotnej z J.) określonej w punkcie (...) tego dokumentu, pomimo braku wybudowania w zakresie tej pozycji komory KW (...) i komory KW (...), poświadczyl w tym dokumencie nieprawdę a skutkiem takiego działania kwotę 7.217,74 euro tj. 28.580,08 zł określającą wartość faktycznie niewykonanej we wskazanym zakresie roboty bezpodstawnie przelano ze środków Miasta G. na rzecz wykonawcy tj. (...) w G.,

- w Przejściowym Świadczeniu Płatności Nr (...) z dnia 11 grudnia 2002 r. wykonanie wprowadzonej Protokołem Konieczności Nr (...) roboty dodatkowe w zakresie „ Likwidacja kolizji sieci kablowej (...) SA w rejonie ronda ul. (...)”, pomimo faktycznego braku wykonania tej roboty dodatkowej za wyjątkiem wykonania przepustów (...) uwzględnionych i rozliczonych już w Protokole Konieczności Nr (...), poświadczyl w tym dokumencie nieprawdę, a skutkiem takiego działania kwotę 7.425,87 euro tj. 28.781,93 zł określającą wartość tej faktycznie niewykonanej i we wskazanym zakresie podwójnie rozliczonej roboty bezpodstawnie przelano ze środków Miasta G. na rzecz wykonawcy tj. (...) w G.,

nadto:

- podejmując decyzję o przyjęciu w „Protokole Negocjacji Nr (...) na roboty dodatkowe, układanie rur ochronnych w wykopie na istniejących przewodach energetycznych i teletechnicznych” z dnia 26 lipca 2000 r. stawki 23,50 euro za 1 mb tj. 94,57 zł za 1 mb ułożonej rury ochronnej, a więc stawki zawyżonej i w zakresie narzutów kosztorysowych i ceny wybudowanego materiału w stosunku do poziomu średnich wartości w wysokości 16,09 euro za 1 mb tj. 64,36 zł za 1 mb, a nadto stwierdzając w Przejściowym Świadczeniu Płatności Nr (...) z dnia 21 czerwca 2002 r. wykonanie przedmiotowej roboty dodatkowej w postaci założenia przepustów (...) na istniejących kablach w ilości 42 mb, przy faktycznym niewykonaniu roboty w tym zakresie, poświadczyl w tych dokumentach nieprawdę, a skutkiem takiego działania kwotę 1.875,83 euro tj. 7.448,21 zł – wynikająca z zawyżenia przyjętej stawki i niewykonania w faktycznie rozliczonym zakresie tej roboty dodatkowej – bezpodstawnie przelano ze środków Miasta G.. na rzecz (...) Sp. z o.o. w G.,

- stwierdzając wykonanie robót zamiennych wprowadzonych protokołem konieczności nr (...) z dnia 23.09.2000 r. na roboty zamienne przy realizacji robót mostowych na budowie wiaduktu kolejowo drogowego wraz z rampą wsporczą dla rurociągu pulpy popiołowej oraz bocznicy Elektrociepłowni (...) określonych na wartość 939.393,10 euro tj. 3.663.633.00 zł w Przejściowych Świadczeniach Płatności:

-nr (...) z dnia 30.09.2000 r.

-nr (...) z dnia 28.02.2001 r.

-nr (...) z dnia 19.11.2001 r.

-nr (...) z dnia 05.02.2002 r.

-nr (...) z dnia 15.02.2002 r.

-nr (...) z dnia 22.02.2002 r.

-nr (...) z dnia 26.04.2002 r.

-nr (...)z dnia 20.05.2002 r.

-nr (...) z dnia 21.06.2002 r.

-nr (...) z dnia 15.07.2002 r.

-nr (...) z dnia 23.08.2002 r.

-nr (...) z dnia 20.09.2002 r.

-nr (...) z dnia 21.10.2002 r.

-nr (...) z dnia 04.12.2002.r.

wskutek ograniczenia faktycznej wartości robót przez istotne zmniejszenie obiektów tj. wiaduktu i bocznicy w tym głównie ilości torów kolejowych z 7 do 2 i części drogowej oraz innych robót z tym związanych, poświadczyl w tych dokumentach nieprawdę, albowiem faktyczna wartość wykonanych na tych obiektach robót wyniosła 609.688,43 euro tj. 2.377.784,80 zł., natomiast kwotę 329.704,67 euro tj. 1.285.848,20 zł jako nieuzasadnioną nadpłatę za faktycznie niewykonane roboty bezpodstawnie przelano ze środków Miasta G. na rzecz wykonawcy tj. (...) w G. i w odniesieniu do zatwierdzania przedmiotowych dokumentów działał w warunkach czynu ciągłego, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu, działaniem swym wyrządzając Miastu G. szkodę majątkową w wielkich rozmiarach w łącznej wysokości 2.748.748 zł,

tj. o przestępstwo z art. 296 § 1, 2 i 3 kk w zb. z art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XXIV w dniu 17 marca 2000 r. w G. pełniąc funkcję inwestora zastępczego i inżyniera kontraktu z ramienia Urzędu Miasta na inwestycji „Modernizacja oczyszczalni ścieków w G.- budowa kanalizacji sanitarnej na (...)” nr kontraktu (...)na podstawie umowy z dnia 08 maja 2000 r. zawartej z Zarządem Miasta G. i na podstawie klauzuli (...)wyżej określonych Warunków, będąc uprawnionym do wystawiania dokumentów z tą inwestycją związanych, wystawiając Przejściowe Świadcstwo Płatności Nr (...) - styczeń, luty 00, Lista materiałów w magazynie Arkusz (...) z dnia 17 marca 2000.r. na wartość 73.261,50 euro tj. 285.719,85 zł za zakup 19 pomp zatapialnych, kompletnych, z pełnym wyposażeniem dla przepompowni, tj. w kwocie stanowiącej 85 procent ich wartości, zapłaconych fakturą nr (...) z dnia 17.03.2000 r. na wartość łączną 144.698,63 euro, poświadczyl w tym dokumencie nieprawdę, gdyż pompy na tę inwestycję zostały faktycznie wykonawcy sprzedane i zafakturowane przez dostawcę w dniu 02.10.2000.r. (faktura (...)),

tj. o przestępstwo z art. 271 § 1 kk,

XXV w okresie od 23 listopada 1999 r. do 31 sierpnia 2000 r. w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pełniąc funkcję inwestora zastępczego i inżyniera kontraktu z ramienia Urzędu Miasta na inwestycji „Modernizacja oczyszczalni ścieków w G. - budowa kanalizacji sanitarnej (...)” nr kontraktu (...) nie dopełnił ciężących na nim obowiązków wynikających z umowy z dnia 08 maja 2000 r. zawartej z Urzędem Miasta w G. i na podstawie klauzuli (...) Warunków Kontraktowych dla robót inżynieryjno-budowlanych (...) wydanych przez Międzynarodową Federację (...), stwierdzając w PŚP nr (...)z sierpnia 2000.r. „Roboty wg kontraktu-Arkusz (...)” wykonanie robót wprowadzonych protokołem konieczności nr (...) z dnia 21.08.2000 r. na zwiększone ilości robót kontraktowych oraz stwierdzając w PŚP nr (...) z dnia jak wyżej, Arkusz (...)wykonanie robót zamiennych i dodatkowych wprowadzonych protokołami konieczności numer: (...) z dnia 10.12.1999 r. oraz (...) i(...) z dnia 20.06.2000 r., (...), (...), (...), (...) z dnia 25.07.2000 r. i (...)z dnia 21.08.2000 r., poświadczyl w tych dokumentach nieprawdę co do ilości i wartości wykonanych robót, w wyniku czego kwotę zawyżonego wynagrodzenia w wysokości 85.147,05 euro tj. 332.073,49 zł bezpodstawnie przelano ze środków Miasta G. na rzecz (...) Sp. z o.o. jako wykonawcy, a działaniem tym wyrządził Miastu znaczną szkodę majątkową w tej samej wysokości,

tj. o przestępstwo z art. 296 § 1 i 2 kk w zb. z art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

XXVI w okresie od 06 sierpnia 2002 r. do 19 lutego 2004 r. w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, występując na budowie (...) etap III jako inwestor zastępczy na podstawie umowy zawartej z UM w dniu 23.08.2000 r., która to budowa realizowana była na podstawie czterech umów zawartych przez Urząd Miasta G. z firmą (...) Sp. z o.o., o wynagrodzenia ryczałtowe, na podstawie Warunków Kontraktu (...) - (...) 1996 wydanych przez Międzynarodową Federację (...) - będąc obowiązany do zajmowania się sprawami majątkowymi Urzędu Miasta na tej inwestycji, nadużył udzielonych mu uprawnień, wynikających z powyższej umowy z UM w ten sposób, że zmieniając nieformalnie wyżej wymienione warunki kontraktu, niedopuszczając w tych okolicznościach do uruchomienia środków finansowych z kwot rezerwowych:

- wprowadzając protokołami konieczności numery od (...) do (...) wystawionymi w dniu 15.04.2002 r. na dokończenie odcinka drogi długości 100 mb, roboty dodatkowe ogólnej wartości 50.633,39 zł, rozliczone na wartość 60.686,37 zł fakturą nr (...), do umowy z dnia 02.04.2002 r.,

- wprowadzając protokołami konieczności numery od (...) do (...) wystawionymi w okresie od 26.09.2002 r. do 17.07.2003 r. do umowy z dnia 06.08.2002 r. na odcinek od ulicy (...) do ulicy (...), roboty dodatkowe ogólnej wartości 1.795.518,96 zł, rozliczonych na wartość 1.775.352,96 zł,

- wprowadzając protokołami konieczności numery od (...) do (...), wystawionymi w dniu 06.10.2003 r., do umowy na roboty dodatkowe datowanej na 19.02.2004 r. zamykające cały kontrakt, na kwotę 102.902,17 zł, rozliczone na wartość 107.992,44 zł fakturą nr (...),

na ogólną wartość 1.949.054,52 zł, z czego rozliczono kwotę 1.944.031,77 zł, którą jako nieuzasadnioną nadpłatę za realizację wyżej wymienionych umów ryczałtowych, bezpodstawnie przelano ze środków Miasta G. na rzecz wykonawcy tj. (...) Sp. z o.o., wyrządził tym działaniem Miastu G. szkodę majątkową w wielkich rozmiarach w kwocie 1.944.031,77 zł,

tj o przestępstwo z art. 296 § 1, 2 i 3 kk.

7. J. C. został oskarżony o to, że:

XXVII w 2001 roku w G. zajmując stanowisko Dyrektora (...) Sp. z o.o. w G. występującego w charakterze inwestora zastępczego z ramienia Zarządu Miasta G. w budowie (...) w G. jako odpowiedzialny za prawidłowe dysponowanie środkami publicznymi przeznaczonymi na tę inwestycję przez inwestora Miasto G. poprzez niedopełnienie obowiązków wynikających z zasad prawidłowego dysponowania tymi środkami spowodował wypłatę ze środków zamawiającego na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. kwoty 200 tys. zł za niewykonane przez tę spółkę prace, czym działał na szkodę zamawiającego,

tj. o czyn z art. 296 § 2 kk

XXVIII od listopada 2001 r. do grudnia 2001 r. w G. zajmując stanowisko Dyrektora (...) Sp. z o.o. w G. wspólnie i w porozumieniu z inną osobą usunął z dokumentacji Urzędu Miasta znajdującej się u inwestora zastępczego tj. w Przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o. dokument, którym nie miał prawa wyłącznie rozporządzać, w postaci protokołu odbioru robót z dnia 30.11.2001 r. ze skreśloną adnotacją Inspektora Nadzoru K. B. o potrąceniu kwoty 200 tysięcy złotych z tego protokołu, stanowiącego załącznik do faktury VAT nr (...) z dnia 30.11.2001 r. wystawionej w związku z rozliczeniem inwestycji pod nazwą (...) II Etap w G. przez wykonawcę Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. na rzecz inwestora Urzędu Miasta w G.,

tj. o czyn z art. 276 kk,

XXIX od lipca 2001 r. do końca grudnia 2001 r. w G. jako inspektor nadzoru robót mostowych a równocześnie inwestor zastępczy z ramienia zarządu Miasta G. na inwestycji „(...) Etap II” w G. wykonywał roboty budowlane w zakresie

obiekty „Kładka dla pieszych na (...)w G.” poprzez realizację tego obiektu jako kładki dwuprzęsłowej z podwieszeniem cięgnami, bez wymaganej decyzji o pozwoleniu na budowę, jak i wymaganego dla wprowadzonych zmian projektu budowlanego

tj. o czyn z art. 90 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2003 r. nr 207, poz.2016 z późn. zm.)

XXX od lipca 2001 r. do końca grudnia 2001 r. w G.jako inspektor nadzoru robót mostowych a równocześnie inwestor zastępczy z ramienia Zarządu Miasta G.na inwestycji „ (...) Etap II” w G. wykonując roboty budowlane w zakresie obiektu „ Kładka dla pieszych na (...) w (...)” nieumyślnie spowodował bezpośrednie niebezpieczeństwo katastrofy budowlanej poprzez wprowadzenie do realizacji w tym dwuprzęsłowym obiekcie, parametrów elementów układu nośnego obiektu trójprzęsłowego co skutkowało niewystarczającą nośnością płyty żelbetowej kładki, głównych dźwigarów stalowych i podpór pochylni, a także poprzez nie zabezpieczenie odpowiedniego naciągu lin stalowych podwieszających przęsło nad drogą

tj. o czyn z art. 164 § 2 kk;

XXXI od czerwca 2001 r. do lutego 2002 r. w G. jako inwestor zastępczy z ramienia Zarządu Miasta G.wykonywał samodzielną funkcję inspektora nadzoru robót mostowych, nie posiadając wymaganych w tym zakresie uprawnień budowlanych

tj. o czyn z art. 91 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2003 r. nr 207, poz.2016 z późn. zm.)

8. Z. M. (1) został oskarżony o to, że:

XXXII w okresie od 25 kwietnia 2000 r. do 28 kwietnia 2000 r. w G., jako prezes zarządu firmy (...)S.A z siedzibą wG., będąc obowiązany do zajmowania się sprawami majątkowymi spółki, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla innych podmiotów, podejmując decyzję o zatwierdzeniu faktury nr (...), wystawionej przez firmę K. W.(...) z siedzibą w Ż., której przedmiotem była dostawa 89.000 sztuk krzewów ozdobnych, liściastych i żywopłotowych, a następnie przelewie na jej podstawie kwoty 400.500 zł na rzecz tej firmy, nadużył przysługujących mu uprawnień albowiem faktycznie wskazana dostawa nie miała miejsca, skutkiem czego wyrządził zarządzanej przez siebie spółce znaczną szkodę majątkową w kwocie wyżej wskazanej,

tj. o czyn z art. 296 § 1 i 2 kk,

XXXIII w okresie od 09 października 2000 r. do 31 października 2001 r. w G.będąc prezesem zarządu firmy (...)S.A., wykonującej jako generalny realizator budowę Centrum Handlowego (...), działając wspólnie i w porozumieniu z J. S. (2) – wiceprezesem zarządu i M. Z. – członkiem zarządu, udzielił właścicielom firmy (...) s.c. R. S. i J. K. (1) korzyści majątkowej znacznej wartości w kwocie nie mniejszej niż 1.376.200 zł brutto, w zamian za umożliwienie jego firmie wygrania przetargu na budowę Centrum (...) w G., rozstrzygniętego w dniu 09 października 2000 r., w którym to postępowaniu przetargowym jednym z członków komisji przetargowej był J. K. (1), w związku z tym pełniący funkcję publiczną, w ten sposób, że zawarł z tą firmą wbrew przepisom prawa budowlanego, podpisaną przez M. Z. i J. S. (2) umowę z dnia 10.10.2000 r. o pełnienie nadzoru inwestorskiego na budowie (...) za kwotę netto 1.280.000 zł, podczas gdy wartość faktycznie wykonanej usługi wyniosła 100.000 zł, natomiast kwotę 1.476.200 zł przelano na konto firmy (...) s.c. fakturami w okresie od 29.11. 2000 r. do 31.10.2001 r.,

tj. o czyn z art. 229 § 1, 3 i 4 kk.

9. T. J. został oskarżony o to, że:

XXXIV od początku kwietnia 2000 r. do 25 kwietnia 2000 r. w G., jako Prezydent Miasta G., działając w warunkach czynu ciągłego, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu , w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez inne osoby, polecił Z. M. (2)– Prezesowi (...) Spółka z o. o. w G. i Z. M. (1) – Prezesowi (...) S.A. w G. tj.

osobom zobowiązanym do zajmowania się sprawami majątkowymi tych podmiotów zapłatę z majątku zarządzanych przez nich spółek kwot po 400.500 złotych, na rzecz K. W. – właściciela firmy „(...)” w Ż., tytułem rzekomych dostaw roślin ozdobnych, gdy faktycznie takie dostawy nie miały mieć miejsca o czym wiedział, czym działali oni na szkodę reprezentowanych przez siebie podmiotów, wyrządzając im straty w wysokości wyżej określonej, a działając w ten sposób wykorzystał uzależnienie tych osób od możliwości uzyskania przez nich zleceń robót budowlanych w zakresie inwestycji prowadzonych przez Urząd Miasta G.,

tj. o czyn z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 296 § 1 i 2 kk w zw. z art. 12 kk

XXXV w okresie od listopada do 31 grudnia 2001 r. w G. jako Prezydent Miasta, będąc zobowiązanym na podstawie ustawy o samorządzie gminnym do zajmowania się sprawami majątkowymi miasta, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla innego podmiotu, podjął decyzję o wypłacie ze środków Urzędu Miasta kwoty 200.000 złotych na rzecz (...) Spółka z o. o. w G., tytułem zapłaty za rzekomo zrealizowane przez ten podmiot roboty w zakresie realizacji inwestycji (...)Etap II, nadużywając w ten sposób przysługujących mu uprawnień albowiem faktycznie wypłata ta stanowiła przyrzeczony wcześniej zwrot części środków tej spółki, wypłaconych w ramach realizacji jego polecenia przez Z. M. (2) na rzecz firmy K. W. z Ż., skutkiem którego to działania wyrządził znaczną szkodę majątkową Miastu G. w wysokości 200.000 złotych

tj. o czyn z art. 296 § 1 i 2 kk

XXXVI w okresie od 15 maja 2002 r. do 12 sierpnia 2002 r. w G. jako Prezydent Miasta, będąc funkcjonariuszem publicznym, działając w warunkach czynu ciągłego, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla innego podmiotu, w czasie realizacji kontraktu „Modernizacja Drogi Krajowej nr (...)w G. jako połączenie z drogami nr (...) i (...)pomiędzy K. i G.”, podpisując w dniu 15 maja 2002 r. z przedstawicielem firmy (...) S.A. porozumienie w sprawie zapewnienia dojazdu do Bazy Zakładu (...) firmy (...) S.A. oraz wybudowania stosownej infrastruktury technicznej wraz z wagą towarową w związku z kolizją nowej drogi z wjazdem do tej bazy, a następnie podpisując w dniu 12 sierpnia 2002 r. Protokół Konieczności nr (...)na wykonanie robót dodatkowych – przeniesienie wjazdu i wagi samochodowej z ulicy (...) dla firmy (...)S.A. za kwotę 97.390.00 euro tj. 379.821 złotych, przekroczył swoje uprawnienia, gdyż wiedział, że były to roboty spoza kontraktu i dotyczące terenu spoza objętego kontraktem, a wartość księgowa zlikwidowanej starej wagi wynosiła 1.150 złotych, natomiast należne odszkodowanie wyceniono w kosztorysie inwestorskim na wartość 51.315 złotych i działał w ten sposób na szkodę interesu publicznego tj. Miasta G., gdyż wskutek wybudowania nowej wagi za środki pochodzące z budżetu tej inwestycji, bezzasadnie wydatkowano kwotę 90.716, 39 euro tj. 353.793,92 złotych

tj. o czyn z art. 231 § 1 i 2 w zw. z art. 12 kk

XXXVII w dniu 1 lipca 2002 r. w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako przewodniczący Zarządu Miasta będąc funkcjonariuszem publicznym doprowadził Towarzystwo Ubezpieczeniowe (...)S.A., (...)Oddział w G. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem, w ten sposób, że zgłaszając żądanie wypłaty kwoty 147.052,20 euro tj. 617.619,24 złotych, zgodnie z treścią Gwarancji Wykonania (...) z dnia 28.10.1999 r. oraz (...)z dnia 20.03.2001 r. oraz odpowiednich umów o gwarancje, jako zabezpieczenie wypełnienia zobowiązań spółki (...) wobec Miasta G. wynikających z umowy nr (...) z dnia 19.10.1999 r., wprowadził ubezpieczyciela w błąd co do zasadności żądania kwot gwarancji w całej ich wysokości, gdyż termin żądania należności z umowy i gwarancji (...) upłynął z dniem 28.09.2001 r., zaś zgodnie z protokołem z dnia 27.10.2000 r. komisja w tym celu powołana odebrała zadanie bez zastrzeżeń, a usterki usunięto zgodnie z protokołami z dni: 19.09.2000 r., 24.10.2000r ., 18.09.2000 r., 25.09.2000 r., 20.11.2000 r. 29.09.2001 r., natomiast wartość usterek według protokołu przeglądu gwarancyjnego z dnia 13 maja 2002 r. wyniosła 273.238, 26 złotych i w ten sposób przekraczając swoje uprawnienia doprowadził do niezasadnej wypłaty przez Towarzystwo Ubezpieczeń (...) S.A. kwoty 98.634, 80 euro tj. 414.266,16 złotych stanowiącej mienie znacznej wartości, powodując przelanie jej na konto Urzędu Miasta i działając na szkodę Towarzystwa Ubezpieczeń(...) S.A.,

tj. o czyn z art. 231 § 1 i 2 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

10. W. Ż. został oskarżonego o to, że:

XXXVIII w okresie od listopada 2001 r. do grudnia 2001 r. w G., zajmując stanowisko Naczelnika Wydziału w Urzędzie Miasta, wspólnie i w porozumieniu z inną osobą usunął z dokumentacji Urzędu Miasta znajdującej się u inwestora zastępczego – Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. dokument, którym nie miał prawa wyłącznie rozporządzać, w postaci protokołu odbioru robót z dnia 30.11.2001 r. ze skreśloną adnotacją Inspektora Nadzoru K. B. o potrąceniu kwoty 200 tysięcy złotych z tego protokołu, stanowiącego załącznik do faktury VAT nr (...) z dnia 30.11.2001 r. wystawionej w związku z rozliczeniem inwestycji pod nazwą (...) II Etap w G. przez wykonawcę Przedsiębiorstwo(...) Sp. z o.o. na rzecz inwestora Urzędu Miasta w G.,

tj. o przestępstwo z art. 276 kk.

XXXIX w okresie od marca 2000 r. do 31 lipca 2004 r. w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla innych podmiotów, wspólnie i w porozumieniu z inżynierem rezydentem J. K. (1) i inżynierem kontraktu M. J., jako Naczelnik Wydziału(...), a od czerwca 2002 r. jako Naczelnik Wydziału (...) Urzędu MiastaG., nie dopełnił ciężących na nim obowiązków wynikających z zakresu czynności, uprawnień i odpowiedzialności określonego Zarządzeniami Nr (...) i Nr(...)Prezydenta Miasta G. wydanych na podstawie ustawy z dnia 22 marca 1990 r. o pracownikach samorządowych, występując z ramienia zamawiającego na kontrakcie nr (...)„Modernizacja Drogi Krajowej Nr (...) w G.jako połączenie z drogami nr (...) i (...) pomiędzy K. i G.” i będąc obowiązany do zajmowania się sprawami majątkowymi Urzędu Miasta G. w ramach tego kontraktu wprowadzając:

- Protokołem Konieczności Nr(...) z dnia 15 marca 2000 r. - robotę zamienną związaną z rozbiórką nawierzchni betonowej grubości 25 cm w ul. (...) w G. o wartości określonej na kwotę 90.798,06 euro tj. 367.417,50 zł, którą przelano ze środków Miasta G. na rzecz wykonawcy, tj. (...) Sp. z o.o. w G. mając świadomość, że ta robota budowlana została rozliczona w ramach kontraktu, w związku z czym przelew środków Miasta w tym zakresie był bezpodstawny, a stwierdzenie o konieczności wprowadzenia tej roboty zamiennej poświadczone przezeń w tym dokumencie było nieprawdziwe;

- Protokołem Konieczności Nr (...) z dnia 01 czerwca 2000r. - robotę dodatkową związaną z wykonaniem przełożenia kabli teletechnicznych w rejonie skrzyżowania ul. (...) i ul. (...) w G.o wartości określonej na kwotę 13.827,75 euro tj. 53.521,08 zł, którą przelano ze środków Miasta G. na rzecz wykonawcy, tj. (...) Sp. z o.o. w G.mając świadomość, że ta robota budowlana została rozliczona w ramach kontraktu, w związku z czym przelew środków Miasta w tym zakresie był bezpodstawny, a stwierdzenie o konieczności wprowadzenia tej roboty dodatkowej poświadczone przezeń w tym dokumencie było nieprawdziwe;

- Protokołem Konieczności Nr (...) z dnia 24 września 2002r. - robotę dodatkową związaną z wykonaniem robót budowlano - konstrukcyjnych kanału przechodniego na rurociągu o średnicy 800 mm w G.o wartości określonej na kwotę 38.257,50 euro tj. 148.470,61 zł, którą przelano ze środków Miasta G. na rzecz wykonawcy, tj.(...)wG. i mając świadomość, że ta robota budowlana została rozliczona w ramach kontraktu, w związku z czym przelew środków Miasta w tym zakresie był bezpodstawny, a stwierdzenie o konieczności wprowadzenia tej roboty dodatkowej poświadczone przezeń w tym dokumencie było nieprawdziwe;

- Protokołem Konieczności Nr (...)z dnia 18 listopada 2002 r. robotę dodatkową na obiekcie „Przebudowa rurociągu o średnicy 800 mm w G.” w postaci wykonania tymczasowych podparć dla rurociągu pomiędzy komorami(...) na czas wykonywania sztolni tj. robotę o wartości określonej na kwotę 8.137,29 euro tj. 31.539,32 zł, którą przelano ze środków Miasta G.na rzecz wykonawcy tj. (...) Z. M. w G. i mając świadomość, że ta robota budowlana dotyczy technologii wykonania uwzględnionej w cenie ofertowej wykonania komór, a więc znajduje się w zakresie rozliczeń kontraktowych, w związku z czym przelew środków Miasta G.w tym zakresie był bezpodstawny, a stwierdzenie o konieczności wprowadzenia tej roboty dodatkowej poświadczone przezeń w tym dokumencie było nieprawdziwe,

- Protokołem Konieczności Nr (...) z dnia 21 czerwca 2002 r. robotę zamienną obejmującą zasypianie i zagęszczenie przyczółków wiaduktu, o wartości określonej na kwotę 16.500 euro, tj. 64.350.00 zł;

- Protokołem Konieczności Nr (...) z dnia 24 czerwca 2002 r. robotę dodatkową obejmującą dozbrojenie elementów wiaduktu i wykonanie obramowania kanału kablowego kątownikiem, o wartości określonej na kwotę 3752.18, tj. 14.629.60 zł;

- Protokołem Konieczności Nr (...) z dnia 18 września 2002 r. robotę dodatkową obejmującą odwodnienie przyczółków wiaduktu przez wykonanie studni typu (...) kończącej drenaż przyczółków, o wartości 1260.96 euro tj. 4917.74 zł;

- Protokołem Konieczności Nr (...) z dnia 12 listopada 2002 r. na robotę dodatkową obejmującą iluminację wiaduktu i estakady pulpy popiołowej, o wartości 2979 euro tj. 11.618,10 zł;

- Protokołem Konieczności Nr (...) z dnia 14 kwietnia 2003 r. robotę dodatkową obejmującą wykonanie elewacji wiaduktu i estakady pulpy popiołowej, o wartości 23.586 euro tj. 91.585,40 zł,

które to kwoty ogólnej wartości 48.077,14 euro tj. 187.496,24 zł przelano ze środków Miasta na rzecz wykonawcy tj. (...) w G. i mając świadomość, że te roboty zostały rozliczone w ramach robót wprowadzonych protokołem konieczności Nr (...), w związku z czym przelew środków Miasta w tym zakresie był bezpodstawny a stwierdzenie o konieczności wprowadzenia tych robót poświadczane przez niego w tych dokumentach było nieprawdziwe, nadto zaś dokonując wyceny wartości zadań:

- na wybór inżyniera kontraktu w sprawach:

(...) „Modernizacja transgranicznej drogi nr (...) w obrębie miasta G. „, na wartość brutto 492.200 zł,

(...) „Budowa hali sportowej przy Zespole Szkół Ogólnokształcących Nr (...) ,ul:(...) w G..”, na wartość brutto 183.000 zł,

(...) „Oczyszczalnia ścieków w G. – budowa kanalizacji sanitarnej w gminach Związku (...)”, na wartość brutto 414.800 zł ,

(...) „Przebudowa i modernizacja stadionu sportowego ul: (...)”, na wartość brutto 275.500 zł,

oraz:

- na wybór wykonawcy dokumentacji przetargowo-kontraktowej w sprawach:

(...) „Modernizacja transgranicznej drogi nr (...) w obrębie miasta G.”, na wartość brutto 488.000 zł,

(...)„Oczyszczalnia ścieków w G.– budowa kanalizacji sanitarnej w gminach Związku (...)”, na wartość brutto 231.800 zł ,

wszystko łącznej wartości brutto 2.106.260 zł, zawyżył ich faktyczną wartość o kwotę łącznie 1.035.764 zł i działaniem swym wyrządzając Miastu G. szkodę majątkową wielkich rozmiarów w łącznej kwocie 1.812.292,80 zł

tj. o przestępstwo z art. 296 § 1 i 2 kk w zb. z art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

11. R. P. został oskarżony o to, że:

XL od 30 kwietnia 2000 r. do 30 listopada 2001 r. w G. jako kierownik budowy z ramienia Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. w G. na inwestycji „(...) w G.”, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, działając w warunkach czynu ciągłego, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, stwierdzając w:

- załączniku nr(...) i w Oświadczeniu miesięcznym nr (...) z dnia 30 kwietnia 2000 r. stanowiącymi podstawę wystawienia faktury nr (...) na kwotę 1.266.181,30 zł, wykonanie robót ziemnych i rozbiórkowych przez (...) Sp. z o.o. w G. na kwotę 200.000 zł objętą wartością wskazanej faktury, gdy faktycznie roboty te nie zostały wykonane;

- protokole odbioru wykonanych robót z dnia 30 listopada 2001 r. stanowiącym podstawę wystawienia faktury nr (...) na kwotę 237.005 zł wykonanie zieleni i nasadzeń według protokołu konieczności nr(...) przez (...) Sp. z o.o. w G., gdy faktycznie roboty w tym zakresie zostały wykonane przez Zakład (...) wG.

- protokole odbioru wykonanych robót z dnia 30 listopada 2001 r. stanowiącym podstawę wystawienia faktury nr (...) na kwotę 221.007,10 zł wykonanie robót budowlanych przez (...) Sp. z o.o. w G., gdy faktycznie roboty te nie zostały wykonane poświadczyl w tych dokumentach nieprawdę

tj. o czyn z art. 271 § 1 i 3 w zw. z art. 12 kk

XLI od stycznia 2000 r. do 30.11.2001 r. w G. na inwestycji „(...) w G.Etap I i II” wykonywał samodzielną funkcję kierownika budowy nie posiadając wymaganych w tym zakresie uprawnień budowlanych

tj. o czyn z art. 91 ust.1 pkt 2 Ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2003 r. Nr 207 poz. 2016 z późn. zm.)

12. A. S. (1) został oskarżony o to, że:

XLII w okresie od 12 września 2000 r. do 12 lipca 2001 r. w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej jako właściciel firmy Przedsiębiorstwo (...), będąc uprawniony do wystawiania rachunków wystawił faktury VAT wraz z protokołami odbioru wykonanych robót dla Przedsiębiorstwa(...)-spółka z o.o. za roboty związane z przebudową boczniczy kolejowej Elektrociepłowni (...) na budowie drogi Nr (...) w G.:

- nr (...) z dnia 12 września 2000 r., na kwotę 109.140 zł,

- nr (...) z dnia 31 października 2000 r., na kwotę 160.500 zł,

- nr (...) z dnia 21 grudnia 2000 r., na kwotę 549.685,75 zł,

- nr (...) z dnia 12 lipca 2001 r., na kwotę 152.796 zł,

poświadczając w ten sposób nieprawdę, albowiem roboty te nie zostały przez (...) wykonane

tj. o czyn z art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 12 kk,

13.M. W. został oskarżony o to, że:

XLIII w okresie od 15 marca 2000 r. do 18 listopada 2002 r. w G. jako kierownik projektu z ramienia (...) Sp. z o.o. w G. a od lutego 2002 r. z ramienia (...) na kontrakcie nr (...) „Modernizacja Drogi Krajowej Nr (...) w G. jako połączenie z drogami nr (...) i (...) pomiędzy K. i G.”, działając w warunkach czynu ciągłego, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla innych podmiotów

wprowadzając:

- Protokołem Konieczności Nr (...) z dnia 15 marca 2000 r. - robotę zamienną związaną z rozbiórką nawierzchni betonowej grubości 25 cm w ul. (...) w G. o wartości określonej na kwotę 90.798,06 euro tj. 367.417,50 zł, którą przelano ze środków Miasta G. na rzecz wykonawcy tj. (...) Sp. z o.o. w G. i mając świadomość, że ta robota budowlana została rozliczona w ramach kontraktu, w związku z czym przelew środków Miasta w tym zakresie był bezpodstawny, a stwierdzenie o konieczności wprowadzenia tej roboty zamiennej poświadczone przezeń w tym dokumencie było nieprawdziwe;

- Protokołem Konieczności Nr (...) z dnia 01 czerwca 2000 r. - robotę dodatkową związaną z wykonaniem przełożenia kabli teletechnicznych w rejonie skrzyżowania w ul. (...) i ul. (...) w G.o wartości określonej na kwotę 13.827,75 euro tj. 53.521,08 zł, którą przelano ze środków Miasta G. na rzecz wykonawcy tj. (...) Sp. z o. o. w G. mając świadomość, że ta robota budowlana została rozliczona w ramach kontraktu, w związku z czym przelew środków Miasta w tym zakresie był bezpodstawny, a stwierdzenie o konieczności wprowadzenia tej roboty dodatkowej poświadczone przezeń w tym dokumencie było nieprawdziwe;

- Protokołem Konieczności Nr (...) z dnia 21 czerwca 2002 r. robotę zamienną obejmującą zasypanie i zagęszczenie przyczółków wiaduktu, o wartości określonej na kwotę 16.500 euro tj. 64.350,00 zł, którą to kwotę przelano ze środków Miasta G. na rzecz wykonawcy tj. (...) w G. i mając świadomość, że te roboty zostały rozliczone w ramach robót wprowadzonych Protokołem Konieczności Nr (...), w związku z czym przelew środków Miasta w tym zakresie był bezpodstawny, a stwierdzenie o konieczności wprowadzenia tych robót poświadczone przez niego w tych dokumentach było nieprawdziwe

- Protokołem Konieczności Nr (...) z dnia 24 czerwca 2002 r. robotę dodatkową obejmującą dozbrojenie elementów wiaduktu i wykonanie obramowania kanału kablowego kątownikiem, o wartości określonej na kwotę 3752.18, tj. 14.629.60 zł, którą to kwotę przelano ze środków Miasta na rzecz wykonawcy tj. (...) w G. i mając świadomość, że te roboty zostały rozliczone w ramach kontraktu, wprowadzone zaś były protokołem konieczności Nr (...), a w związku z tym przelew środków Miasta w tym zakresie był bezpodstawny, a stwierdzenie o konieczności wprowadzenia tych robót poświadczone przez niego w tych dokumentach było nieprawdziwe;

- Protokołem Konieczności Nr (...)z dnia 18 września 2002 r. robotę dodatkową obejmującą odwodnienie przyczółków wiaduktu przez wykonanie studni typu (...) kończącej drenaż przyczółków, o wartości 1260.96 euro tj. 4917.74 zł, którą to kwotę przelano ze środków Miasta na rzecz wykonawcy tj. (...)w G. i mając świadomość, że te roboty zostały rozliczone w ramach kontraktu, wprowadzone zaś były Protokołem Konieczności Nr (...), a w związku z tym przelew środków Miasta w tym zakresie był bezpodstawny, a stwierdzenie o konieczności wprowadzenia tych robót poświadczone przez niego w tych dokumentach było nieprawdziwe;

- Protokołem Konieczności Nr (...) z dnia 24 września 2002r. - robotę dodatkową związaną z wykonaniem robót budowlano - konstrukcyjnych kanału przechodniego na rurociągu o średnicy 800 mm w G. o wartości określonej na kwotę 38.257,50 euro tj. 148.470,61 zł, którą przelano ze środków Miasta G. na rzecz wykonawcy tj. (...)w G. i mając świadomość, że ta robota budowlana została rozliczona w ramach kontraktu, w związku z czym przelew środków Miasta w tym zakresie był bezpodstawny, a stwierdzenie o konieczności wprowadzenia tej roboty dodatkowej poświadczone przezeń w tym dokumencie było nieprawdziwe;

- Protokołem Konieczności Nr (...) z dnia 12 listopada 2002 r. na robotę dodatkową obejmującą iluminację wiaduktu i estakady pulpy popiołowej, o wartości 2979 euro tj. 11.618,10 zł, którą to kwotę przelano ze środków Miasta na rzecz wykonawcy tj. (...)w G. i mając świadomość, że te roboty zostały rozliczone w ramach kontraktu, wprowadzone zaś były protokołem konieczności Nr(...), a w związku z tym przelew środków Miasta w tym zakresie był bezpodstawny, a stwierdzenie o konieczności wprowadzenia tych robót poświadczone przez niego w tych dokumentach było nieprawdziwe;

- Protokołem Konieczności Nr (...)z dnia 18 listopada 2002 r. robotę dodatkową na obiekcie „Przebudowa rurociągu o średnicy 800 mm w G.” w postaci wykonania tymczasowych podparć dla rurociągu pomiędzy komorami (...) na czas wykonywania sztolni tj. robotę o wartości określonej na kwotę 8.137,29 euro tj. 31.539,32 zł, którą przelano ze środków Miasta G.na rzecz wykonawcy tj. (...)w G. i mając świadomość, że ta robota budowlana dotyczy technologii wykonania uwzględnionej w cenie ofertowej wykonania komór, a więc znajduje się w zakresie rozliczeń kontraktowych, w związku z czym przelew środków Miasta G.w tym zakresie był bezpodstawny, a stwierdzenie o konieczności wprowadzenia tej roboty dodatkowej poświadczone przezeń w tym dokumencie było nieprawdziwe;

pomógł inżynierowi rezydentowi – J. K. (1), inżynierowi kontraktu – M. J. i Naczelnikowi Wydziału (...) Miasta G. - W. Ż. w wyprowadzeniu wymienionych kwot ze środków Miasta pomagając tym osobom w wyrządzeniu znacznej szkody majątkowej Miastu G. w łącznej wysokości 175.512,74 euro tj. 696.463,95 zł,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 296 § 1 i 2 kk w zb. z art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

XLIV w okresie od 29 czerwca 2000 r. do 13 września 2000 r. w G. jako kierownik projektu z ramienia wykonawcy tj. (...) S. z o.o., na kontrakcie nr(...) „ Modernizacja Drogi Krajowej nr (...) w G.jako połączenie z drogami nr (...) i (...) pomiędzy K. i G.” działając w warunkach czynu ciągłego, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z J. S. (1) – inspektorem nadzoru z ramienia s.c. (...) tj. inżyniera rezydenta na tym kontrakcie, będąc uprawnionym do wystawienia dokumentów, stwierdzając zapisami z dnia 29 czerwca 2000 r., 25 lipca 2000 r., 30 sierpnia 2000 r. w Księdze Obmiaru robót nr (...) do tego zadania wykonanie przebudowy torowiska tramwajowego tj. roboty dodatkowej wprowadzonej Protokołem Konieczności nr (...)na wartości 131.543,21 euro, a nadto stwierdzając w Protokole odbioru końcowego robót z dnia 13 września 2000 r. ich wykonanie na wartość 530.000 zł + VAT poświadczyl w tych dokumentach nieprawdę gdyż faktyczna wartość wykonanych robót wynosiła 397.224, 94 zł,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 12 kk,

XLV w okresie od 12 września 2000 r. do 12 lipca 2001 r. w G.. w warunkach opisanych w punkcie poprzednim, występując na przebudowie bocznic kolejowej przy Elektrociepłowni (...) i będąc uprawnionym do wystawienia dokumentów, stwierdzając zapisami z dnia 12 września 2000 r., 31 października 2000 r., 21 grudnia 2000 r. i 12 lipca 2001 r. w protokołach odbioru robót oraz fakturach zapłaty za ich wykonanie, dokonanie przebudowy bocznic na wartość 969.325,75 zł poświadczyl w tych dokumentach nieprawdę, gdyż jak wynika z zapisów dziennika budowy oraz w księdze obmiarów nr (...)roboty te wykonywano nadal w okresie od lutego 2002 r. do września 2002 r. dodatkowo je fakturując pomimo, że wynagrodzenie w wysokości 955.000 zł + VAT określono w umowie jako ryczałt,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 12 kk.

14. J. S. (1) został oskarżony o to, że:

XLVI w okresie od czerwca 2000 r. do 12 lipca 2001 r. w G. jako inspektor nadzoru z ramienia s.c. (...) G. tj. inżyniera rezydenta na kontrakcie nr (...)„Modernizacja Drogi Krajowej nr (...) w G. jako połączenie z drogami (...)i (...) pomiędzy K. i G. działając w warunkach czynu ciągłego, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. W. – kierownikiem projektu z ramienia wykonawcy tego kontraktu tj. (...) Sp. z o.o. w G. będąc uprawnionym do wystawienia dokumentów:

- stwierdzając zapisami z dnia 29 czerwca 2000 r., 25 lipca 2000 r. i 30 sierpnia 2000 r. w Księdze obmiaru nr (...) do tego zadania, wykonanie przebudowy torowiska tramwajowego tj. roboty dodatkowej wprowadzonej Protokołem Konieczności nr (...) na wartość 131.534,21 euro, a nadto stwierdzając w protokole odbioru końcowego robót z dnia 13 września 2000 r. ich wykonanie na wartość 530.000 + VAT poświadczyl w tych dokumentach nieprawdę gdyż faktyczna wartość wykonanych robót wyniosła 397.224,93 zł

- w okresie od 30 września 2000 r. do 12 lipca 2001 r. w G. w warunkach opisanych w punkcie poprzednim występując na przebudowie bocznic kolejowej przy Elektrociepłowni (...) stwierdzając zapisami w księdze obmiaru nr(...) z dnia 30 września 2000 r. i 12 lipca 2001 r. wykonanie robót odpowiednio w 69,5 % i 82 %, poświadczyl w tym dokumencie nieprawdę, gdyż jak wynika z zapisów w dzienniku budowy roboty te wykonywano głównie w okresie od lutego 2002 r. do września 2002 r. dodatkowo je fakturując pomimo umowy o ryczałt w wysokości 955.000 zł + Vat, który w całości zapłacono do lipca 2001 r.

tj. o czyn z art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 12 kk

15. A. K. został oskarżony o to, że:

XLVII 21 października 1997 r. w G. jako Zastępca Prezydenta Miasta G., będąc zobowiązanym na podstawie ustawy o samorządzie gminnym i określającego przysługujące mu kompetencje zarządzenia nr (...) Prezydenta Miasta G. z dnia 3 stycznia 1997 r. do zajmowania się sprawami majątkowymi Miasta G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej podjął decyzję o zatwierdzeniu stawek i wartości wskazanych w Tabeli Elementów Scalonych i określonych na łączną kwotę 1.340.717,32 zł, a stanowiących podstawę rozliczeń robót budowlanych określonych w zakresie Aneksu nr (...) na inwestycji (...) w G., nie dopełniając tym działaniem ciężących na nim obowiązków, albowiem faktyczna wartość wskazanego zakresu robót wynosiła 363.115,94 zł, skutkiem którego to działania wyrządził Miastu G. szkodę majątkową w wielkich rozmiarach w wysokości 889.890,90 zł

tj. o czyn z art. 296 § 1, 2 i 3 kk

XLVIII w maju 2000 r. w G., jako Zastępca Prezydenta Miasta G., będąc zobowiązanym na podstawie ustawy o samorządzie gminnym i określającego przysługujące mu kompetencje zarządzenia nr (...) Prezydenta Miasta G. z dnia 3 stycznia 1997 r. do zajmowania się sprawami majątkowymi Miasta G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej podjął decyzję o wypłacie kwoty 200.000 zł. na rzecz (...) Sp. z o.o. w G. tytułem zapłaty za rzekomo wykonane przez ten podmiot na inwestycji „(...) w G.” roboty ziemne i rozbiórkowe zgodnie z załącznikiem nr (...) do Oświadczenia miesięcznego nr (...), poprzez zatwierdzenie faktur nr (...) z dnia 30 kwietnia 2000 r. na wartość 1.266.181,30 zł obejmującej wymienioną kwotę 200.000 zł, nadużywając w ten sposób przysługujących mu uprawnień albowiem faktycznie roboty te nie zostały wykonane przez ten podmiot, skutkiem którego do działania wyrządził znaczną szkodę majątkową Miastu G. w wysokości 200.000 zł

tj. o czyn z art. 296 § 1 i 2 kk

XLIX w okresie od 21 stycznia 2001 r. do 28 sierpnia 2001 r. w G. i w W. jako Wiceprezydent G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc zobowiązanym na mocy ustawy o samorządzie gminnym i określonego w punktach poprzednich zakresu obowiązków do zajmowania się sprawami majątkowymi miasta, przekraczając swoje uprawnienia, działał na jego szkodę w ten sposób, że występując wnioskiem z dnia 21 stycznia 2001 r. zwrócił się do Urzędu Zamówień Publicznych o zatwierdzenie zastosowania w sprawie kontynuacji zadania inwestycyjnego „(...) w G.” zamówienia w trybie z wolnej ręki, a następnie po uzyskaniu odmownej Decyzji UZP z dnia 13 marca 2001 r. nr (...) złożył odwołanie z dnia 27 marca 2001 r. nr (...), powołując się jak we wniosku na nieważny patent nr (...) tzw. (...) do którego (...) nie miało uprawnień uzyskując w ten sposób decyzję pozytywną z dnia 17 maja 2001 r. nr (...) dla (...) czym doprowadził do uzyskania przez tę firmę zamówienia w trybie z wolnej ręki wbrew przepisowi art. 15 ustęp 1 ustawy o zamówieniach publicznych /Dz. U. 00.110.1167/ zobowiązującemu do stosowania w tym zakresie trybu przetargu nieograniczonego z uwagi na wartość zamówienia tj. 28 mln zł. i powodując w ten sposób wyeliminowanie innych podmiotów, które tym samym nie mogły występować konkurencyjne co do ceny z w/w na wskazanej inwestycji i nie dopełniając obowiązku przeprowadzenia przetargu nieograniczonego w tym zakresie, a następnie podpisał z (...) umowę nr (...) z dnia 29 sierpnia 2001 r. na realizację tego zadania za ryczałt w wysokości 28 mln zł, wiedząc, że firma była w złej kondycji finansowej i mogła mieć trudności z wykonaniem tej budowy, co też faktycznie nastąpiło, gdyż w dniu 14 grudnia 2001 r. umowę wypowiedziano z powodu braku możliwości finansowych (...), działając w ten sposób na szkodę interesu publicznego tj. Urzędu Miasta w G.

tj. o czyn z art. 231 § 1 i 2 kk w zw. z art. 12 kk

16. M. Z. został oskarżony o to, że:

L w okresie od 9 października 2000 r. do 31 października 2001 roku w G., będąc członkiem zarządu firmy (...) S.A., wykonującej jako generalny realizator budowę Centrum Handlowego (...), działając wspólnie i w porozumieniu z wiceprezesem zarządu J. S. (2) i prezesem zarządu Z. M. (1), udzielił właścicielom firmy (...) s.c. R. S. i J. K. (1) korzyści majątkowej znacznej wartości w kwocie nie mniejszej niż 1.376.200 zł brutto, w zamian za umożliwienie firmie (...)

S.A. wygrania przetargu na budowę Centrum (...) w G., rozstrzygniętego w dniu 09 października 2000 r., w którym to postępowaniu przetargowym jednym z członków komisji przetargowej - upoważnionym do kontaktów z oferentami - był J. K. (1), pełniący w związku z tym funkcję publiczną, w ten sposób że zawarł z tą firmą, wbrew przepisom prawa budowlanego, podpisaną przez siebie i J. S. (2) umowę z dnia 10.10.2000 roku o pełnienie nadzoru inwestorskiego na budowie(...)za kwotę netto 1.280.000 zł, podczas gdy wartość faktycznie wykonanej usługi wyniosła 100.000 zł, natomiast kwotę 1.476.200 zł przelano na konto firmy (...) s.c. fakturami w okresie od 29.11. 2000 r. do 31.10.2001 r., tj. o czyn z art. 229 § 1, 3 i 4 kk.

17. J. S. (2) został oskarżony o to, że:

LI w okresie od 09 października 2000 r. do 31 października 2001 r. w G., będąc wiceprezesem zarządu firmy (...) S.A., wykonującej jako generalny realizator budowę Centrum Handlowego (...), działając wspólnie i w porozumieniu z członkiem Zarządu M. Z. i Prezesem Zarządu Z. M. (1), udzielił właścicielom firmy (...) s.c. R. S. i J. K. (1) korzyści majątkowej znacznej wartości w kwocie nie mniejszej niż 1.376.200 zł brutto, w zamian za umożliwienie firmie (...)S.A. wygrania przetargu na budowę Centrum (...)w G., rozstrzygniętego w dniu 09 października 2000 r., w którym to postępowaniu przetargowym jednym z członków komisji przetargowej - upoważnionym do kontaktów z oferentami - był J. K. (1), pełniący w związku z tym funkcję publiczną, w ten sposób że zawarł z tą firmą, wbrew przepisom prawa budowlanego, podpisaną przez siebie i M. Z. umowę z dnia 10.10.2000 roku o pełnienie nadzoru inwestorskiego na budowie (...) za kwotę netto 1.280.000 zł, podczas gdy wartość faktycznie wykonanej usługi wyniosła 100.000 zł, natomiast kwotę 1.476.200 zł przelano na konto firmy (...) s.c. fakturami w okresie od 29.11. 2000 r. do 31.10.2001 r., tj. o czyn z art. 229 § 1, 3 i 4 kk.

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. wyrokiem z dnia 8 lipca 2011r. sygn. akt II K 54/08

I. M. C. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. przestępstwa z art.271§1 i 3 kk w zw.z art.12 kk i za to na podstawie art.271§ 3 kk i art.33§2 kk wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 30 złotych każda stawka,

II. W. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku z tą tylko zmianą, że eliminuje z jego opisu frazę „pomimo braku wyceny tego sprzętu”, ustalając, że spółkę (...) obciążały 52 tytuły egzekucyjne oraz dodając na końcu opisu czynu frazę „co umożliwiło wyprowadzenie z konta spółki (...) kwoty 440.804,28 zł jako należności dla spółki (...) za wynajem tego sprzętu”, tj. przestępstwa z art.300§1 i 3 kk w zw.z art.12 kk i za to na podstawie art.300§3 kk w zw.z art.60§3 i §6 pkt.4 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka,

III. W. K. (1) uniewinnił od zarzutu popełnienia czynu opisanego w punkcie III i V części wstępnej wyroku,

IV. W. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku z tą tylko zmianą, że działał w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, tj. przestępstwa z art.302§1 kk w zw.z art.12 kk i za to na podstawie art.302§1 kk w zw.z art.60§3 i §7 kk i art.41§1 kk odstępuje od orzeczenia kary i orzeka wobec niego środek karny w postaci zakazu zajmowania stanowisk związanych z zarządzaniem podmiotami gospodarczymi na okres 2 lat,

V. R. M. uniewinnił od zarzutu popełnienia czynów opisanych w punktach VI i VII części wstępnej wyroku,

VI. Z. M. (2) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie VIII części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art.18§2 kk w zw. z art.271§1 i 3 kk w zb.z art.296§1 i 2 kk w zw.z art.11§2 kk i art.12 kk i za to na podstawie art.296§2 kk w zw.z art.11§3 kk wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności,

VII. Z. M. (2) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie IX części wstępnej wyroku z tą tylko zmianą, że eliminuje z jego opisu frazę „pomimo braku wyceny tego sprzętu” oraz dodając na końcu opisu czynu frazę „co

umożliwiło wyprowadzenie z konta spółki (...) kwoty 440.804,28 zł jako należności dla spółki (...) za wynajem tego sprzętu”, tj. przestępstwa z art.300§1 i 3 kk w zw.z art.12 kk i za to na podstawie art.300§3 kk w zw.z art.60§3 i §6 pkt.4 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka,

VIII. Z. M. (2) uniewinnił od zarzutu popełnienia czynu opisanego w punkcie X, XII, XIII i XVI części wstępnej wyroku,

IX. Z. M. (2) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XI części wstępnej wyroku z tą tylko zmianą, że działał w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, tj. przestępstwa z art.302§1 kk w zw. z art.12 kk i za to na podstawie art.302§1 kk w zw.z art.60§3 i §7 kk i art.41§1 kk odstępuje od orzeczenia kary i orzeka wobec niego środek karny w postaci zakazu zajmowania stanowisk związanych z zarządzaniem podmiotami gospodarczymi na okres 5 lat,

X. Z. M. (2) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XIV części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art.296§1 i 2 kk i za to na podstawie art.296 § 2 kk wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

XI. Z. M. (2) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XV części wstępnej wyroku z tą tylko zmianą, że z opisu czynu eliminuje cały passus dotyczący faktury nr (...), tj. przestępstwa z art.271§1 i 3 kk i za to na podstawie art.271§3 kk w zw.z art.60§3 i §6 pkt.4 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka,

XII. na podstawie art.85 kk i art.86§1 kk połączył orzeczone wobec Z. M. (2) kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny i wymierzył mu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka,

XIII. R. S. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XVII części wstępnej wyroku z tą tylko zmianą, że funkcję inżyniera rezydenta pełnił na zadaniu inwestycyjnym pod nazwą „Modernizacja transgranicznej drogi nr (...) w obrębie miasta G.”, tj. przestępstwa z art.228§1 i 5 kk w zw.z art.12 kk i za to na podstawie art.228§5 kk wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności,

XIV. R. S. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XVIII części wstępnej wyroku z tą tylko zmianą, że funkcję inżyniera kontraktu pełnił na zadaniu inwestycyjnym pod nazwą „Modernizacja oczyszczalni ścieków w G. – budowa kanalizacji sanitarnej na (...), tj. przestępstwa z art.228§1 i 5 kk w zw.z art.12 kk i za to na podstawie art.228§5 kk wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności,

XV. uniewinnił R. S. od zarzutu popełnienia czynu opisanego w punkcie XIX części wstępnej wyroku,

XVI. na podstawie art.85 kk i art.86 §1 kk połączył orzeczone wobec R. S. kary jednostkowe pozbawienia wolności wymierzył mu karę łączną 5 lat pozbawienia wolności,

XVII. J. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XX części wstępnej wyroku z tą tylko zmianą, że funkcję inżyniera rezydenta pełnił na zadaniu inwestycyjnym pod nazwą „Modernizacja transgranicznej drogi nr (...) w obrębie miasta G.”, tj. przestępstwa z art.228§1 i 5 kk i za to na podstawie art.228 § 5 kk wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności,

XVIII. J. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXI części wstępnej wyroku z tą tylko zmianą, że funkcję inżyniera kontraktu pełnił na zadaniu inwestycyjnym pod nazwą „Modernizacja oczyszczalni ścieków w G. – budowa kanalizacji sanitarnej na (...)”, tj. przestępstwa z art.228§1 i 5 kk i za to na podstawie art.228§5 kk wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności,

XIX. J. K. (1) uniewinnił od zarzutu popełnienia czynu opisanego w punkcie XXII części wstępnej wyroku,

XX. J. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXIII części wstępnej wyroku z tą tylko zmianą, że z opisu tego czynu eliminuje cały passus dotyczący protokołu konieczności nr (...) z dnia 21.06.2002r., a w passusie

dotyczącym przejściowego świadectwa płatności nr (...) z dnia 15.07.2000r. oraz protokołu konieczności nr (...) ustala, że faktyczna wartość wykonanych robót wyniosła 398.745,29 zł netto, a kwota bezpodstawnie przelana z tego tytułu ze środków Miasta G. wyniosła 158.839,33 zł netto, tj. przestępstwa z art.296§1, 2 i 3 kk w zb.z art.271§1 i 3 kk w zw.z art.11§2 kk i art.12 kk i za to na podstawie art.296§3 kk w zw.z art.11§3 kk i art.33§2 kk wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 300 stawek dziennych po 100 złotych każda stawka,

XXI. J. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXIV części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art.271§1 kk i za to na podstawie art.271§1 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,

XXII. J. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXV części wstępnej wyroku z tą tylko zmianą, że działał w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, tj. przestępstwa z art.296 §1 i 2 kk w zb.z art.271§1 i 3 kk w zw.z art.11§2 kk i art.12 kk i za to na podstawie art.296§2 kk w zw.z art.11§3 kk i art.33§2 kk wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 100 złotych każda stawka,

XXIII. J. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXVI części wstępnej wyroku z tą tylko zmianą, że działał w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, tj. przestępstwa z art.296§1, 2 i 3 kk i za to na podstawie art.296§3 kk i art.33§2 kk wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych po 100 złotych każda stawka,

XXIV. na podstawie art.85 kk i art.86§1 kk połączył orzeczone wobec J. K. (1) kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny i wymierzył mu karę łączną 7 lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 400 stawek dziennych po 100 złotych każda stawka,

XXV. J. C. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXVII części wstępnej wyroku z tą tylko zmianą, że dopuścił się go bliżej nieustalonego dnia począwszy od 30.listopada w 2001r. oraz, że wypłata dotyczyła kwoty 214.000 zł brutto i stanowiła ona znaczną szkodę majątkową wyrządzoną Miastu G., tj. przestępstwa z art.296§1 i 2 kk i za to na podstawie art.296§2 kk i art.33 §2 kk wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka,

XXVI. J. C. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXVIII części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art.276 kk i za to na podstawie art.276 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

XXVII. J. C. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXIX części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art.90 Ustawy z dnia 07.07.1994r. Prawo budowlane i za to na podstawie art.90 Ustawy z dnia 07.07.1994r. Prawo budowlane wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

XXVIII. J. C. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXX części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art.164§2 kk i za to na podstawie art.164§2 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

XXIX. J. C. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXXI części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art.91 ust.1 pkt.2 Ustawy z dnia 07.07.1994r. Prawo budowlane i za to na podstawie art.91 ust.1 pkt.2 Ustawy z dnia 07.07.1994r. Prawo budowlane wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

XXX. na podstawie art.85 kk i art.86§1 kk połączył orzeczone wobec J. C. kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności,

XXXI. Z. M. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXXII części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art.296§1 i 2 kk i za to na podstawie art.296§2 kk i art.33§2 kk wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 50 złotych każda stawka,

XXXII. Z. M. (1) uniewinnił od zarzutu popełnienia czynu opisanego w punkcie XXXIII części wstępnej wyroku,

XXXIII. T. J. uznał za winnego tego, że w okresie od początku kwietnia 2000r. do 25.kwietnia 2000r. w G. działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wykorzystując faktyczne uzależnienie od siebie jako Prezydenta Miasta G. w zakresie możliwości uzyskania zleceń wykonania robót budowlanych prowadzonych w ramach inwestycji Miasta G. spółek (...) Sp. z o.o. w G. oraz (...) SA w G. wiedząc, że Z. M. (2) jako członek zarządu (...) Sp.z o.o. oraz Z. M. (1) jako prezes zarządu (...) S.A. są zobowiązani do zajmowania się sprawami majątkowymi i działalnością gospodarczą tych podmiotów polecił im i spowodował wypłatę z majątku reprezentowanych przez nich spółek kwot po 400.500 zł na rzecz K. W. – właściciela firmy „(...)” w Ż. tytułem rzekomych dostaw roślin ozdobnych wiedząc, że dostawy te nie nastąpią, czym wyrządzili oni reprezentowanym przez siebie spółkom znaczną szkodę majątkową poprzez nadużycie udzielonych im uprawnień i niedopełnienie ciężącego na nich obowiązku, tj. przestępstwa z art.18§1 kk w zw.z art.296§ 1 i 2 kk w zw.z art.12 kk i za to na podstawie art.296§2 kk i art.33§2 kk wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych po 50 złotych każda stawka,

XXXIV. T. J. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXXV części wstępnej wyroku z tą tylko zmianą, że działał jako Prezydent Miasta, a więc funkcjonariusz publiczny, że podjął decyzję o wypłacie ze środków Miasta nienależnej kwoty 214.000 zł brutto zatwierdzając do wypłaty fakturę nr (...) z dnia 30.11.2001r. w całości, a szkoda wyrządzona miastu wyniosła brutto 214.000 zł, tj. przestępstwa z art.296§1 i 2 kk i za to na podstawie art.296§2 kk i art.33§2 kk wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych po 50 złotych każda stawka,

XXXV. T. J. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXXVI części wstępnej wyroku z tą tylko zmianą, że kwota 97.390,00 Euro odpowiadała kwocie 396.367,56 zł oraz, że bezzasadnie wydatkowano kwotę 84.781,58 Euro, tj.345.052,55 zł, tj. przestępstwa z art.231§1 i 2 kk w zw.z art.12 kk i za to na podstawie art.231§2 kk i art.33§2 kk wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 50 złotych każda stawka,

XXXVI. uniewinnił T. J. od zarzutu popełnienia czynu opisanego w punkcie XXXVII części wstępnej wyroku,

XXXVII. na podstawie art.85 kk i art.86§1 kk połączył orzeczone wobec T. J. kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny i wymierzył mu karę łączną 6 lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 350 stawek dziennych po 50 złotych każda stawka,

XXXVIII. W. Ż. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXXVIII części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art.276 kk i za to na podstawie art.276 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,

XXXIX. W. Ż. w zakresie zarzutu XXXIX części wstępnej wyroku uznał za winnego tego, że w okresie od 01.stycznia 2002r. do 31.lipca 2004r. w G. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej jako Naczelnik Wydziału (...) a od czerwca 2002r. Naczelnik Wydziału (...) Urzędu Miasta G. zobowiązany na podstawie ustawy o pracownikach samorządowych oraz zakresu czynności ustalonego Zarządzeniami nr (...) i (...) Prezydenta Miasta G. do zajmowania się sprawami majątkowymi Urzędu Miasta G.w zakresie inwestycji nie dopełnił ciężących na nim obowiązków wynikających z zakresu czynności i odpowiedzialności oraz przez nadużycie uprawnień określonych Zarządzeniami nr (...)i (...) Prezydenta Miasta G. wydanych na podstawie ustawy z dnia 22.03.1990r. o pracownikach samorządowych dokonując wyceny wartości zadań:

a. na wybór inżyniera kontraktu na inwestycjach:

i. (...) „Modernizacja trans granicznej drogi nr (...) w obrębie miasta G.” na wartość brutto 492.200 zł,

ii. (...) „Budowa hali sportowej przy Zespole Szkół Ogólnokształcących Nr (...), ul.(...) w G.” na wartość brutto 183.000 zł,

iii. (...) „Oczyszczalnia ścieków w G. – budowa kanalizacji sanitarnej w gminach Związku(...)” na wartość brutto 414.800 zł,

b. na wybór wykonawcy dokumentacji przetargowo-kontraktowej w sprawach:

i. (...)„Modernizacja trans granicznej drogi nr (...) w obrębie miasta G.” na wartość brutto 488.000 zł,

ii. (...)„Oczyszczalnia ścieków w G.– budowa kanalizacji sanitarnej w gminach Związku (...)” na wartość brutto 231.800 zł

wszystko łącznej wartość brutto 1.809.800 zł, poświadczyl w dokumencie nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego zawiązując ich faktyczną wartość o łączną kwotę brutto 993.064,19 zł czym wyrządził Miastu G. znaczną szkodę majątkową w kwocie brutto 993.064,19 zł, tj. przestępstwa z art.296§1 i 2 kk w zb.z art.271§1 i 3 kk w zw.z art.11§2 i art.12 kk i za to na podstawie art.296§2 kk w zw.z art.11§3 kk i art.33§2 kk wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka,

XL. na podstawie art.85 kk i art.86 § 1 kk połączył orzeczone wobec W. Ż. kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności,

XLI. R. P. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XL części wstępnej wyroku z tą tylko zmianą, że eliminuje z opisu tego czynu passus ujęty w drugim podpunkcie tego zarzut, tj. przestępstwa z art.271§1 i 3 kk w zw.z art.12 kk i za to na podstawie art.271§3 kk i art.33§2 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 30 złotych każda stawka,

XLII. R. P. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XLI części wstępnej wyroku z tą tylko zmianą, że dopuścił się go w okresie od marca 2000r. do 30.11.2001r., tj. przestępstwa z art.91 ust.1 pkt.2 Ustawy z dnia 07.07.1994r. –Prawo budowlane i za to na podstawie art.91 ust.1 Ustawy z dnia 07.07.1994r. –Prawo budowlane wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 30 złotych każda stawka,

XLIII. na podstawie art.85 kk i art.86§1 kk połączył orzeczone wobec R. P. kary jednostkowe grzywny i wymierzył mu karę łączną grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 30 złotych każda stawka,

XLIV. A. S. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XLII części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art.271§1 i 3 kk w zw.z art.12 kk i za to na podstawie art.271§3 kk i art.33§2 kk wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych po 30 złotych każda stawka,

XLV. M. W. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XLIII części wstępnej wyroku z tą tylko zmianą, że z opisu tego czynu eliminuje cały passus dotyczący protokołu konieczności nr (...) z dnia 21.06.2002r. oraz frazę „inżynierowi kontraktu – M. J. i Naczelnikowi Wydziału (...) Miasta G. – W. Ż.” oraz ustala, że łączna wysokość wyrządzonej szkody wyniosła 15.901,74 Euro, tj. 632.113,95 zł, tj. przestępstwa z art.18§3 kk w zw.z art.296§1 i 2 kk w zb.z art.271§1 i 3 kk w zw.z art.11§2 kk i art.12 kk i za to na podstawie art.296§2 kk w zw.z art.11§3 kk wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

XLVI. M. W. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XLIV części wstępnej wyroku z tą tylko zmianą, że faktyczna wartość wykonanych robót wyniosła 398.745,29 zł netto, tj. przestępstwa z art.271§1 i 3 kk w zw.z art.12 kk i za to na podstawie art.271§3 kk i art.33§2 kk wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka,

XLVII. M. W. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XLV części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art.271§1 i 3 kk w zw.z art.12 kk i za to na podstawie art.271§3 kk wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka,

XLVIII. na podstawie art.85 kk i art.86§1 kk połączył orzeczone wobec M. W. kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny i wymierzył mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka,

XLIX. J. S. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XLVI części wstępnej wyroku z tą tylko zmianą, że faktyczna wartość wykonanych robót wyniosła 398.745,29 zł netto, tj. przestępstwa z art.271§1 i 3 kk w zw.z art.12 kk i za to na podstawie art.271§3 kk i art.33§2 kk wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 30 złotych każda stawka,

L. A. K. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XLVII części wstępnej wyroku z tą tylko zmianą, że faktyczna wartość wskazanego zakresu robót wynosiła 543.133,21 zł brutto, a szkoda majątkowa wyrządzona Miastu G. wyniosła 797.584,11 zł brutto, tj. przestępstwa z art.296§1, 2 i 3 kk i za to na podstawie art.296§3 kk i art.33§2 kk wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych po 30 złotych każda stawka,

LI. A. K. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XLVIII części wstępnej wyroku z tą tylko zmianą, że dopuścił się go w okresie od kwietnia do maja 2000r. działając jako Zastępca Prezydenta Miasta G.a więc jako funkcjonariusz publiczny w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu, kwota 200.000 zł jest kwotą netto, i wyrządził Miastu G. znaczną szkodę majątkową w wysokości 214.000 zł brutto, tj. przestępstwa z art.296§1 i 2 kk w zw.z art.12 kk i za to na podstawie art.296§2 kk i art.33§2 kk wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 30 złotych każda stawka,

LII. A. K. uniewinnił od zarzutu popełnienia czynu opisanego w punkcie XLIX części wstępnej wyroku,

LIII. na podstawie art.85 kk i art.86§1 kk połączył orzeczone wobec A. K. kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny i wymierzył mu karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 250 stawek dziennych po 30 złotych każda stawka,

LIV. M. Z. uniewinnił od zarzutu popełnienia czynu opisanego w punkcie L części wstępnej wyroku,

LV. J. S. (2) uniewinnił od zarzutu popełnienia czynu opisanego w punkcie LI części wstępnej wyroku,

LVI. na podstawie art.60§5 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec Z. M. (2) kary łącznej pozbawienia wolności tytułem próby na okres 8 lat,

LVII. na podstawie art.69§1 i 2 kk i art.70§1 pkt.1 kk tytułem próby warunkowo zawiesił wykonanie kar pozbawienia wolności albo kar łącznych pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonych:

a. M. C. (1) na okres 3 lat,

b. J. C. na okres 3 lat,

c. Z. M. (1) na okres 3 lat,

d. W. Ż. na okres 4 lat,

e. R. P. na okres 3 lat,

f. A. S. (1) na okres 4 lat,

g. M. W. na okres 5 lat,

h. J. S. (1) na okres 4 lat,

LVIII. na podstawie art.41§1 i 2 kk orzekł wobec:

a. R. S. zakaz wykonywania funkcji publicznych związanych z odpowiedzialnością za mienie oraz zakaz prowadzenia działalności gospodarczej związanej z pełnieniem funkcji inżynierskich na budowach na okres po 7 lat,

b. J. K. (1) zakaz wykonywania funkcji publicznych związanych z odpowiedzialnością za mienie oraz zakaz prowadzenia działalności gospodarczej związanej z pełnieniem funkcji inżynierskich na budowach na okres po 9 lat,

c. J. C. zakaz wykonywania funkcji publicznych związanych z odpowiedzialnością za mienie oraz zakaz prowadzenia działalności gospodarczej związanej z pełnieniem funkcji inżynierskich na budowach na okres 3 lat,

d. T. J. zakaz zajmowania stanowisk kierowniczych w administracji rządowej i samorządowej na okres 8 lat,

e. A. K. zakaz zajmowania stanowisk kierowniczych w administracji rządowej i samorządowej na okres 7 lat,

LIX. na podstawie art.45§1 kk orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej z popełnienia przestępstw wobec:

a. R. S. w kwocie 240.000 złotych,

b. J. K. (1) w kwocie 240.000 złotych,

LX. na podstawie art.63§1 kk zaliczył na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności lub kar łącznych pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania stosowanego wobec:

a. R. S. od dnia 14.04.2004r. do dnia 29.07.2004r. i od dnia 13.02.2007r. do dnia 02.03.2007r.,

b. J. K. (1) od dnia 14.04.2004r. do dnia 29.07.2004r. i od dnia 22.02.2007r. do dnia 02.03.2007r.,

c. T. J. od dnia 21.10.2004r. do dnia 13.01.2005r.,

LXI. na podstawie art.63§1 kk zaliczył na poczet orzeczonych kar grzywny lub kar łącznych grzywny okres tymczasowego aresztowania stosowanego wobec:

a. W. K. (1) od dnia 10.02.2004r. do dnia 26.02.2004r., tj. 16 dni ustalając, że grzywnę w wysokości 32 stawek dziennych wykonał,

b. Z. M. (2) od dnia 10.02.2004r. do dnia 10.05.2004r., tj. 90 dni ustalając, że grzywnę w wysokości 180 stawek dziennych wykonał,

c. J. C. od dnia 15.04.2004r. do dnia 16.04.2004r., tj. jeden dzień przyjmując, że grzywnę w wysokości 2 dwóch stawek dziennych wykonał,

d. Z. M. (1) dnia 25.04.2004r. oraz od dnia 20.02.2007r. do dnia 26.02.2007r., tj.7 dni ustalając, że grzywnę w wysokości 14 stawek dziennych wykonał,

e. M. W. w dniu 06.09.2005r., tj. 1 dzień ustalając, że grzywnę w wysokości 2 stawek dziennych wykonał,

LXII. na podstawie art.46§1 kk orzekł obowiązek naprawienia szkody wobec:

a. T. J., A. K., J. C. i Z. M. (2) solidarnie przez zapłatę na rzecz Urzędu Miasta G.kwoty 214.000 zł,

b. Z. M. (2) i T. J. solidarnie przez zapłatę na rzecz Masy Upadłościowej (...) Sp. z o.o. w G. kwoty 400.500 zł,

c. Z. M. (1) i T. J. solidarnie przez zapłatę na rzecz Masy Upadłościowej (...)S.A. w G.kwoty 400.500 zł,

d. W. Ż. przez zapłatę na rzecz Urzędu Miasta G. kwoty 993.064,19 zł,

e. A. K. przez zapłatę na rzecz Urzędu Miasta G. kwoty 797.584,11 zł,

LXIII. na podstawie art.632 pkt.2 kpk wydatkami postępowania w części uniewinniającej obciążył Skarb Państwa,

LXIV. na podstawie art.627 kpk w zw.z art.633 kpk zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania po 1/17 części z wyłączeniem kosztów opinii biegłych, które zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa w zakresie związanym ze sprawą każdego z nich,

LXV. na podstawie art.2 ust.1 pkt.3,4,5,6 i art.3 ust.1 oraz art.5 i 6 Ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądził na rzecz Skarbu Państwa opłaty od:

a. M. C. (1) w kwocie 900,00 zł,

b. W. K. (1) w kwocie 230,00 zł,

c. Z. M. (2) w kwocie 1.200,00 zł,

d. R. S. w kwocie 400,00 zł,

e. J. K. (1) w kwocie 8.600,00 zł,

f. J. C. w kwocie 500,00 zł,

g. Z. M. (1) w kwocie 1.300,00 zł,

h. T. J. w kwocie 4.100,00 zł,

i. W. Ż. w kwocie 900,00 zł,

j. R. P. w kwocie 1.080,00 zł,

k. A. S. (1) w kwocie 1.500,00 zł,

l. M. W. w kwocie 900,00 zł,

m. A. S. (3) w kwocie 900,00 zł,

n. A. K. w kwocie 1.900,00 zł.

Apelację od powyższego wyroku złożył prokurator oraz obrońcy oskarżonych: M. C. (1), W. K. (1), R. S., J. K. (1), J. S. (1), A. S. (1), M. W., Z. M. (1), J. C., T. J., W. Ż., R. P. oraz A. K..

Prokurator w apelacji:

I. Na podstawie art. 425 § 1 i 2 kpk oraz art. 444 kpk zaskarżył powyższy wyrok w części orzeczenia o winie na niekorzyść oskarżonych: R. S. w zakresie czynu XIX, J. K. (1) w zakresie czynu XXII, Z. M. (1) w zakresie czynu XXXIII, M. Z. w zakresie czynu L i J. S. (2), w zakresie czynu LI.

II. Na podstawie art. 427 § 2 kpk i art. 438 pkt 1, 3 i 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

— obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 kpk mającą wpływ na treść orzeczenia, poprzez dowolną, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy oraz zasadami doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego zebranego w sprawie, w szczególności w postaci opinii biegłej z zakresu budownictwa i szacowania nieruchomości T. P. -zeznań świadków W. K. (2), P. M., R. Ł., M. K. (1) oraz J. M. i K. B., co doprowadziło

do uznania przez Sąd I Instancji, że w przedmiotowej sprawie nie występują żadne wiarygodne dowody, które potwierdzałyby, że kwota 1 476 200 złotych, będąca niezasadną nadpłatą firmy (...) dla (...) stanowiła korzyść majątkową udzieloną właścicielom (...) w zamian za umożliwienie firmie (...) SA wygranie przetargu na budowę (...), podczas gdy wszechstronna i wnikliwa analiza zgromadzonego materiału dowodowego oceniono obiektywnie i w oparciu o wskazania wynikające z treści wyżej powołanego przepisu, prowadzi do wniosku, że wskazana kwota była „łapówką”. W rozumieniu przepisów-prawa karnego, a więc w rozumieniu, czynów zarzucanych, oskarżonym –R. S., J. K. (1), Z. M. (1), J. S. (2) i M. Z.;

- obrazę przepisu prawa-procesowego, tj. art. 14 kpk mającą wpływ na treść-orzeczenia, poprzez zaniechanie dokonania oceny prawnej zachowania się oskarżonych Z. M. (1), J. S. (2) i M. Z., tj. będącego przedmiotem osądu „zdarzenia historycznego”, do którego odnosi się skarga oskarżyciela publicznego i ograniczenie się jedynie do oceny zachowania tych oskarżonych w zakresie postawionych im zarzutów z art. 229 § 1,3 i 4 kk, co doprowadziło do niesłusznego uniewinnienia wyżej wymienionych, podczas gdy nie wychodząc poza granice oskarżenia istniała możliwość dokonania subsumcji zachowań oskarżonych z innego przepisu ustawy karnej.

III. Podnosząc powyższe zarzuty na podstawie art. 427§1kpk oraz art. 437§1 i 2 kpk

wniósł o: uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie czynów wskazanych w jego części wstępnej, wyroku w zakresie pkt:

- XIX - w stosunku do R. S.,
- XXII - w stosunku do J. K. (1),
- XXXIII - w stosunku do Z. M. (1),
- L - w stosunku do M. Z.,
- LI - w stosunku do J. S. (2)

i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

Powyższy wyrok zaskarżył również obrońca oskarżonego M. C. (1) w całości na jego korzyść .

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż M. C. (1) w okresie od 18.12.2000 r. do 30.11.2001 r. wystawił i zrealizował na polecenie Prezesa Zarządu (...) sp. z o.o. Z. M. (2) stwierdzające nieprawdę rachunki opiewające na łączną kwotę 203.300 zł za niewykonane usługi transportowe, podczas gdy ustalenie to nie znajduje oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym;

- naruszenie prawa procesowego, mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk oraz art. 7 kpk poprzez ocenę dowodów sprzeczną z zasadami określonymi w tych przepisach, a w szczególności poprzez brak rozstrzygnięcia istotnych wątpliwości co do mocy dowodowej jego wyjaśnień składanych krótko po opuszczeniu szpitala na korzyść oskarżonego przy jednoczesnym braku jakichkolwiek działań zmierzających do zbadania czy stan oskarżonego po zabiegu potęgowany przyjmowanymi lekami pozwalał na jego przesłuchanie;

Nadto z ostrożności na wypadek uznania przedstawionych powyżej zarzutów za bezzasadne zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec M. C. (1) kary pozbawienia wolności w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu oraz celów, jakie powinna spełniać kara.

Wskazując na powyższe wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu; ewentualnie zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie M. C. (1) od zarzucanego mu czynu w całości, ewentualnie poprzez złagodzenie wymierzonej mu kary.

Powyższy wyrok zaskarżył również obrońca oskarżonego W. K. (1) w zakresie skazującym w całości oraz na podstawie art. 444 k.p.k. w zw. z art. 425§2 k.p.k., w zakresie uzasadnienia w odniesieniu do zarzutów, co do których oskarżony W. K. (1) został uniewinniony.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1, 2 i 3 k.p.k. powyższemu wyrokowi zarzucił:

1) naruszenie prawa materialnego tj. art. 4 ust 5 ustawy z dnia 29.9.1994 r. o rachunkowości w zw. z art. 20 k.k. oraz art. 21 §1 k.k. i przyjęcie, w oparciu o opinię biegłej P. Ż., że odpowiedzialność wynikająca z art. 4 ust 5 ustawy z dnia 29.9.1994 r. o rachunkowości tj. odpowiedzialność wszystkich osób wchodzących w skład wieloosobowego organu jednostki organizacyjnej - tutaj członków Zarządu (...) sp. z o.o. - jest równoznaczna z odpowiedzialnością karną za przestępstwo w przypadku stwierdzenia określonych działań spółki lub poszczególnych członków zarządu, bez badania faktycznego zachowania -działania lub zaniechania - danej osoby fizycznej będącej członkiem organu, jej świadomości, zamiaru (winy);

2) naruszenie prawa materialnego tj. art. 300§1 k.k. przez błędną jego wykładnię i uznanie, że działanie skutkujące utraceniem korzyści przez dłużnika, który przenosi na jakiś okres czasu własność rzeczy ruchomych, ale przy braku zmiany substancji majątku dłużnika wypełnia znamiona przestępstwa opisanego w art. 300§1 k.k., podczas gdy dla bytu tego przestępstwa konieczne jest ustalenie uszczuplenia w substancji majątku dłużnika i takie usunięcie, ukrycie, zbycie, darowanie, zniszczenie, obciążenie lub uszkodzenie, które powoduje że wierzyciel nie może zaspokoić się z majątku dłużnika, a przepis ten nie obejmuje swoim zakresem ochrony wierzyciela w sytuacji, kiedy to dłużnik, przez jakiś okres czasu, tylko utracił korzyści wynikające z faktu korzystania z danego składnika majątku;

3) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że oskarżony W. K. (1) w okresie od 4 do 31 lipca 2001 r. dokonał sprzedaży majątku trwałego spółki (...) na rzecz (...)sp. z o.o, działając z zamiarem pokrzywdzenia wierzycieli i z zamiarem wyprowadzenia z konta spółki kwoty 440.804,28 zł podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że decyzja o sprzedaży elementów trwałych w postaci środków transportowych (...) sp. z o.o. była wykonaniem uchwały Zgromadzenia Wspólników (...) sp. z o.o. z 9.4.2001 r., stanowiącej koncepcję przekształcenia (...) w holding, gdzie (...) sp. z o.o. do 1.3.2002 r. miała się stać właścicielem większościowym udziałów m. in. w (...) sp. z o.o. i od daty uchwały miało następować przekazywanie sprzętu, do Urzędu Pracy skierowano informacje o zwolnieniach grupowych pracowników, którzy mieli być zatrudnieni przez (...) sp. z o.o.; a w momencie sprzedaży sprzętu oskarżony W. K. (1), tj. do dnia 31.7.2001 r. nie miał wiedzy co do ewentualnego pokrzywdzenia wierzycieli i to na kwotę 440.804,28 zł, sam oskarżony W. K. (1) nie uczestniczył w procesie fakturowania z datą wsteczną prac przez (...) sp. z o.o. w rozliczeniu faktury (...);

4) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że w wyniku sprzedaży sprzętu przez (...) sp. z o.o. na rzecz (...) sp. z o.o. doszło do uszczuplenia wierzycieli na kwotę 440.804,28 zł i karną odpowiedzialność ponosi za to oskarżony W. K. (1), podczas gdy z zebranych w sprawie dokumentów, wyjaśnień oskarżonego W. K. (1), a przede wszystkim zeznań świadka R. C. wynika, iż W. K. (1) nie posiadał wiedzy w zakresie fakturowania i rzekomej zapłaty przez (...) sp. z o.o. za prace sprzętu, faktura VAT nr (...) została wystawiona przez św.d. R. C. z datą wsteczną, na polecenie Z. M. (2), wykonanie prac protokolarnie potwierdził R. M., a kwota 362.628,34 zł, której odbiór pokwitował św.d. R. C. (wartość faktury pomniejszona o należność (...) sp. z o.o. względem (...) sp. z o.o. tytułem zapłaty za paliwo) nigdy nie trafiła do spółki (...), a same dokumenty zostały wykorzystane przez Z. M. (2) do zbilansowania jakiś wcześniej pobieranych przez Prezesa (...) sp. z o.o. z kasy spółki kwot;

5) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że W. K. (1) decydował, czy chociażby wiedział o zaspokojeniu należności R. M. i E. M. w dniu 31.12.2001

r., podczas gdy decyzję spłaty zobowiązań (...) sp. z o.o. względem osób najbliższych i rozliczenie w tym zakresie było dokonane wyłącznie przez Z. M. (2) bez informowania, czy tym bardziej pytania o zgodę innych członków Zarządu (...) sp. z o.o.

6) obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść orzeczenia tj.:

- art. 7 k.p.k., 5 § 2 k.p.k., 2 k.p.k. w zw. z art. art. 410 k.p.k. poprzez ocenę dowodów w całości podporządkowaną wydanemu orzeczeniu i przyjęcie odpowiedzialności oskarżonego W. K. (1) za działania oskarżonego Z. M. (2) i ewentualnie innych osób, które współdziałały z oskarżonym Z. M. (2) lub wypełniały jego polecenia, art. 167 k.p.k. poprzez nie przeprowadzenie z urzędu dowodu w postaci przesłuchania świad. O. P. - księgowej (...) sp. z o.o. co do okoliczności i sposobu wystawienia i rozliczenia faktury (...), faktu, iż (...) sp. z o.o. nigdy nie otrzymał pieniędzy z tytułu zapłaty za tę fakturę, była ona antydatowana, a oskarżony W. K. (1) nie brał udziału w jej wystawieniu i rozliczeniu;

- art. 424 § 1 k.p.k. poprzez lakoniczne uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu W. K. (1), brak jakichkolwiek rozważań w zakresie przeprowadzonych dowodów, ustalonych faktów, podstaw odpowiedzialności tego oskarżonego, winy, czy przyjętej kwalifikacji prawnej.

Wskazując na powyższe wniósł o:

- uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu czynów, ewentualnie
- uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Powyższy wyrok zaskarżył również obrońca oskarżonego R. S. adwokat J. W. (1) w części uznającej oskarżonego za winnego dokonania zarzucanych czynów.

Na zasadzie art.427 par.2 i art.438 par.2 kpk zarzucił temu wyrokowi:

1/ odnośnie obu zarzutów tj. XVII i XVIII aktu oskarżenia, punkty XIII i XIV wyroku, naruszenie przepisu prawa materialnego tj. przepisu art. 228§1 kk przez uznanie iż oskarżony pełnił funkcję publiczną, gdy przymiotu takiego nie można mu przydać na podstawie dowodów w sprawie,

2/ odnośnie zarzutu XVIII aktu oskarżenia, pkt XIV wyroku, naruszenie przepisu prawa materialnego tj. art. 228§5 kk przez zakwalifikowanie czynu zarzucanego oskarżonemu z tego przepisu, w sytuacji gdy korzyść majątkowa, przyjęta, zdaniem aktu oskarżenia, przez oskarżonego była poniżej kwoty 200 000 zł, co czyni bezpodstawnym przyjęcie kwalifikacji z §5 w/w artykułu,

3/ naruszenie przepisu prawa procesowego tj. art.2§1 pkt 112 kpk przez nie przesłuchanie współoskarżonego Z. M. (2) na rozprawie, gdy ten odmówił odpowiedzi na pytania stron, którego wyjaśnienia są jedynym dowodem w sprawie oskarżonego R. S., a tym samym nie przeprowadzenie czynności procesowej która zmierzała by do ustalenia prawdy, tak by osoba niewinna nie poniosła odpowiedzialności,

4/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, odnośnie obu zarzutów, a mający na wpływ, wyrażający się w uznaniu winy oskarżonego mimo iż wniosku takiego nie można wysnuć z treści dowodów przedstawionych w sprawie,

Stawiając powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części przez uniewinnienie oskarżonego.

Drugi z obrońców oskarżonego R. S. zaskarżył orzeczenie w całości co do pkt. XIII, XIV, XVI, LVIII lit. A, LIX, LX lit. A., LXIV i LXV lit. D części rozstrzygającej wyroku.

Na podstawie art. 427 § 2 i 438 pkt 1, 2 i 3 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. Obrazę przepisów prawa materialnego, a to:

a) art. 228 § 5 kk polegającą na zakwalifikowaniu czynu opisanego w pkt XVIII części wstępnej wyroku a objętego orzeczeniem z pkt XIV części rozstrzygającej wyroku jako czynu z art. 228 § 5 kk, przy jednoczesnym przyjęciu, że stanowi on podstawę wymiaru kary podczas gdy prawidłową kwalifikacją tego czynu winien być art. 228 § 1 kk jako że kwota 180.000,00 zł zgodnie z normą art. 115 § 5 kk nie jest korzyścią majątkową znacznej wartości;

b) art. 41 § 1 i 2 kk w związku z art. 39 pkt 2 kk polegającą na orzeczeniu zakazu wykonywania przez osk. R. S. funkcji publicznych związanych z odpowiedzialnością za mienie podczas gdy oskarżony ten nie pełnił funkcji publicznej związanej z odpowiedzialnością za mienie przy procesach inwestycyjnych opisanych w zarzutach XVII i XVIII części wstępnej wyroku.

2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał oczywisty wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a polegający na przyjęciu i uznaniu, że:

a) osk. R. S. był osobą pełniącą funkcję publiczną w rozumieniu art. 115 § 19 kk - podczas gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika jednoznacznie, że oskarżony ten:

- nie był funkcjonariuszem publicznym, których wyczerpujący i zamknięty podmiotowo katalog zawiera norma prawna art. 115 § 13 kk

- nie był członkiem organu samorządowego

- nie był osobą zatrudnioną w jednostce organizacyjnej dysponującej środkami publicznymi

tj. nie miał przymiotu osoby która w związku z pełnieniem funkcji publicznej miała przyjąć korzyść majątkową, czyli być sprawcą czynu kwalifikowanego z art. 228 kk.

b) Współoskarżony Z. M. (2) wręczył korzyść majątkową współoskarżonym R. S. i J. K. (1) latem 2000 r. - podczas gdy z wyjaśnień osk. Z. M. (2), nigdy nie sprostowanych, wynika, że fakt wręczenia korzyści majątkowej miał miejsce latem 2001 r. (zarzut z pkt. XVIII części wstępnej wyroku, a pkt XIV części rozstrzygającej).

3. Obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to obrazę art. 7 kpk w związku z art. 424 § 1 k.p.k. polegającą na rażącym naruszeniu przez Sąd I instancji procesowej zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 7 kpk poprzez uznanie za w całości wiarygodne wyjaśnienia współoskarżonego Z. M. (2) w części dotyczącej pomówienia współoskarżonych R. S. i J. K. (1) o przyjęcie korzyści majątkowych w kwocie 180.000,00 zł w związku z realizacją inwestycji „Modernizacja oczyszczalni ścieków w G. – budowa kanalizacji sanitarnej na (...) oraz kwoty 300.000,00 zł w związku z realizacją inwestycji „Modernizacja transgranicznej drogi numer (...) w obrębie miasta G.” - podczas gdy wyjaśnienia tego oskarżonego oceniane w tej ich części swobodnie, ale z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy, a także doświadczenia życiowego i zawodowego - nie mogły zostać uznane za wiarygodne, a tym samym nie mogły stanowić podstawy ustaleń faktycznych, albowiem wyjaśnienia te:

- nie były konsekwentne lecz labilne i w odniesieniu do istotnych faktów zmieniane

- nie znalazły potwierdzenia w jakichkolwiek innych dowodach przeprowadzonych w sprawie

- były wyjaśnieniami w całości głoślovnymi

- ich złożenie podyktowane było wyraźnym interesem procesowym tj. skorzystania z dobrodziejstwa art. 60 § 3 i 4 kk, a w konsekwencji także 60 § 7 kk, a podtrzymywanych w uwagi na treść art. 540 A pkt 1 kpk

- mogły być konsekwencją ewidentnego konfliktu jaki istniał i istnieje pomiędzy tym oskarżonym a współoskarżonymi R. S. i J. K. (1) w związku z Ich działalnością gospodarczą i ich wzajemnymi relacjami, co wszyscy ci oskarżeni zgodnie przyznają

- zmierzały do uniknięcia odpowiedzialności karnej adekwatnej do wagi czynów popełnionych przez Z. M. (2) i z chęci poprawienia sytuacji procesowej syna R. M. jako że wyjaśnienia te złożone zostały w czasie pierwszego przesłuchania po tymczasowym aresztowaniu syna

- złożone zostały przez osobę której stan psychiczny nie został przez Sąd I instancji wyjaśniony, a w związku z tym brak było wiedzy co do jakości i zdolności psychofizycznych Z. M. (2) odtwarzania zdarzeń z przeszłości, skłonności do zmyślania faktów czy konfabulacji przy twierdzeniu tego oskarżonego, iż leczy się psychiatrycznie, ma depresję, jest inwalidą II-ego stopnia całkowicie niezdolnym do pracy (tak: w protokołach wyjaśnień tego oskarżonego z dnia 11.02.2004 r. i 12.07.2005 r.).

Wskazując na powyższe zarzuty w oparciu o przepis art. 427 § 2 kpk i 437 § 2 kpk wniósł o:

- zmianę zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej oskarżonego R. S. i orzeczenie odmiennie co od istoty sprawy przez uniewinnienie oskarżonego R. S. od zarzutów opisanych w pkt. XVII i XVIII części wstępnej wyroku oraz obciążenie Skarbu Państwa kosztami postępowania w sprawie tego oskarżonego.

Powyższy wyrok zaskarżył również obrońca oskarżonego J. K. (1) adwokat M. D. w całości w stosunku do oskarżonego J. K. (1) w pkt XVII, XVIII, XX, XXI, XXII, XXIII, XXIV i LVIII pkt b oraz LIX pkt b sentencji wyroku.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt. 1, 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania a to art. 7 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. polegającą na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów poprzez jej oczywiste przekroczenie co doprowadziło do rażącego naruszenia zasady określonej w art. 5 § 2 k.p.k. a także poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku nieodpowiadającego warunkom określonym w art. 424 § 1 k.p.k.,

2. w odniesieniu do punktów XVII i XVIII sentencji wyroku - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na treść tego orzeczenia poprzez przyjęcie, że oskarżony J. K. (1) przyjął od Z. M. (2) korzyść majątkową w łącznej wysokości 240.000 zł a także naruszenie prawa materialnego a to art. 228 § 1 k.k. poprzez ustalenie, że oskarżony J. K. (1) pełniąc funkcję inżyniera kontraktu bądź też inżyniera rezydenta pełnił funkcję publiczną w rozumieniu tegoż przepisu,

3. w odniesieniu do punktów XX, XXI, XXII, XXIII i XXIV sentencji wyroku - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez ustalenie, że oskarżony J. K. (1) pełniąc funkcję inżyniera rezydenta bądź też inżyniera kontraktu na budowach finansowanych przez miasto G. ponosił wyłączną odpowiedzialność za sporządzanie, wystawianie i zatwierdzanie dokumentów stanowiących podstawę do wypłacania przez inwestora należności wszystkim wykonawcom robót budowlanych za wykonane przez nich prace, a także poprzez ustalenie zakresu, wielkości i wartości robót budowlanych wyłącznie w oparciu o opinie biegłych a w szczególności w oparciu o opinię biegłej T. P. z całkowitym pominięciem wyjaśnień, oświadczeń składanych przez oskarżonego J. K. (1) oraz złożonych przez niego na rozprawie dokumentów.

Wskazując na powyższe zarzuty wniósł o:

1 - zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części dotyczącej oskarżonego J. K. (1) i uniewinnienie go od zarzucanych mu czynów,

ewentualnie

2. uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego J. K. (1) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Apelację o powyższego orzeczenia wniósł również obrońca J. K. (1) i J. S. (1) adwokat J. S. (3) i zaskarżył go w całości w zakresie ich dotyczącym.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2,3 i 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

- w zakresie dotyczącym osk. J. S. (1)

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku tj.:

a./ art. 2 par. 2, 4, 7 oraz art. 424 par. 1 pkt 1 i 2 kpk - wynikającą z poczynienia ogólnikowych i wybiórczych ustaleń stanu faktycznego sprawy, a w konsekwencji dokonania oceny materiału dowodowego w sposób wyjątkowo pobieżny, z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów, z wyraźnym pominięciem dowodów dla J. S. (1) korzystnych, a nadto z wyraźnym pominięciem wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku tak co do zarzutu dotyczącego rozliczenia aktywności gospodarczej (...) sp. z o.o. na terenie bocznicy kolejowej, a także na terenie torowiska w ciągu przebudowy drogi krajowej nr (...)

b./ art. 4 kpk w zw. z art. 410 i 424 par. 1 pkt 1 kpk - wynikającą z bezkrytycznej akceptacji wewnątrz i wzajemnie sprzecznych opinii biegłych P., W. i G. przy braku wyjaśnienia tkwiących w nich sprzeczności, z jednoczesnym pominięciem stanowiska samego oskarżonego obszernie i kompetentnie wskazującego na zasadność poczynionych przez siebie wyliczeń, a także wyliczeń poczynionych przez biegłego R.

2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę skarżonego wyroku,

mający wpływ na jego treść - polegający na przyjęciu, że:

- (...) sp. z o.o. nie wykonał żadnej czynności budowlanej na terenie bocznicy kolejowej w ciągu remontu drogi krajowej nr (...) w G., a w konsekwencji, że niezasadnie i błędnie naliczone zostały przez osk. J. S. (1)

dane opisane w fakturach,

- stwierdzone przez J. S. (1) zaawansowanie prac na terenie torowiska w ciągu remontu drogi krajowej nr (...) nie odpowiadało prawdzie, w sytuacji gdy przeczą temu prawidłowo ocenione dowody zgromadzone w tej sprawie, przy wyraźnym pominięciu, że w tym przypadku mamy do czynienia z kontraktem ryczałtowym, gdzie ryzykiem gospodarczym obu stron umowy pozostaje ostateczna wartość wykonywanych robót

- w zakresie dotyczącym osk. J. K. (1)

3. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wydanego wyroku tj.:

a./ art. 2 par 2 oraz art. 410 kpk - wynikającą z wyraźnego pominięcia okoliczności przedstawianych szczegółowo przez osk. J. K. (1) w toku obszernych wyjaśnień, z jednoczesnym pominięciem wspierającej to stanowisko dokumentacji, przy braku racjonalnego wyjaśnienia takiego stanowiska w sprawie, co czyni wydane orzeczenie oczywiście jednostronnym, niepełnym i przez to oczywiście niesprawiedliwym

b./ art. 4, 7 i 424 par. 1 pkt 1 i 2 kpk - wynikającą z poczynienia ustaleń stanu faktycznego sprawy w oparciu o bezkrytycznie i niezasadnie akceptowane opinie biegłych, przy bezzasadnym odrzuceniu szeregu przeciwnych do ich wywodów okoliczności w postaci zeznań świadków i dokumentów oraz bezpodstawnej i nie wyjaśnionej akceptacji tego, że opiniujący w sprawie biegli pracowali na podstawie materiału niepełnego, niekompletnego, a w przypadku jego uzupełniania w toku przewodu sądowego - bezzasadnie odrzucanego przez tychże biegłych przy bezpodstawnym posądzaniu oskarżonych o celową manipulację w tym zakresie

c./ art. 413 par. 1 pkt 3 i 4 kpk w zw. z art. 424 par. 1 pkt 1 kpk - wynikającą z przyznanej w pisemnych motywach wyroku sprzeczności pomiędzy rozstrzygnięciami zawartymi w wyroku, a jego uzasadnieniem w zakresie dotyczącym kwalifikacji prawnej poszczególnych czynów oraz przedstawionych w nich opisów działania ich sprawców

d/ art. 2 par. 2 kpk oraz art. 7 i 389 par. 2 kpk w zw. z art. 424 par. 1 pkt 1 kpk - wynikającą z braku dążenia do wyjaśnienia podstawowych sprzeczności wyjaśnień współoskarżonych, świadków, biegłych i dokumentów przyjętych jako podstawa ustaleń i rozstrzygnięć dla oskarżonego niekorzystnych, z błędnym wskazaniem, że dostrzeżone sprzeczności mają charakter pomyłki lub też dotyczą okoliczności nie mających znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy

4. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę skarżonego wyroku, mający wpływ na jego treść - polegający na bezzasadnym przyjęciu, że :

- osk. J. K. (1) wykonując funkcję inżyniera rezydenta bądź inżyniera kontraktu pełnił funkcję publiczną na poszczególnych odpowiednich inwestycjach, w sytuacji gdy przeczy temu faktyczna treść wiążącej go w tym zakresie umowy z inwestorem oraz faktycznie podejmowane czynności i ich znaczenie dla rozporządzenia środkami publicznymi

- osk. J. K. (1) wykonując w/w funkcje bezprawnie organizował i w ten sposób oddziaływał na poszczególnych uczestników procesu powstania poszczególnych PK, PŚP oraz OM, w sytuacji gdy takiemu ustaleniu przeczy obiektywna treść zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego

- osk. J. K. (1) uzależniał decyzje w przedmiocie uruchomienia środków z rezerwy kontraktów na poczet robót zamiennych i dodatkowych i w następstwie tego uzależnienia przyjął od Z. M. (2) bezprawną korzyść majątkową w kwotach po 180.000 zł (gotówką) na(...) oraz 300.000 zł za pośrednictwem rozliczenia działania(...) i (...) sp. z o.o. za prace rzekomo nie wykonane na bocznicy kolejowej w ciągu remontu drogi krajowej nr (...)

5. rażąco niewspółmierność - surowość orzeczonych wobec J. S. (1) kary oraz wobec J. (1) kar pozbawienia wolności w ich wymiarze jednostkowym oraz kary łącznej, w obliczu wyjątkowo ogólnikowej argumentacji w tej mierze, z wyraźnym pominięciem szeregu okoliczności dla oskarżonych korzystnych, przy jednoczesnym przyjęciu, że praktycznie wobec wszystkich przypisanych obu oskarżonym czynów brak jest okoliczności ich obciążających

Podnosząc powyższe zarzuty na podstawie art. 427 par. 1 kpk oraz art. 437 par. 1 kpk wniósł o :

- zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego J. S. (1) od popełnienia przypisanego mu czynu w całości, a oskarżonego J. K. (1) od popełnienia czynów przypisanych mu w pkt XVII i XVIII wyroku i uchylenie tego wyroku oraz przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Gorzowie do ponownego rozpoznania w pozostałej części.

- ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gorzowie Wlkp.

Apelację od powyższego orzeczenia złożył obrońca oskarżonego J. C. zaskarżając go w całości.

Wyrokowi Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. zarzucił:

I. Na podstawie art. 438 pkt. 1 KPK obrazę przepisów prawa materialnego tj. przepisu art. 296 § 1 i 2 KK poprzez błędne uznanie, iż zachowanie oskarżonego opisane w pkt. XXV zaskarżonego wyroku (pkt. XXVII części wstępnej wyroku) wypełnia znamiona przestępstwa z art. 296 § 1 i 2 KK w sytuacji, gdy oskarżony nie może być podmiotem omawianego przestępstwa, albowiem nie jest on osobą obowiązana do zajmowania się sprawami majątkowymi lub działalnością gospodarczą Miasta G., a co za tym idzie nie mógł nadużyć udzielonych mu uprawnień lub też nie dopełnić ciążącego na nim obowiązku, a w rezultacie nie mógł wyrządzić Miastu G. znacznej szkody majątkowej w celu uzyskania korzyści majątkowej.

II. Na podstawie art. 438 pkt. 1 KPK obrazę prawa materialnego tj. przepisu art. art. 276 KK poprzez błędne uznanie, iż zachowanie oskarżonego opisane w pkt. XXVI zaskarżanego wyroku (pkt. XXVIII części wstępnej wyroku) wypełnia znamiona przestępstwa z art. 276 KK w sytuacji, gdy analiza materiałów postępowania prowadzi do odmiennej konkluzji.

III. Na podstawie art. 438 pkt. 1 KPK obrazę prawa materialnego tj. przepisu art. art. 90 Ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane poprzez błędne uznanie, iż zachowanie oskarżonego opisane w pkt. XXVII zaskarżanego wyroku (pkt. XXIX części wstępnej wyroku) wypełnia znamiona przestępstwa z art. 90 Ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane w sytuacji, gdy analiza materiałów postępowania prowadzi do wniosku, iż oskarżony nie wypełnił swoim zachowaniem znamion opisanego powyżej przestępstwa.

IV. Na podstawie art. 438 pkt. 1 KPK obrazę prawa materialnego tj. przepisu art. art. 164 § 2 KK poprzez błędne uznanie, iż zachowanie oskarżonego opisane w pkt. XXVIII zaskarżanego wyroku (pkt. XXX części wstępnej wyroku) wypełnia znamiona przestępstwa z art. 90 Ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane w sytuacji, gdy zachowanie oskarżonego nie spowodowało bezpośredniego niebezpieczeństwa katastrofy budowlanej.

V. Na podstawie art. 438 pkt. 1 KPK obrazę prawa materialnego tj. przepisu art. art. 91 ust. 1 pkt 2 Ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane poprzez błędne uznanie, iż zachowanie oskarżonego opisane w pkt. XXIX zaskarżanego wyroku (pkt. XXXI części wstępnej wyroku) wypełnia znamiona przestępstwa z art. art. 90 Ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane w sytuacji, gdy analiza akt postępowania prowadzi do odmiennej konkluzji.

VI. Na podstawie art. 438 pkt 2 KPK obrazę przepisów postępowania mająca wpływ na treść zaskarżanego wyroku tj. przepisu art. 7 KPK w zw. z art. 4 KPK poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów przejawiające się pominięciem okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego.

VII. Na podstawie art. 439 § 1 pkt. 9 KPK w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 KPK złożył zarzut karalności czynów wskazanych w pkt XXVI, XXVII, XXVIII, XXIX i XXX zaskarżanego wyroku (pkt. XXVIII, XXIX, XXX, XXXI części wstępnej wyroku)

Mając na uwadze powyższe zarzuty wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego J.

C. od wszystkich zarzucanych jemu czynów.

ewentualnie o:

2) zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej popełnienia przestępstwa z art. 296 § 1 i 2 KK opisanego w pkt. XXV zaskarżanego wyroku (pkt. XXVII części wstępnej wyroku) i jednocześnie uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania w części dotyczącej czynów wskazanych w pkt XXVI, XXVII, XXVIII i XXIX zaskarżanego wyroku (pkt. XXVIII, XXIX, XXX i XXXI części wstępnej wyroku)

ewentualnie o:

3) uchylenie zaskarżanego wyroku w części dotyczącej popełnienia przestępstwa z art. 296 § 1 i 2 KK opisanego w pkt. XXV zaskarżanego wyroku (pkt. XXVII części wstępnej wyroku) i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi Okręgowemu w Gorzowie Wlkp. do ponownego rozpoznania i jednocześnie uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania w części dotyczącej czynów wskazanych w pkt XXVI, XXVII, XXVIII i XXIX zaskarżanego wyroku (pkt. XXVIII, XXIX, XXX i XXXI części wstępnej wyroku).

Apelację od powyższego orzeczenia Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. wywiódł również obrońca oskarżonych A. S. (1), M. W. oraz Z. M. (1). Zaskarżył go w zakresie pkt XXXI, XLIV, XLV, XLVI, XLVII, XLVIII, LXV części dyspozytywnej wyroku.

Na podstawie art. 427 § 2 i art. 438 pkt 2 i 3 kpk wyrokowi temu zarzucił:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu iż:

- prace przy budowie bocznic kolejowej nie zostały przez firmę (...) wykonane w sytuacji, gdy nie tylko wyjaśnienia oskarżonych, ale także zeznania świadków oraz sam fakt istnienia owej bocznicy prowadzić musi do wniosku przeciwnego zarówno co do samego wykonania tej pracy jak i terminu jej wykonania;

- wartość robót dotyczących przebudowy torowiska tramwajowego tj. roboty dodatkowej wprowadzonej protokołem konieczności nr (...) do kontraktu nr (...) „Modernizacja Drogi Krajowej nr (...) w G. jako połączenie z drogami nr (...)i (...) pomiędzy K. i G.” wynosiła 398.745,29 zł netto w sytuacji gdy materiał dowodowy na którym opierał się sąd nie uwzględnił wszystkich elementów niezbędnych do prawidłowej wyceny;

- prace, których dotyczyły protokoły konieczności nr(...) z dnia 15 marca 2000 r. nr (...) z dnia 24 czerwca 2002 r., nr (...) z dnia 18 września 2002 r., nr (...) z dnia 24 września 2002 r., nr (...) z dnia 12 listopada 2002 r., nr (...) z dnia 18 listopada 2002 r. do kontraktu nr (...) „Modernizacja Drogi Krajowej nr (...) w G. jako połączenie z drogami nr (...) i (...) pomiędzy K. i G./” były uwzględnione w zakresie rzeczowym kontraktu podczas gdy analiza zgromadzonych w aktach sprawy dokumentów prowadzi do wniosku przeciwnego;

II. obrazę przepisów prawa materialnego:

- art. 296§1 i 2 kpk w odniesieniu do czynu przypisanego Z. M. (1) w pkt XXXI części dyspozytywnej wyroku poprzez jego zastosowanie, w sytuacji gdy z ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd I instancji wynika, że znamiona tego przestępstwa nie zostały zrealizowane a na skutek działania oskarżonego nie wystąpiła znaczna szkoda w rozumieniu art. 115§5 kk;

- art. 271 § 1 i 3 kpk w odniesieniu do czynów przypisanych M. W. w pkt XLV oraz XLVI poprzez jego zastosowanie w sytuacji gdy przedmiotem poświadczenia nieprawdy - jak wynika zarówno z treści zarzutu jak i uzasadnienia wyroku miały być okoliczności należące do kategorii ocen lub interpretacji przepisów prawa, nie zaś obiektywnie sprawdzalnych faktów, a nadto w sytuacji gdy charakter sporządzanych dokumentów w postaci protokołów konieczności objętych zarzutem opisanym w pkt XLIII części wstępnej wyroku, stanowiących w istocie swej wniosek nie zaś potwierdzenie faktu wyłącza możliwość uznania, że dokument ten stanowić może przedmiot przestępstwa z art. 271 kk;

III. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia a konkretnie:

- art. 7 kpk polegającą na fragmentarycznej i dowolnej ocenie zeznań świadków, oraz wyjaśnień oskarżonych, a także dowodów z dokumentów dokonanej z pominięciem wszelkich okoliczności, które były sprzeczne z treścią czynionych a priori ustaleń faktycznych;

- art. 424§1 pkt 1 i 2 kpk polegającą na sporządzeniu uzasadnienia w sposób, który uniemożliwia odtworzenie pełnego toku rozumowania sądu nie tylko w zakresie przyczyn, które skłoniły sąd I instancji do uznania dowodów stanowiących podstawę rozstrzygnięcia za wiarygodne oraz odmowy wiarygodności pozostałym dowodom, ale nawet precyzyjnego ustalenia, które z dowodów zostały uznane za przydatne i wiarygodne, które zaś nie, a także polegającą na rezygnacji z czynienia własnych ustaleń w szczególności w zakresie interpretacji istotnych dla rozstrzygnięcia przepisów prawa wynikających z ustaw i umów zawieranych przez strony procesu budowlanego i oparcie się w tej mierze na stanowisku biegłych z jednoczesnym zaniechaniem referowania choćby tego elementu w treści sporządzonego uzasadnienia, a także istotnej sprzeczności treści rozstrzygnięcia z treścią uzasadnienia polegającej na ujęciu w przypisanym oskarżonemu M. W. w pkt XLV części dyspozytywnej wyroku pkt nr (...)z dn. 1 czerwca 2000 r. przy jednoczesnym wskazaniu w uzasadnieniu, że działania oskarżonego w opisanym zakresie były zasadne i nie stanowiły przestępstwa;

- art. 410 kpk w zw. z art. 4 kpk poprzez pominięcie przy ustalaniu stanu faktycznego dowodów zgromadzonych w toku postępowania w postaci dowodów z dokumentów, przy czym szczegółowy zakres dokumentów pominiętych nie jest możliwy do ustalenia z racji opisanych powyżej w ramach zarzutu naruszenia art. 424 kpk;

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku art. 193 § 1 i 3 kpk oraz art. 194 kpk wyrażającą się w sporządzeniu opinii stanowiącej podstawę rozstrzygnięcia m. in. w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu M. W. oraz A. S. (1) poprzez osoby, które nie zostały powołane jako biegli w niniejszej sprawie na żadnym z jej etapów.

Na podstawie art. 427§1 kpk oraz art. 437§2 kpk wniósł o uniewinnienie oskarżonych od popełnienia zarzucanych im czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł również obrońca T. J.. Zaskarżył go w części skazującej oskarżonego T. J., tj. w zakresie pkt. XXXIII, XXXIV, XXXV, XXXVII, LVIII pkt d, LX pkt c, LXII pkt. a,b,c, LXIV, LXV pkt h.

Na podstawie art. 427 § 2 i art. 438 pkt 1, 2, 3 i 4 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. odnośnie czynu opisanego w pkt XXXIV części wstępnej wyroku:

- obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 12 kk polegającą na uznaniu, że sprawstwa polecającego można się dopuścić czynem ciągłym, w sytuacji gdy do istoty polecenia wykonania czynu zabronionego w wyniku uzależnienia należy zainicjowanie zamiaru jego popełnienia, a zatem w takiej sytuacji nie dochodzi do czynu ciągłego;

- obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 296 § 1 i 2 kk w zw. z art. 115 § 5 kk polegającą na uznaniu przez sąd, że dochodzi do powstania szkody znacznej wartości -a w konsekwencji do realizacji znamion czynu zabronionego z art. 296 kk - w sytuacji, gdy kwota wydatkowana przez pokrzywdzony podmiot zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami stron dokonanymi przed zdarzeniem uznanym jako skutkującym powstanie szkody zostaje mu zwrócona „zawiązką” tak, że nie ponosi on rzeczywistej straty ((...) Sp. z o.o.), bądź zwrócona w części tak, że powstała w konsekwencji szkoda nie przekracza kwoty 200.000 zł ((...)S.A.);

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, że Z. M. (2) i Z. M. (1) jako prezesi podmiotów gospodarczych wymienionych w zarzucie byli uzależnieni od oskarżonego w rozumieniu art. 18 § 1 kk, albowiem od niego zależało uzyskanie przez kierowane przez nich podmioty zleceń robót budowlanych w zakresie inwestycji prowadzonych przez Urząd Miasta G., podczas gdy - jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz analizy obowiązujących przepisów prawa - oskarżony nie miał jakiegokolwiek wpływu na udzielanie przez Urząd Miasta zleceń podmiotom gospodarczym, gdyż leżało to w gestii komisji gremiów, w skład których oskarżony nie wchodził;

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku a szczególności art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, art. 424 kpk polegającą na nie przeanalizowaniu przez sąd w uzasadnieniu wyroku ani przepisów prawa związanych z uzyskiwaniem przez podmioty gospodarcze zamówień publicznych, jak również - na nie przeanalizowaniu, czy w ramach omawianego stanu faktycznego oskarżony T. J. miał lub próbował mieć jakikolwiek wpływ na wykonawców zamówień miejskich, co w konsekwencji doprowadziło do nie dokonania jakichkolwiek ustaleń, czy pomiędzy oskarżonym a Z. M. (1) i Z. M. (2) występowało uzależnienie, o którym mowa w art. 18 kk i przyjęcia przez sąd a priori, bez analizy materiału dowodowego, z naruszeniem zasad określonych w art. 7 kpk, bez uwzględnienia całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przy rozstrzygnięciu wszelkich istniejących w tej kwestii wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, że pomiędzy oskarżonym a współoskarżonymi istniał stosunek podległości dający oskarżonemu faktyczną i realną władzę nad współoskarżonymi,

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku tj. art. 4, art. 410 kpk, art. 424 kpk polegającą na pominięciu przy ustalaniu stanu faktycznego dowodu w postaci załącznika nr (...) do pisma K. W. do Prokuratury Okręgowej w Szczecinie (pismo karta - 3498 i n. akt) stanowiącego rachunek z dnia 25 kwietnia potwierdzający nabycie

180 tysięcy krzewów od Gospodarstwa (...) D. R. za kwotę 630.000 zł, który to dowód ma istotne znaczenie dla sprawy bowiem potwierdza, że dostawy miały i mogły być zrealizowane, bez jakiegokolwiek wskazania przyczyn takiego stanu rzeczy, a i uczynieniu ustaleń faktycznych, sprzecznych z treścią tego dokumentu,

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku tj. art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, poprzez przyjęcie całkowicie sprzecznej z rzetelnie ocenionym materiałem dowodowym, ale i zwyczajnie niedorzecznej tezy o tym, by oskarżony T. J. miał rękami prywatnych przedsiębiorców przekazywać korzyści finansowe, w zamian za korzystniejsze dla miasta warunki nabycia nieruchomości od(...),

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku tj. art. 4, art. 410 i art. 424 kpk polegającą na pominięciu przy ustalaniu stanu faktycznego dowodów w postaci pisma W. S. do O. C. (karta 3879 akt) w którego treści prosi on po dwóch nieudanych przetargach o sprzedaż w drodze rokowań i obniżenie ceny gruntów do 17 milionów złotych, co ma istotne znaczenie dla ustaleń w sprawie, bowiem obrazuje jak doszło do zmiany formy sprzedaży i warunków cenowych i to, że odbyły się dwa przetargi w toku których nie doszło do zbycia nieruchomości, oraz pism na kartach 3890-97 stanowiących zaproszenia do rokowań jakie (...)wystosowała do innych podmiotów, co przesądza o tym, że na każdym etapie tych negocjacji, (...)szukała możliwie szerokiego kręgu nabywców, z których każdy mógł nabyć te grunty, co przeczy tezie o jakimkolwiek rzeczywistym wpływie okoliczności związanych z osobą K. W., na przebieg transakcji,

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku tj. art. 4, art. 410 i art. 424 kpk polegającą na pominięciu przy ustalaniu stanu faktycznego dowodów w postaci pisma J. K. (2) (karta 3826 akt) oraz preliminarza wydatków (karta 4440), które dowody mają istotne znaczenie dla sprawy bowiem przeczą tezie Z. M. (2), aby sfinansował on wiec wyborczy, oraz nabył cegielki za 24 tysiące, bez jakiegokolwiek wskazania przyczyn takiego stanu rzeczy i uczynieniu ustaleń faktycznych, sprzecznych z treścią tych dokumentów,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, wyrażający się w uznaniu, że:

a. warunki tej konkretnej transakcji dotyczącej terenów po byłych poligonach były

wyjątkowo korzystne, w sytuacji, gdy były one takie same jak we wszystkich pozostałych transakcjach pomiędzy Miastem G., a (...),

b. doszło do obniżenia ceny nabycia gruntów o milion, kiedy nic takiego nie wynika z dokumentacji dotyczącej przetargów i rokowań,

c. oskarżony T. J. potwierdził, że Z. M. (2) nabył cegielki wyborcze za 24.000 zł, w sytuacji, gdy lektura protokołu jego wyjaśnień, wskazuje, że okoliczności tej nie potwierdził,

2. odnośnie czynu opisanego w pkt. XXXV części wstępnej wyroku:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, polegający na ustaleniu przez sąd I instancji, że rzekoma szkoda, która miała nastąpić w wyniku nadużyć uprawnień przez oskarżonego wynosiła 214.000 zł, w sytuacji gdy - jeśli nawet uznać ustalenia sądu za prawdziwe - wysokość szkody winna być obliczana w wysokości pomniejszonej o podatek VAT od zapłaconej faktury co w konsekwencji powoduje, że szkoda nie przekroczyła kwoty 200.000 zł, a w konsekwencji czyn zarzucany oskarżonemu nie wyczerpuje znamion przestępstwa z art. 296 kk;

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a w szczególności art. 398 § 1 kpk w zw. z art. 399 kpk a contrario w zw. z art. 6 kpk w zw. z art. 14 kpk oraz art. 424 § 1 kpk polegającą na skazaniu oskarżonego z naruszeniem zasady skargowości za czyn, który nie został mu zarzucony aktem oskarżenia, przy przekroczeniu ram postępowania wyznaczonych opisem czynu zarzucanego oskarżonemu T. J. w akcie oskarżenia, przy jednoczesnym braku uprzedzenia przez sąd o możliwości zarzucenia oskarżonemu czynu innego niż wskazany w akcie oskarżenia, co

doprowadziło do pozbawienia oskarżonego prawa do obrony w tym zakresie, a nie znalazło pełnego i wyczerpującego omówienia w uzasadnieniu wyroku,

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a w szczególności art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, art. 424 kpk polegającą na nic przeanalizowaniu przez sąd w uzasadnieniu wyroku ani przepisów prawa związanych z rachunkowością w kontekście dopuszczalności "potrącenia" - kompensaty, ani konsekwencji takiego działania w kontekście zobowiązań miasta z tytułu poręczenia kredytu firmie (...) Sp. z o.o. i przyjęcie w to miejsce niczym nie popartej tezy, że do podjęcia działania takiego oskarżony T. J. był, i to akurat w tym określonym momencie podpisania faktury (...) zobowiązany,

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku a szczególności art. 413 § 2 kpk w zw. z art. 424 kpk polegającą na nieczytelnym opisie przypisanego czynu, a i sprzecznym z ustaleniami poczynionymi przez sąd, w zakresie tego, że płatność faktury (...) była tytułem zapłaty za rzekomo zrealizowane przez ten podmiot roboty w zakresie realizacji inwestycji (...)Etap II, w sytuacji, gdy w uzasadnieniu bezspornie ustalono, że płatność tej faktury dotyczyła prac zrealizowanych na Etapie II, a jedyne prace niezrealizowane były na Etapie I i zapłacono je fakturą (...), o co oskarżono inne osoby,

3. odnośnie czynu opisanego w pkt. XXXVI części wstępnej wyroku:

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku art. 193 § 1 i 3, oraz art. 194 kpk wyrażającą się w sporządzeniu opinii stanowiącej podstawę rozstrzygnięcia przez grupę ośmiu osób mocą własnej decyzji działających jako zespół wydający wspólną opinię, z których siedem to osoby nieuprawnione, bowiem niepowołane przez organ procesowy, bez kontroli ich kompetencji, przydatności dla rozstrzygnięcia sprawy oraz związków ze stronami postępowania,

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku - art. 4, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, art. 424 kpk polegającą na nie przeanalizowaniu przez sąd w uzasadnieniu dokumentów źródłowych w oparciu o które została wydana "Opinia w sprawie rzeczowego, wartościowego i jakościowego zakresu robót budowlanych wykonanych na inwestycji -Modernizacja drogi krajowej nr (...) w (...)" tom I, a poprzestaniu jedynie na jej powtórzeniu i ogólnej ocenie wiarygodności opinii, w sytuacji, gdy do oceny i ustalenia treści materiałów źródłowych w postaci decyzji administracyjnych, pism do i z Urzędu Miasta, map geodezyjnych z numerami działek, nic były potrzebne wiadomości specjalne, a było to konieczne w celu możliwej weryfikacji merytorycznej wartości opinii biegłej, tak jak to uczyniono w niniejszej apelacji, co wykazało oczywistą wadliwość zawartych w niej, a przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia wniosków,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, polegający na ustaleniu przez sąd I instancji, że:

a. porozumienie z dnia 15 maja 2002 roku istotnie modyfikowało ustalenia pomiędzy (...) S.A. a Urzędem Miejskim zawarte w porozumieniu z 17 kwietnia 1998 roku, kiedy porównanie ich treści wskazuje, że nie doszło do żadnej zmiany tych ustaleń,

b. działka na którą przeniesiono wagę to (...), gdy w rzeczywistości to działka (...),

c. konflikt z magistralą wodną o którym mowa w załączniku do porozumienia z dnia 15 maja 2002 roku miał występować na działce (...), w sytuacji gdy występował on na działce (...) bo tam miała być i została przeniesiona waga,

d. obiekty znajdujące się na działce (...) nie kolidowały z nowo budowanym rondem, gdy przedłożone do niniejszej apelacji mapy jednoznacznie wskazują na przebieg granicy inwestycji przez środek wagi i wjazdu,

e. T. J. miał jakikolwiek wpływ na realizację odtworzenia wjazdu z wagą, w sytuacji, gdy podpisanie porozumienia miasta z (...)S.A. i (...) S.c, jak i wydanie decyzji administracyjnych w tym zakresie nastąpiło przed jego wyborem na Prezydenta Miasta, a podpisanie porozumienia z 15 maja 2002 roku nastąpiło w realizacji uchwały Zarządu Miasta,

f. kosztorys F. C. dotyczył tej części inwestycji, co skutkowało w oparciu o jego wartość ustaleniem wysokości szkody, w sytuacji, gdy nie dotyczył on wjazdu z wagą znajdującego się na działkach firm (...)S.A. i (...) S.c. (odpowiednio (...) i (...)). a jakichś robót rozbiórkowo - odtworzeniowych na działce nr (...),

g. decyzja z 24 września 1998 roku i decyzja z 24 października 1998 roku - dotyczyły tego samego zakresu regulacji, w sytuacji, gdy decyzja z dnia 24 września 1998 roku nie regulowała kwestii odtworzenia obiektów kolizyjnych likwidowanych w związku z realizacją inwestycji, a to właśnie zostało uregulowane decyzją z dnia 24 października 1998 roku,

h. zapłata za odtworzenie wjazdu z wagą była nienależna, w sytuacji, gdy taki sposób rozwiązania był w planach inwestycji, a nie znalazł się w przedmiarze robót, co powoduje, iż protokół konieczności sporządzony w tym zakresie był zasadny.

Na podstawie art. 427 § 1 i 437 § 2 kpk wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia, poprzez uniewinnienie oskarżonego T. J., względnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości na korzyść W. Ż. jego obrońca.

Skarżonemu orzeczeniu zarzucił:

I . Obrazę przepisów prawa materialnego poprzez błędne przypisanie oskarżonemu W. Ż. popełnienie zarzucanych mu czynów w sytuacji gdy brak jest ku temu podstaw.

II . Obrazę przepisów postępowania a zwłaszcza art. 4, 7, 92 i 410 k.p.k poprzez nierozważenie całokształtu okoliczności ujawnionych w sprawie oraz poprzez jednostronną i fragmentaryczną analizę i ocenę dowodów co doprowadziło do błędnego ustalenia, że materiał dowodowy zebrany wskazuje na winę oskarżonego.

III Błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść wydanego orzeczenia a polegający na przyjęciu, że oskarżony W. Ż.:

- dwukrotnie spotykał się w Przedsiębiorstwie (...) sp.o.o. z jego dyrektorem J. C. pomimo niewątpliwego faktu, iż spotkanie takie odbyło się tylko jeden raz.

- blokował dokonanie potrącenia kwoty 200.000 zł z należnego (...) wynagrodzenia, pomimo tego, że nie ma żadnych ku temu podstaw,

- wydał polecenie usunięcia protokołów z zapisem dokonania potrącenia z wartości faktury pomimo braku podstaw do stwierdzenia takiej okoliczności,

- dokonywał czynności w celu zatuszowania sprawy nieuzasadnionego dokonania zapłaty (...) kwoty 200.000 zł pomimo tego, że z okoliczności sprawy wynika iż zamiarem oskarżonego wcale nie było tuszowanie tego, gdyż nie miał w tym żadnego interesu i w żaden sposób nie był wmieszany w sprawę wypłaty na rzecz (...) tej kwoty, a chodziło mu wyłącznie o dokonanie rozliczeń z (...) w całości, a dalej:

- błąd w ustaleniach faktycznych, że informacja o oszacowaniu wartości zamówienia publicznego zadania inwestycyjnego jest dokumentem.

- błąd w ustaleniach faktycznych iż atmosfera i klimat korupcyjny panujące w Urzędzie miały jakikolwiek wpływ na postępowanie oskarżonego,

- błąd w ustaleniach faktycznych co do tego że oskarżony kierował zapytania do minimalnego wymaganego kręgu osób, w sytuacji gdy oskarżony z tą czynnością nie miał nic wspólnego,

IV. Sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z zebrany w sprawie materiałem dowodowym co do posiadania przez oskarżonego uprawnienia do oszacowania wartości zamówienia publicznego, bowiem ani z zakresu jego czynności ani z dokonanych ustaleń nie wynika aby przmiot posiadania takiego uprawnienia oskarżony posiadał.

V. Naruszenie dodatkowo przepisów postępowania która mogło mieć wpływ na treść wyroku a to art. 4 i art. 170 § 2 k.p.k. poprzez uznanie, iż przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego jest bezprzedmiotowe ze względu na to, iż wystarczająca jest opinia biegłej T. P., przez co zostało naruszone prawo oskarżonego do obrony.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego W. Ż. od popełnienia zarzucanych mu czynów, bądź o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i zwrot sprawy do Sądu I instancji celem ponownego jej rozpoznania.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. wywiódł również obrońca R. P. zaskarżając go w całości.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i 438 pkt 1 i 2 k.p.k. skarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania karnego tj. art. 413 §2 pkt 1 kpk w zw. z art. 424§1 pkt 1 kpk polegające na braku precyzyjnego określenia czynu przypisanego w pkt XLI, przy powołaniu się w części dyspozytywnej wyroku na podpunkty nieistniejące w części wstępnej wyroku

2. naruszenie prawa materialnego tj. art. 271 §1 i 3 kk oraz 12 kk poprzez błędną subsumcję odnośnie:

- protokołu odbioru z dnia 30.11.2001 do faktury (...)

- protokołu odbioru z dnia 30.11.2001 do faktury (...)

w sytuacji, gdy z uzasadnienia wynika, że oba protokoły zawierały prawdę

3. naruszenie prawa materialnego tj. art. 271 §1 i 3 kk poprzez zastosowanie w sytuacji, gdy R. P. jako przedstawicielowi wykonawcy nie przysługiwało uprawnienie do poświadczania wykonania robót

4. naruszenie przepisów postępowania karnego tj. art. 4, 5§ 1, 7, 410 kpk i

art. 424§1 pkt 1 kpk polegające na

- błędnej ocenie a częściowo pominięciu korzystnych dla oskarżonego części zeznań K. B. i T. M..

- stwierdzeniu, że oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści materialnej odnośnie czynu XLI, mimo że z zeznań K. B. wynikało, iż celem wystawienia załącznika nr(...) i Oświadczenia miesięcznego nr(...) do faktury z dnia 30.04.2000 r. było późniejsze rozliczenie (poprzez potrącenie) kwoty 200.000 zł

w konsekwencji czego błędnie zastosowano art. 271 §3 kk, a przy wymierzaniu kary art. 33 §2 kk.

5. odnośnie czynu XLII zarzucił naruszenie prawa materialnego art. 91 ust. 1 pkt 2 Prawa budowlanego poprzez błędne zastosowanie, a niezależnie od tego podnoszę w stosunku do tego czynu zarzut przedawnienia na zasadzie art. 101 § 1 pkt 4 kk

Skarżący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów względnie umorzenie postępowania

ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

Apelację również wywiódł obrońca A. K. i zaskarżył wyrok w części tj. w punktach: L, LI i LIII oraz LVIII lit. e, LXII lit. a i e, LXIV oraz LXV lit. n, na korzyść oskarżonego.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

W zakresie czynu opisanego w punkcie XLVII części wstępnej wyroku, a przypisanego oskarżonemu w punkcie L wyroku:

- błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegający na przyjęciu, iż A. K. zatwierdził zawyżone stawki ujęte w Tabeli Elementów Scalonych stanowiącej podstawę rozliczenia robót budowlanych określonych w zakresie Aneksu nr (...) na inwestycji (...) w G., podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności opinia biegłej T. P. nie dają ku temu podstaw;

- naruszenie prawa procesowego - art. 170 § 1 i 2 kpk - mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, poprzez oddalenie wniosku obrońcy o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego na okoliczność weryfikacji zarzucanego A. K. zachowania w postaci zaakceptowania w Tabeli Elementów Scalonych zawyżonych stawek

- naruszenie prawa procesowego, mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk oraz art. 7 kpk poprzez ocenę dowodów sprzeczną z zasadami określonymi w tych przepisach, a w szczególności poprzez niewyjaśnienie wskazywanych przez obronę wątpliwości związanych z przyjętymi przez biegłą T. P. kwestiami odnoszącymi się do wartości robót ujętych w Tabeli Elementów Scalonych, a w szczególności kosztów usunięcia nienadającej się do wbudowania warstwy ziemi, kosztów transportu żwiru z kopalni z D., kosztów pozyskania materiału do wykonania „(...)”, a także samej kwestii kosztów skorzystania z tego rozwiązania;

W zakresie czynu opisanego w punkcie XLVIII części wstępnej wyroku, a przypisanego oskarżonemu w punkcie LI wyroku:

- błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegający na przyjęciu, iż A. K. podjął decyzję o wypłacie kwoty 200.000 zł na rzecz (...) sp. z o.o. w G. tytułem zapłaty za rzekomo wykonane przez ten podmiot na inwestycji „(...) w G.” roboty ziemne i rozbiórkowe, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci wzajemnie się wykluczających zeznań (a wcześniej wyjaśnień) K. B., T. M. oraz wyjaśnień J. C., R. P. i Z. M. (2) nie dają ku temu podstaw;

- naruszenie prawa procesowego, mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk oraz art. 7 kpk poprzez ocenę dowodów sprzeczną z zasadami określonymi w tych przepisach, a w szczególności poprzez brak rozstrzygnięcia na korzyść oskarżonego istotnych wątpliwości pojawiających się w związku z rozbieżnościami w zeznaniach składanych przez świadka (a wcześniej podejrzaną) K. B., świadka T. M. oraz wyjaśnieniach J. C., R. P. i Z. M. (2);

Wskazując na powyższe wniosł o:

- w zakresie czynu opisanego w punkcie XLVII części wstępnej wyroku, a przypisanego oskarżonemu w punkcie L wyroku oraz wszystkich rozstrzygnięć z nim związanych - uchylenie wyroku w tej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu, ewentualnie i zmianę poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu w całości;

- w zakresie czynu opisanego w punkcie XLVIII części wstępnej wyroku, a przypisanego oskarżonemu w punkcie LI wyroku oraz wszystkich rozstrzygnięć z nim związanych - zmianę poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu w całości, ewentualnie o uchylenie wyroku w tej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

I

Argumentacja, zarzuty i wnioski zawarte w apelacjach obrońców oskarżonych złożonych w niniejszej sprawie przyniosły zróżnicowane efekty procesowe.

1. Nie zasługiwały na uwzględnienie apelacje prokuratora i obrońcy oskarżonego M. C. (1). Obie apelacje należało uznać za bezzasadne i to w stopniu oczywistym. Podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego M. C. (1) zarzut naruszenia przepisów postępowania, mający w konsekwencji skutkować błędnym ustaleniem sprawstwa i winy oskarżonego okazał się całkowicie chybiony. Sąd I instancji wbrew temu co twierdzi skarżący rozpoznając sprawę w zakresie zaskarżonym apelacją obrońcy przestrzegał bowiem wszystkich reguł określonych w przepisach postępowania karnego dotyczących oceny dowodów, stąd też zupełnie niezasadne są zarzuty naruszenia art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. W szczególności całkowicie bezpodstawnie autor apelacji zarzuca brak rozstrzygnięcia na korzyść oskarżonego istotnych wątpliwości co do mocy dowodowej wyjaśnień składanych krótko po opuszczeniu szpitala. W konsekwencji Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w części dotyczącej M. C. (1). (pkt. I. i LVII a. części dyspozytywnej). Szczegółowe rozważania dotyczące tej apelacji zawarte zostały w części III.1 uzasadnienia.

Nieprzekonująca i przez to nie zasługująca na uwzględnienie okazała się również argumentacja zamieszczona w apelacji prokuratora oraz podniesione w niej zarzuty obrazy przepisów postępowania. Sąd I instancji, ani w toku prowadzonego postępowania, ani podczas analizy zgromadzonego materiału dowodowego, ani uwalniając wyżej wymienionych oskarżonych od odpowiedzialności, nie naruszył żadnych przepisów i reguł proceduralnych, wydając w tej części trafny i sprawiedliwy wyrok. Nie znajdując zatem podstaw do uwzględnienia zarzutów przedstawionych w apelacji prokuratora, Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy wyrok w części dotyczącej uniewinnienia R. S. w zakresie czynu XIX – pkt. XV części dyspozytywnej, J. K. (1) w zakresie czynu XXII - pkt. XIX części dyspozytywnej, Z. M. (1) w zakresie czynu XXXIII - pkt. XXXII części dyspozytywnej, M. Z., w zakresie czynu L- pkt. LIV części dyspozytywnej i J. S. (2), w zakresie czynu LI - pkt. LV części dyspozytywnej. Szczegółowe rozważania dotyczące tej apelacji zawarte zostały w części III.2 uzasadnienia.

Nie zasługiwała nadto na uwzględnienie apelacja obrońcy A. S. (1) kwestionująca zaskarżony wyrok co do uznania oskarżonego za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XLII części wstępnej wyroku. W tym miejscu zauważyć należy, iż pisemna apelacja obrońcy dotyczyła trzech oskarżonych, a zawarty w niej zarzut obrazy prawa procesowego , a to: art. 7, 410 w zw. z art.4 i art. art. 424§1 pkt 1 i 2 k.p.k. postawiony łącznie, bez wyraźnego wskazania na czym miało polegać naruszenie procedury wobec konkretnego oskarżonego i przypisanego mu czynu. Tymczasem szczegółowa analiza argumentacji uzasadnienia apelacji w zakresie dotyczącym oskarżonego A. S. (1) wskazuje, iż Sąd I instancji ani w toku prowadzonego postępowania, ani podczas analizy zgromadzonego materiału dowodowego, ani dokonując subsumcji, ani w końcu orzekając o wymiarze kary, nie naruszył żadnych przepisów i reguł proceduralnych, wydając w pełni trafny i sprawiedliwy wyrok także w zakresie przypisania oskarżonemu A. S. (1) w punkcie XLIV wyroku czynu z 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Brak jest nadto jakiegokolwiek związku zarzutu obrazy przepisów postępowania, a to art. 193 § 1 i 3 k.p.k. oraz art. 194 k.p.k. z czynem zarzuconym A. S. (1) oraz możliwości wpływu tego uchybienia na treść wyroku w części dotyczącej czynu tego oskarżonego. Dlatego też Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w części dotyczącej A. S. (1) (pkt XLIV i LVII f. części dyspozytywnej). Tożsame argumenty zadecydowały o utrzymaniu w mocy zaskarżonego wyroku w części dotyczącej poświadczania nieprawdy w dokumentach związanych z przebudową bocznicy kolejowej Elektrociepłowni (...) tj. czynu opisanego w pkt. XLV części wstępnej, a przypisanego oskarżonemu M. W. w pkt XLVII części dyspozytywnej, mimo odmiennej oceny części zarzutów proceduralnych zawartych w apelacji w stosunku do pozostałych czynów przypisanych M. W. i Z. M. (1) . Szczegółowe rozważania dotyczące apelacji w części dotyczącej tych oskarżonych (A. S. (1) i M. W.) zawarte zostały w części III.3 uzasadnienia.

2. Argumentacja i zarzuty zawarte w apelacjach obrońców oskarżonych: J. K. (1), R. S., T. J., Z. M. (1), W. Ż., M. W., J. S. (1), A. K. i W. K. (1), okazały się o tyle zasadne, o ile doprowadziły do uchylenia części przypisanych oskarżonym czynów i przekazania w tym zakresie sprawy Sądowi Okręgowemu w Gorzowie Wlkp. do ponownego rozpoznania.

Sprawa przedmiotowa niewątpliwie należała do bardzo zawiłych, złożonych i trudnych tak w płaszczyźnie oceny zgromadzonego materiału dowodowego, a w ślad za tym dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych, jak i w płaszczyźnie oceny prawnej przypisanych oskarżonym działań. Sąd Okręgowy procedował w przedmiotowej sprawie wyjątkowo długo i trwale, przeprowadził bardzo wiele dowodów z dokumentów, wnikliwie przesłuchał oskarżonych, licznych świadków, przeprowadził obszernie uzupełniające opinie biegłych, sporządził obszernie pisemne motywy swego stanowiska, jednakże nie uniknął, podniesionych w wielu apelacjach i wskazanych poniżej istotnych uchybień, podważających istotę wielu rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku.

Na wstępie trzeba poczynić uwagę o charakterze formalno - porządkowym. Otóż analiza treści zarzutów apelacji obrońców oskarżonych, pozwala na stwierdzenie, iż niektóre z nich są tożsame, co pozwala na łączne ustosunkowanie się do nich przez sąd ad quem. Z kolei charakter tych zarzutów, a w tej mierze przede wszystkim, kwestionowanie sposobu procedowania i dokonanej oceny dowodów, w tym proceduralnej poprawności i merytorycznej prawidłowości dowodów z opinii biegłej T. P. oraz obrazy przepisów prawa materialnego wymusza odniesienie się do nich w pierwszej kolejności, albowiem niejako "oczyszczą przedpole" do merytorycznego ustosunkowania się do kolejnych zarzutów, które dotyczyły błędów w poczynionych ustaleniach faktycznych oraz rażącej niewspółmierności kary.

Jednym z podstawowych celów postępowania karnego jest poczynienie ustaleń odpowiadających prawdzie (art. 2 par. 2 k.p.k.). Przy czym powinny one nastąpić w oparciu o analizę kompleksu materiału dowodowego sprawy (art. 410 k.p.k.), przy wykorzystaniu instrumentów oceny tego materiału w oparciu o zasady logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego (art. 7 k.p.k.), a ocena ta z kolei powinna uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść danego oskarżonego (art.4 k.p.k.). Wszystko to ostatecznie powinno być spięte klamrą wszechstronności argumentacji faktycznej i prawnej pomieszczonej w pisemnych motywach wyroku (art. 424 par 1 i 2 k.p.k.). Rozpoznając niniejszą sprawę Sąd Okręgowy nie uniknął uchybień w zakresie sposobu procedowania i w ocenie materiału dowodowego, a w konsekwencji – budzących zasadnicze wątpliwości ustaleń stanu faktycznego - które wobec swojego charakteru i zasadniczego znaczenia dla odpowiedzialności oskarżonych czynią uzasadnionym końcowe wnioski obrońców oskarżonych w omawianym zakresie i przekazanie sprawy temuż sądowi do ponownego rozpoznania.

Zasadnie podnoszą obrońcy oskarżonych, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku, mimo jego obszerności i przejrzystego układu nie odpowiada warunkom określonym w art. 424 § 1 k.p.k. Trafnie wskazują apelujący na brak jakiegokolwiek analizy wyjaśnień oskarżonych, a w szczególności tych, które w sposób bardzo szczegółowy z odwołaniem się do całego szeregu dokumentów i dowodów zawartych w aktach sprawy, przedstawione zostały w toku rozprawy przed Sądem zarówno w początkowych terminach, jak i podczas ustnych opinii biegłych składanych w czasie procesu. Z punktu widzenia specyfiki zarzutów stawianych w tej sprawie oskarżonym (częstokroć skomplikowane i szczegółowe kwestie dotyczące procesu budowlanego w toku realizacji różnego rodzaju inwestycji, stosowania i realizacji zasad (...)a, procesu przygotowania i realizacji poszczególnych powstających w czasie realizacji budowy dokumentów) konieczne i wręcz niezbędne było, poddanie w uzasadnieniu szczegółowej analizie i weryfikacji wyjaśnień oskarżonych i to zarówno w kontekście podnoszonych przez nich okoliczności, jak również przedstawionych następnie dodatkowych dokumentów. Tymczasem Sąd I instancji w pisemnym uzasadnieniu ocenę wyjaśnień i oświadczeń oskarżonych w tym zakresie ogranicza w zasadzie do stwierdzenia, że są one sprzeczne z opiniami biegłych występujących w sprawie, a w szczególności z opiniami biegłej T. P.. Brak tej niezbędnej analizy wyjaśnień i oświadczeń oskarżonych w pełni uzasadnia podniesione w apelacjach obrońców zarzuty braku zbadania i analizy linii obrony oskarżonych (obraza art. 4 i 424 par. 1 pkt 1 k.p.k.).

Wykładnia art. 424 §1 pkt 1 k.p.k. zawarta w dotychczasowej judykaturze wyraźnie wskazuje, że sąd jest zobowiązany ze szczególną starannością wskazać, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych niż te, na których oparł swoje ustalenia. Uzasadnienie wyroku winno zawierać między innymi wskazanie, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub

nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Spełnienie tego obowiązku nie może polegać na globalnym odwołaniu się do dowodów przeprowadzonych na rozprawie. Niezbędne jest bowiem logiczne powiązanie poszczególnych dowodów z określonymi okolicznościami faktycznymi, które wymagają udowodnienia. Takie rozumienie treści art. 424 § 1 k.p.k. nabiera szczególnego znaczenia w sprawach, w których występują sprzeczne ze sobą dowody. W tych przypadkach sąd powinien z taką samą wnikliwością ocenić dowody, które odrzuca jak i dowody, na których opiera wyrok. Brak takiej analizy nie pozwala na odparcie zarzutu przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów - wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 7 września 2005 roku, sygn. II AKa 135/05. I tak przykładowo: nie spełnia tego wymogu stwierdzenie, że oskarżony J. K. (1) złożył odmienne wyjaśnienia od ustaleń poczynionych przez sąd meriti, i „szczegółowe ich przytaczanie nie jest celowe ani konieczne” (uzasadnienie str.62), oraz, że „Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonym co do istoty rzeczy, ponieważ przeczy im zebrany materiał dowodowy, w szczególności opinie biegłych P. i G.” (uzasadnienie str.136). Sąd I instancji mając bowiem na uwadze całokształt przeprowadzonych dowodów, zgodnie z zasadą swobodnej ich oceny, ma prawo oprzeć się na jednych dowodach, a pominąć inne, gdy ich treści są zbieżne. W przypadku natomiast, gdy treści dowodów jest wzajemnie sprzeczna, to powinnością sądu jest wskazanie dowodów, na których się oparł oraz podanie dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych - postanowienie SN z dnia 10 sierpnia 2011 roku, III KK 444/10.

Sprawa niniejsza dotyczy kilku inwestycji realizowanych w bardzo dużej skali, z udziałem wielu podmiotów. Częstokroć w ramach jednego zarzutu ujętych jest wiele stanów faktycznych. Ustalenia w zakresie faktów, jak i wyjaśnienia oskarżonych kwestionujących trafność wielu ustaleń dokonanych przez biegłych, opierały się na wskazaniu konkretnych dokumentów, faktów czy uwarunkowań towarzyszących określonym pracom. Niewątpliwie dowodem, któremu Sąd Okręgowy poświęcił najwięcej uwagi i na którym oparł się w zakresie wątków związanych z etapami budowy obwodnicy komunikacyjnej na terenie miasta G. oraz modernizacją drogi krajowej (...) w obrębie miasta były opinie biegłej T. P.. Podstawowa treść tych opinii zawarta została w pisemnych opracowaniach sporządzonych przez biegłą w toku śledztwa i dołączonych do akt głównych sprawy w postaci licznych załączników. Nie zasługuje na uwzględnienie podniesiony w apelacjach obrońców zarzut obrazy przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a to art. 193 § 1 i 3 oraz art. 194 k.p.k. wyrażający się w sporządzeniu opinii stanowiącej podstawę rozstrzygnięcia przez grupę ośmiu osób mocą własnej decyzji działających jako zespół wydający wspólną opinię, z których siedem to osoby nieuprawnione, bowiem niepowołane przez organ procesowy, bez kontroli ich kompetencji i przydatności dla rozstrzygnięcia sprawy oraz związków ze stronami postępowania.

Bezspornym jest, że na podstawie postanowień prowadzącego śledztwo prokuratora z dnia 27 stycznia i 29 lipca 2005r. do sporządzenia opinii w wskazanym zakresie powołana została jedynie biegła T. P.. Analiza treści sporządzonych opinii wskazuje jednoznacznie, iż część osób wskazanych przez biegłą na tytułowej stronie opinii w sprawie modernizacji drogi krajowej nr (...) w G.jako wykonawcy, faktycznie wykonywała czynności związane z ustaleniami nie dotyczącymi przedmiotu niniejszego procesu i nie mającymi żadnego wpływu na treść opinii będącej podstawą zaskarżonego wyroku. J. D., D. D., S. M. i A. W. stanowili zespół techniczny powołany do wykonania w dniu 02 maja 2005r. odwiertów nawierzchni dróg związanych z opinią biegłej w części w której kwestionowała jakość warstw konstrukcyjnych wykonywanych dróg. W tym zakresie w akcie oskarżenia nie postawiono oskarżonym żadnych zarzutów, a opinia biegłej nie zawiera ustaleń poczynionych w oparciu o te badania. W oparciu o opinię uzupełniającą biegłej T. P. przeprowadzoną w toku postępowania odwoławczego (roz.1.2, str.6-15) potwierdzonej zeznaniami świadków: W. P., J. W. (2), W. B., L. S. złożonymi na rozprawie odwoławczej (k.18588 – 18594, t.XCIII) Sąd Apelacyjny ustalił nadto, iż treść pisemnych opinii stanowiących dowód w niniejszej sprawie stanowi w całości autorskie opracowanie osoby powołanej w sprawie w charakterze biegłej, a osoby wskazane przez biegłą jako wykonawcy wykonywały jedynie czynności czysto techniczne, o charakterze pomocniczym czy też asekuracyjnym przy wykonywaniu przez biegłą prac rozpoznawczych w terenie. Osoby te zatem nie miały żadnego merytorycznego wpływu na treść sporządzanych przez biegłą opinii i nie współpracowały z biegłą w ich opracowaniu. Brak jest zatem uzasadnionych podstaw do przyjęcia, iż powyższe opinie wydane zostały przez osoby nieuprawnione, bez należytego powołania przez organ procesowy z naruszeniem art. 193 § 1 i 3, oraz art. 194 k.p.k.

Brak jest również podstaw do kwestionowania procesowej poprawności decyzji o przeprowadzeniu dowodu z obszernych ustnych opinii uzupełniających złożonych przez biegłą T. P. w toku rozprawy głównej. Jednakże zakres omawianych na rozprawie zagadnień, jak i wyjątkowa obszerność opinii złożonej w tej formie oprócz pozytywów, do których niewątpliwie zaliczyć należy umożliwienie bezpośredniej konfrontacji stanowiska biegłej z argumentacją oskarżonych, skutkowało wieloma negatywnymi konsekwencjami, z których część mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Trudno bowiem odmówić racji autorowi apelacji oskarżonego J. K. (1) podnoszącemu, iż „Charakter, zakres i treść tych wywodów wskazuje, że mamy do czynienia z nową warstwą, często odmienną płaszczyzną rozważań biegłej, do której to części nikt z oskarżonych nie miał wcześniej dostępu. Do przesłuchania biegłej na rozprawie nie mógł się zatem odpowiednio przygotować (obraza art. 6 kpk)”. Z drugiej zaś strony analiza ustnej opinii biegłej wskazuje również, iż wielokrotnie to biegła „zaskakiwana” była pytaniami czy dokumentami składanymi przez oskarżonych i prezentowane w odpowiedzi stanowisko weryfikowała czy też uzupełniała na kolejnym terminie rozprawy. Niewątpliwie zaś należy stwierdzić, iż obszerność i wielowątkowość opinii złożonej w takiej formie, znacznie utrudnia porównanie i weryfikację jej wywodów z treścią opinii pisemnej, co spowodowało, iż wniosków wynikających z treści ustnej opinii uzupełniającej nie dostrzegł Sąd Okręgowy na etapie wyrokowania, prowadząc do sprzeczności wyroku z uzasadnieniem, w którym Sąd wielokrotnie dostrzega te uchybienia. Również w pisemnym uzasadnieniu orzeczenia kwestie te omówione zostały przez Sąd I instancji bardzo pobieżnie, co w znacznym stopniu utrudniło kontrolę odwoławczą zaskarżonego wyroku w tej części. Bezsprzeczne jest, że w toku rozprawy biegła T. P. składając ustną opinię posługiwała się prezentacją multimedialną (komputer i rzutnik). Potwierdza to Sąd Okręgowy podnosząc w uzasadnieniu, iż „Prezentacja ta nie była żadnym odrębnym wystąpieniem, lecz ilustracją, materiałem pomocniczym zawierającym dane znajdujące się w opiniach pisemnych załączonych do akt sprawy” (str.74). Niewątpliwie brak dołączenia do akt wydruków materiałów z prezentacji do opinii biegłej na rozprawie, uniemożliwia ocenę zasadności zarzutu zawartego w apelacjach obrońców, iż zarówno strony jak i sąd odwoławczy nie dysponują całością materiału dowodowego, z którym przez szereg terminów rozpraw zapoznawał się Sąd I instancji. Podkreślić jednak należy, iż apelujący nie podnoszą żadnej okoliczności ustalonej przez sąd na podstawie tych materiałów, co przemawia za tym, iż uchybienie to nie miało żadnego wpływu na treść zaskarżonego wyroku.

Zasadnie podnoszą natomiast apelujący, iż w wielu wypadkach biegli opiniowali w sprawie w oparciu o niekompletną dokumentację budowlaną. Przyznaje to wprost biegła T. P. podnosząc wielokrotnie, iż pomimo jej licznych wystąpień prowadzący śledztwo nie dostarczyli jej zatwierdzonej do realizacji wersji dokumentacji projektowo-wykonawczej będących podstawą budowy konstrukcji ramy wsporczej pod rurociągi pulpy popiołowej z Elektrociepłowni (...) i istniejącego wiaduktu kolejowo-mostowego. Niezależnie od przyczyn tego stanu rzeczy, obowiązkiem sądu meriti było dokonanie oceny wpływu braku tych podstawowych dokumentów na treść opinii biegłej w części dotyczącej obiektów mostowych zrealizowanych w ramach modernizacji drogi (...), w tym w szczególności w zakresie prac wykonywanych w ramach robót zamiennych wprowadzonych Protokołem Konieczności nr (...). Brak oceny Sądu I instancji w tym zakresie uniemożliwia praktycznie ustosunkowanie się przez Sąd Apelacyjny do podniesionych w apelacjach zarzutu obrazy art. 410 kpk poprzez opiniowanie przez biegłych w oparciu o materiał niekompletny i wpływu tego uchybienia na treść zaskarżonego wyroku. Uwagi w tym zakresie dotyczą również opinii biegłej dotyczącej I etapu budowy (...) związanej z czynem przypisanym oskarżonemu A. K. w pkt. L części dyspozytywnej wyroku. Bezsprzeczne jest, że prace wykonywane na podstawie Aneksu Nr (...) do umowy podstawowej z dnia 17 kwietnia 1997r. prowadzone były w oparciu o dokumentację projektową dla konstrukcji dwuprzęsłowego żelbetowego mostu przez rzekę (...) oraz opracowaną na tej podstawie dokumentację budowlaną wraz z kosztorysem inwestorskim robót ziemnych dla nasypów najazdowych po obu stronach rzeki. (zał.(...), (...) t.VIII opinii biegłej T. P.w sprawie budowy (...)). Opiniując w tym zakresie biegła nie dysponowała jednak pierwotną dokumentacją projektową, a ustalenia opinii oparte są na dokumentach opracowanych pod koniec 1998r w związku z realizowaną ostatecznie budową przepustów z blach fałdowanych. Mimo, iż niewątpliwie pierwotna dokumentacja stanowiła podstawę rozliczeń robót wykonywanych przez (...) Sp. z o.o. stosownie do Aneksu nr (...), Sąd Okręgowy kwestionując w oparciu o opinię biegłej prawidłowość tych rozliczeń, pominął całkowicie ocenę wpływu tych braków na wnioski zawarte w opinii. Zasadnicze zastrzeżenia budzi jednak przede wszystkim sposób procesowego wykorzystania przez sąd

meriti wniosków wynikających z treści przeprowadzonych opinii. Nie ulega wątpliwości, iż obszerne opinie biegłej w sprawie rzeczowego, wartościowego i jakościowego zakresu robót budowlanych rozliczonych na inwestycjach (...) i Modernizacja drogi krajowej nr (...) w G. jedynie w części dotyczą zagadnień objętych zakresem aktu oskarżenia, a szereg stwierdzonych w opiniach nieprawidłowości lub błędów nie znalazło odzwierciedlenia w opisach czynów zarzuconych oskarżonym. Te relewantne z punktu widzenia przedmiotu sprawy zagadnienia (np. zagadnienia związane z jakością wykonywanych robót) czynią opinie w wielu fragmentach niejasną i znacznie utrudniają jej procesowe wykorzystanie.

Warunkiem koniecznym dla prawidłowego przypisania oskarżonym odpowiedzialności za przestępstwo nadużycia zaufania ma ustalenie zakresu niedopełnionych obowiązków lub przekroczenia uprawnień wynikających z zawartych z inwestorem umów, przy uwzględnieniu zarówno opisów zarzuconych czynów jak i związanych z nimi bezpośrednio ustaleń faktycznych. Takich ustaleń i wskazań nie zawiera uzasadnienie wyroku Sądu I instancji. Nie spełnia tego wymogu generalne odwołanie się do ustaleń zawartych w opinii biegłej, czy też ogólne stwierdzenia, oskarżony J. K. (1) pełniąc wspólnie z R. S. funkcje inżyniera rezydenta na zadaniu Modernizacja drogi krajowej (...) czy też inwestora zastępczego na (...) etap III „był odpowiedzialny za dysponowanie środkami publicznymi przeznaczonymi na te inwestycję, a tym samym zajmował się sprawami majątkowymi Miasta”, a „Nadużycie udzielonych J. (1) uprawnień polegało na tym, że niewłaściwie rozliczając budowę wykorzystał je niegodnie z ich celem” bądź też „Powodując niezasadne wypłat za niedopuszczalne zmiany wykraczał poza te uprawnienia” (uzasadnienie str.215, 221-222). Trafnie w tej sytuacji podnosi obrońca oskarżonego, iż opis przypisanych J. K. (1) czynów z art. 296 i 271 k.k. prowadzą do wniosku, że J. K. (1) pełniąc funkcję inżyniera kontraktu bądź inżyniera rezydenta ponosił wyłączną odpowiedzialność za sporządzanie, wystawianie i zatwierdzanie wszystkich dokumentów stanowiących podstawę do wypłacania przez inwestora należności wykonawcom robót budowlanych za wykonane przez nich prace, co nie znajduje potwierdzenia w umowach o zastępstwo inwestycyjne zawartych z zamawiającym. W toku postępowania dowodowego przed sądem bezspornie ustalono, że proces wystawiania dokumentów będących podstawą do wypłacenia należności był określany przepisami prawa budowlanego czy też, przy niektórych inwestycjach, regulami (...). W powstawaniu tychże dokumentów za każdym razem brali udział wykonawcy, inspektorzy nadzoru, projektanci, w przypadku prac ziemnych również geodeci. Zakres wykonanych robót i ich wartość była określana przez poszczególne osoby uprawnione do ich wystawiania. Dostrzega to również Sąd I instancji wskazując, iż o przede wszystkim inspektorzy nadzoru ponosili odpowiedzialność za weryfikację kosztorysów. Wprawdzie dodaje nadto iż „Jest oczywiste, że żaden z nich pełniący na tej inwestycji jakąkolwiek funkcję, czy to inspektora nadzoru robót określonego rodzaju, czy też kierownika budowy, czy wreszcie geodety, nie potwierdzi okoliczności dla niego niekorzystnych” (uzasadnienie str.151), to taka ocena nie może prowadzić do wniosku o odpowiedzialności inżyniera rezydenta w tym zakresie.

Zajmowanie się cudzymi sprawami majątkowymi lub gospodarczymi w rozumieniu art.296 k.k. oznacza obowiązek ich prowadzenia, dbania o interesy mocodawcy oraz podejmowanie lub uczestniczenie w podejmowaniu decyzji dotyczących tego majątku zgodnie z umocowaniem. Przez cel uprawnień rozumieć należy, w najogólniejszym ujęciu, interesy majątkowe lub gospodarcze mocodawcy. W sytuacjach konfliktowych między dwoma podmiotami gospodarczymi, priorytet ma dbałość o interesy podmiotu, którego sprawy majątkowe lub działalność gospodarczą prowadzi sprawca. Oceniając działania oskarżonych w tym aspekcie nie sposób pominąć, iż budowa kanalizacji sanitarnej (...) była w całości finansowana była ze środków Programu (...) Unii Europejskiej i Przedsiębiorstwo (...)z o.o. realizowało ją w okresie od 16 września 1999r. do 30 sierpnia 2000r., natomiast „Modernizacja drogi krajowej (...) w G.jako połączenie z drogami (...) i (...) pomiędzy K. i G..” była realizowana w okresie od 26.11.1999r. do 28.05.2003r. i w 70% współfinansowany był w formie bezzwrotnej pomocy UE w ramach przedakcesyjnej pomocy przygranicznej programu (...) W tej sytuacji wydaje się, że podstawowym zadaniem gospodarczym inwestora jak i inżyniera rezydenta działającego na zlecenie Urzędu Miasta była terminowa realizacja robót objętych tym zadaniem z maksymalnym wykorzystaniem środków finansowych przeznaczonych na ten cel.

Przestępstwo nadużycia zaufania penalizowane w art.296 k.k. ma charakter materialny, a skutkiem zachowania sprawcy ma być znaczna szkoda majątkowa. W przestępstwach gospodarczych pojęcie szkody ma charakter ściśle gospodarczy i mimo, iż w jej skład wchodzi również straty niematerialne, to składa się przede wszystkim z szkody

finansowej. Z opisów przypisanych oskarżonym czynów wynika natomiast, iż skutkiem działania oskarżonych było wyrządzenie znacznej szkody w majątku Urzędu Miasta G. w postaci wypłaty wykonawcy robót budowlanych nienależnych kwot ze środków miasta. Czyniąc ustalenia w tym zakresie Sąd Okręgowy pominął całkowicie, że inwestycja na (...) pod nazwą „Modernizacja oczyszczalni ścieków w G. – budowa kanalizacji sanitarnej (...)” była w całości finansowana była ze środków Programu (...) Unii Europejskiej, a „Modernizacja drogi krajowej (...) w G. jako połączenie z drogami (...) i (...) pomiędzy K. i G.” w 70% współfinansowana była w formie bezzwrotnej pomocy UE w ramach przedakcesyjnej pomocy przygranicznej programu (...). Wbrew zarzutom apelacji nie budzi zastrzeżeń ustalenie Sądu Okręgowego, iż środki finansowe, którymi gospodarowali oskarżeni, pochodzące ze źródeł zagranicznych były środkami publicznymi w rozumieniu Ustawy o finansach publicznych z dnia 26 listopada 1998r. Ustawa ta zawierała katalog tego co jest środkami publicznymi (art. 3 ust. 1), a w pkt. 2 ust. 1 art. 3 wprost jest wskazuje, że środkami publicznymi są środki pochodzące ze źródeł zagranicznych, nie podlegające zwrotowi. W dniu 26 października 2002r. weszła w życie nowelizacja Ustawy o finansach publicznych (Dz. U. 2002.156.1300) mocą której doszło do zmiany art. 3 ust. 1 pkt 2, który otrzymał brzmienie: „2) środki pochodzące ze źródeł zagranicznych, niepodlegające zwrotowi, z wyłączeniem środków określonych w pkt 2a.” Ponadto dodano pkt 3 w brzmieniu: „środki pochodzące z funduszy strukturalnych i Funduszu (...) Unii Europejskiej”. W odniesieniu tylko do tego przepisu (pkt. 3) z art. 13 ustawy ustawodawca przewidział, że będzie on stosowany od momentu wejścia Polski do Unii Europejskiej (art. 4 ustawy zmieniającej z dnia 17 lipca 2002r., Dz. U. 2002.156.1300).

Nie ma więc żadnych podstaw do zaakceptowania poglądu zawartego w apelacji obrońcy J. K. (1), iż środki pochodzące ze źródeł zagranicznych w chwili czynów, czyli w latach 1999 do 2001 r. nie miały statusu środków publicznych. Analiza bowiem ustawy i jej zmian nie daje do tego najmniejszych podstaw. Jak czytamy w uzasadnieniu zmian objętych ustawą z dnia 17 lipca 2002r. o zmianie ustawy o finansach publicznych (Dz. U. 2002.156.1300) w zakresie art. 3 podyktowane one były w zasadzie potrzebą wyłączenia środków pochodzących ze źródeł zagranicznych, niepodlegających zwrotowi z wydatków budżetu państwa oraz uregulowania ich statusu. Umożliwia to również programowanie wieloletnie budżetu państwa na potrzeby wieloletnich programów współfinansowanych ze środków pochodzących z Unii Europejskiej. Środki pochodzące ze źródeł zagranicznych, niepodlegające zwrotowi są środkami publicznymi które nie są zaliczone do dochodów publicznych, ani do przychodów lecz stanowią odrębną kategorię.

Z regulacji tej wydaje się jednak wynikać specyficzny charakter tych środków, co czyni koniecznym rozważenie, czy w czasie realizacji tych inwestycji przez oskarżonych fundusze zagraniczne przeznaczone na ten cel można traktować jako majątek miasta. Bezzwrotny charakter tych środków w przypadku wykorzystania oraz obowiązek ich zwrotu w przypadku niewykorzystania lub wykorzystania niezgodnie z przeznaczeniem wydaje się wskazywać, iż fundusze te na podstawie stosownych umów, były jedynie w dyspozycji Urzędu Miasta, a tylko niezrealizowanie celów na które zostały przeznaczone mogło naruszać interesy majątkowe lub gospodarcze inwestora skutkujące szkodą w majątku Miasta w rozumieniu art.296 k.k. Przepięstwo to stanowi odpowiednik przestępstwa nadużycia zaufania opisanego w art. 1 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o ochronie obrotu gospodarczego i zmianie niektórych przepisów prawa karnego. Scharakteryzowany w tym przepisie typ czynu zabronionego stanowi swoistą syntezę dotychczasowych dwóch typów przestępstw określonych w art. 206 k.k. z 1969 r. oraz art. 1 ustawy o ochronie obrotu gospodarczego. Kodeks karny z 1997 r. nie zawiera odpowiednika art. 206 k.k. z 1969 r. przewidując jedynie skutkowy typ przestępstwa nadużycia zaufania, zawarty w art. 296 k.k. Oznacza to, iż w obowiązującym stanie prawnym zachowania polegające na bezskutkowym nadużyciu uprawnień lub niedopełnieniu obowiązku, nie stanowią przestępstwa tego typu. Rozważenie tej okoliczności może mieć wpływ zarówno na wartość ustalonej szkody, jak i zakres odpowiedzialności oskarżonych w ramach przypisanych im czynów.

Odrębnego omówienia wymaga również sposób wyliczenia wysokości szkody gospodarczej przeprowadzony w zaskarżonym wyroku. W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy przyjął, że jest nią kwota brutto wskazując, „że wystawienie faktury VAT skutkowało doliczeniem do kwoty netto należnego podatku VAT, a zatem Miasto G. musiało, wydatkować z kasy kwotę brutto” (uzasadnienie str.193). I w tym zakresie zaskarżony wyrok w znacznej części wydany został z obrazą art. 413 par. 1 § 3 i 4 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt1 k.p.k. wynikającą z sprzeczności pomiędzy rozstrzygnięciami zawartymi w wyroku, a jego uzasadnieniem. Zmieniając opisy czynów przypisanych

J. K. (1) w pkt XX, a także M. W. w pkt XLVI części dyspozytywnej wyroku, Sąd Okręgowy faktyczną wartość wykonanych robót wylicza w kwotach netto, a brak konsekwencji w sposobie wyliczenia wartości zakwestionowanych prac dostrzec można w wielu fragmentach opinii biegłych wydanych w tej sprawie. Sąd I instancji pomija również bezsporny fakt, iż inwestycje finansowane z środków zagranicznych zgodnie z zawartymi umowami rozliczane były w kwotach netto. W konsekwencji, faktury wystawiane przez wykonawców robót na inwestycji na (...) rozliczane były wyłącznie w kwotach netto (zał. nr2 do opinii biegłej W.), a całość inwestycji Modernizacja drogi krajowej (...) w G. rozliczana była w przejściowych świadectwach płatności podpisywanych przez osk. J. K. (1) również w wartościach netto. Bezspornym jest, że szkoda majątkowa obejmuje jedynie efektywny uszczerbek w majątku pokrzywdzonego. W istocie byt szkody karnoprawnej zaczyna się i kończy w bycie przestępstwa. Chodzi tutaj więc o uszczerbek z przestępstwa, a nie w związku z przestępstwem. Szkoda jest więc ściśle związana z czynem sprawy. Niewątpliwie trafnie wskazuje zatem Sąd Okręgowy, iż należy ją zatem ustalać co do miejsca i czasu, w oparciu o reguły czasu i miejsca czynu zabronionego (przestępstwa), a następstwa związane z wystąpieniem szkody są dla kwestii jej istnienia i rozmiarów obojętne (por. R. Zawłocki Prawo Karne gospodarcze, Warszawa 2007, str.351) Błędnie jednak na tej podstawie Sąd I instancji wnioskuje, iż odliczenie podatku VAT należnego ze strony Miasta na rzecz fiskusa należy rozważać jedynie w aspekcie naprawienia szkody. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż oskarżeni zatwierdzając do wypłaty dokumenty będące podstawą wypłaty należności za wykonywane roboty na rzecz ich wykonawcy mieli pełną świadomość, iż naliczony przez wykonawcę robót podatek VAT podlega odliczeniu, a zatem w rzeczywistości zwrotowi. W realiach prowadzenia działalności gospodarczej przez Urząd Miasta G. zapłacony podatek VAT z mocy ustawy w ostateczności wracał do kasy miasta, i okoliczność ta nie była uzależniona od zdarzeń przyszłych i niepewnych, jak ma to miejsce w sytuacji naprawienia szkody. Zasadnie wskazuje w apelacji obrońca oskarżonego T. J., iż „Podpisując fakturę oskarżony miał pełną świadomość, jakie zapłata wskazanej na niej kwoty wywoła skutki w sferze prawno-finansowej. Zdawał sobie sprawę, że podatek VAT jest zobowiązaniem publicznoprawnym, którego obowiązek naliczenia, a potem odliczenia wynika z przepisów prawa. Zdawał sobie zatem sprawę, że o część wydatkowanej kwoty zostanie następnie pomniejszona o podatek VAT. Miał zatem świadomość, że po odliczeniu podatku realny koszt związany z zapłatą faktury, jaki poniesie urząd, będzie kwota faktury netto. Zgodnie z cytowanym orzecznictwem szkodą jest realnie poniesiona szkoda, która wynika z wszystkich konsekwencji danego działania, które obejmował swoim zamiarem sprawca, zaś bezsporne jest, że osoba podpisująca fakturę VAT ma świadomość następstw podatkowych wynikających z tego tytułu. Fakt, że zdarzenia te nie następują tego samego dnia nie ma dla wysokości szkody jakiegokolwiek znaczenia. Warto też nadmienić, że kodeks karny wprowadzając instytucję naprawienia szkody odwołuje się do jej realnej wartości, czyli straty, którą dany podmiot poniósł w wyniku określonej sekwencji zdarzeń wyczerpujących znamiona przypisanego mu czynu”. Zagadnienie to związane jest również z oceną strony podmiotowej działania oskarżonych. Określony w art. 296 § 1 k.k. podstawowy typ przestępstwa ma w całości charakter umyślny. Tak więc zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym objęte musi być nie tylko nadużycie uprawnień lub niedopełnienie ciążących na sprawcy obowiązków, lecz także spowodowanie skutku w postaci znacznej szkody majątkowej (wyrok SN z dnia 27 czerwca 2001 r., V KKN 49/99, Orz. Prok. i Pr. 2001, nr12, poz.8). Przyjęcie zatem odpowiedzialności oskarżonych za szkodę w wysokości brutto wymagało by ustalenia, iż zamiarem swoim obejmowali również, iż zapłata należnego podatku skutkować będzie rzeczywistym uszczerbkiem w majątku Miasta. Trafnie również podnoszą apelujący, iż ustalenia dotyczące wysokość szkody stanowią podstawę do orzeczenia środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody. W sytuacji wyliczone w wysokości brutto odszkodowanie należne na tej podstawie pokrzywdzonemu, byłoby wyższe od rzeczywiście poniesionego uszczerbku majątkowego. Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, iż jedynie ustalenie znacznej szkody majątkowej wyliczonej w kwotach netto, powiązanej związkiem przyczynowo skutkowym z prawidłowo ustalonym nadużyciem obowiązków lub przekroczeniem uprawnień wspartym na niebudzących wątpliwości ustaleniach faktycznych, może być podstawą do przypisania oskarżonym sprawstwa w zakresie przestępstw z art.296§ 1 k.k.

Niewątpliwie zasadne okazały się zarzuty apelacji obrońców wskazujących, że zaskarżony wyrok w wielu częściach wydany został z obrażą art. 413 § 1 pkt 3 i 4 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. wynikającej z częściowo przyznanej przez sąd meriti w pisemnych motywach wyroku sprzeczności pomiędzy rozstrzygnięciami zawartymi w wyroku, a jego uzasadnieniem w zakresie dotyczącym kwalifikacji prawnej poszczególnych czynów, przedstawionych w nich opisów działania ich sprawców i wartości przypisanej szkody. Uchybienia te winien mieć na uwadze Sąd Okręgowy

ponownie rozpoznając sprawę, jednakże z uwagi na uchylenie wyroku w tym zakresie pełne rozważenie tych zarzutów i ich wpływu na treść rozstrzygnięcia, okazało się zbędne.

Uwzględniając powyższe stwierdzić należy, że w znacznym zakresie zasadne są zarzuty apelacji obrońców oskarżonych naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 7 k.p.k., który jednak w części winien być oparty na twierdzeniu, iż ustalenia faktyczne stanowią "in concreto" efekt nie swobodnej, lecz całkowicie dowolnej oceny dowodów. Zasadnym okazał się też zarzut rażącego naruszenia przepisów art. 424 § 1 k.p.k., na co wprost wskazują wyżej wytknięte uchybienia Sądu I instancji. Istotne braki w zakresie ustaleń faktycznych, w tym w szczególności co do przekroczenia uprawnień lub niedopełnienia obowiązków oskarżonych przy zatwierdzaniu zakresu robót niezbędnych do wykonania i wyceny ich wartości objętych przypisanymi czynami, istotne uchybienia w zakresie oceny zebranych w sprawie dowodów i nieuwzględnienie całości materiału dowodowego, a także sporządzenie uzasadnienia w tym zakresie z uchybieniem art. 424 k.p.k. skutkowałą koniecznością uchylenia wyroku w tej części i przekazaniem sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Rozpoznając sprawę ponownie w omawianym zakresie Sąd I instancji uwzględni przedstawione wyżej uwagi i zapatrywania. W zakresie dowodów, które nie miały wpływu na uchylenie wyroku, Sąd Okręgowy winien skorzystać z możliwości przewidzianej w przepisie art.442§ 2 k.p.k.. Rozważenia wymagać będzie, czy z uwagi na specjalistyczny charakter zagadnień związanych z oceną prawidłowości dokumentów budowlanych, potrzebą uporządkowania stanowisk biegłych z jasnym i czytelnym odniesieniem się do wyjaśnień oskarżonych i przedłożonych przez nich dokumentów w zakresie ustaleń mających bezpośredni związek z zachowaniami objętymi przypisanymi czynami, konieczne będzie przeprowadzenie kolejnej opinii biegłego/biegłych w ściśle określonym zakresie. Rzeczą Sądu Okręgowego będzie również dokonanie wnikliwej oceny i analizy całości zebranego w sprawie materiału dowodowego, należytej subsumcji tych ustaleń w aspekcie wszystkich znamion zarzuconych oskarżonym typów przestępstw, a także sporządzenie w razie potrzeby uzasadnienia wyroku zgodnie z treścią art. 424 § 1 k.p.k. przy uwzględnieniu wszystkich wyżej wskazanych uchybień.

3. Nadto apelacja obrońców: T. J., A. K. i J. C., spowodowała w efekcie również reformatoryjne orzeczenie Sądu Apelacyjnego co do jednego z czynów i uniewinnienie ich w tym zakresie (pkt III.3, III.6, III.2 wyroku). Apelacja obrońców J. K. (1) i R. P., spowodowała także zmianę opisu jednego z czynów oraz złagodzenie odpowiedzialności karnej tych oskarżonych (pkt III.1, III.4 wyroku).

Uwzględniając apelacje obrońcy Sąd Apelacyjny, zmienił zaskarżony wyrok i uniewinnił A. K. od popełnienia przestępstwa z art. 296 § 1 i 2 kk przypisanego w pkt LI części dyspozytywnej, a dotyczącego zatwierdzenia do wypłaty faktury nr (...) z dnia 30 kwietnia 2000 r. wartość 1.266.181,30 zł obejmującej kwotę 200.000 zł, za roboty faktycznie nie wykonane na I etapie budowy (...). (opisane XLVIII części wstępnej wyroku). Podstawy tego rozstrzygnięcia zawarte zostały w części II.2 uzasadnienia. Z I etapem budowy (...) związany był również czyn opisany w pkt. XL tiret 1 części wstępnej polegający na poświadczeniu nieprawdy w załączniku nr(...) do Oświadczenia miesięcznego nr (...) z dnia 30 kwietnia 2000 r. stanowiącym podstawę wystawienia przez wykonawcę faktury nr (...), przypisany kierownikowi budowy R. P. w pkt. XLI części dyspozytywnej wyroku. W zakresie tego czynu Sąd Apelacyjny uwzględnił częściowo zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego i zmienił zaskarżony wyrok w zakresie jego kwalifikacji prawnej i orzeczenia o karze (pkt.III.4b wyroku). Uzasadnienie rozstrzygnięcia w tym zakresie zawarte zostało w części II.2 niniejszych motywów.

Kolejne zmiany zaskarżonego wyroku dotyczyły czynów oskarżonych związanych z wystawieniem i zatwierdzeniem do wypłaty faktury nr (...) z dnia 30 listopada 2001 r. na II etapie budowy (...). W tym zakresie wyrok wydany został z obrazą art. 413 § 1 pkt 3 i 4 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. wynikającej zarówno z przyznanej przez Sąd Okręgowy w pisemnych motywach wyroku sprzeczności pomiędzy wskazanymi wyżej rozstrzygnięciami, a jego uzasadnieniem, ale również z dalszych konsekwencji wynikających z tego uchybienia, które sąd meriti całkowicie pominął. W świetle zebranych w sprawie dowodów i prawidłowych ustaleń Sądu I instancji, nie budzi wątpliwości, że faktura nr (...) z dnia 30.11.2001r. na kwotę 206.548,69 zł netto stanowiła należność wykonawcy za rzeczywiście wykonane roboty drogowe na II etapie budowy (...), odebrane w oparciu o protokół odbioru wykonanych elementów i robót obiektu

wg. oświadczenia miesięcznego nr(...) podpisany przez oskarżonego R. P.. Dlatego też Sąd Apelacyjny zmienił opis czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. XLI wyroku, a nadto jego kwalifikację i orzeczenie o karze. Podstawy tego rozstrzygnięcia zawarte zostały w części II.3 uzasadnienia.

Również zaskarżony wyrok w części dotyczącej przypisania nadużycia zaufania przez J. C. poprzez spowodowanie zapłatę tej faktury ze środków zamawiającego (opisany w pkt. XXVII części wstępnej i przypisany w pkt. XXV części dyspozytywnej wyroku) i przez T. J. poprzez zatwierdzenie jej do wypłaty (opisany w pkt. XXXV części wstępnej i przypisany w pkt. XXXIV części dyspozytywnej wyroku) objęty był tożsamym błędem. Uwzględniając apelację obrońców z przyczyn omówionych w części II.3 uzasadnienia, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w tym zakresie i uniewinnił oskarżonych J. C. i T. J. od popełnienia zarzuconych im w akcie oskarżenia przestępstw z art. 296 § 1 i 2 k.k.

Natomiast w zakresie kolejnego czynu związanego z poświadczeniem nieprawdy w Przejściowym Świadectwie Płatności Nr(...) z dnia 17 marca 2000r. przypisanego J. K. (1) w pkt. XXI części dyspozytywnej wyroku, Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy wyrok w zakresie sprawstwa i oceny prawnej, rozstrzygając odmiennie co do wymierzonej oskarżonemu za ten czyn kary (pkt.III.1.b wyroku). Uzasadnienie rozstrzygnięcia w tym zakresie zawarte zostało w części II.1 niniejszych motywów.

4. Skargi odwoławcze obrońców: J. C., W. Ż., R. P. i W. K. (1) implikowały nadto uchylenie innych rozstrzygnięć zapadłych w stosunku do wyżej wymienionych oskarżonych oraz częściowe umorzenie wobec nich postępowania na zasadzie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. (pkt II wyroku). Zarzucone oskarżonym J. C. i W. Ż., przestępstwa z art. 276 k.k. jak i przestępstwo z art. 302 § 1 k.k. zarzucone W. K. (1), zagrożone są alternatywnie karami grzywny, ograniczenia wolności albo pobawienia wolności do lat 2. Zarzucone oskarżonemu J. C. przestępstwo z art.164§1 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności do lat 3, przestępstwo z art.90 Ustawy z dnia 07.07.1994r. Prawo budowlane zagrożone jest alternatywnie karami grzywny, ograniczenia wolności albo pobawienia wolności do lat 2, a zarzucone R. P. przestępstwo z 91 ust.1 pkt2 tej ustawy karami grzywny, ograniczenia wolności albo pobawienia wolności do roku. W związku z tym, w kwestii przedawnienia zastosowanie będzie miała norma prawna wynikająca z art. 101 § 1 pkt 4 k.k. w zw. z art. 102 k.k., zgodnie z którą karalność tych przestępstw ustaje, jeżeli od czasu ich popełnienia upłynęło lat 5, a w przypadku wszczęcia w tym terminie postępowania przeciwko osobie, karalność ustaje z upływem 5 lat od zakończenia powyżej wskazanego 5 letniego okresu podstawowego czyli de facto po upływie 10 lat od dnia popełnienia przestępstwa. Odnosząc powyższą regułę do przestępstw wskazanych powyżej należało uznać, iż przedawnienie ich karalności nastąpiło przed datą wydania niniejszego wyroku.

5. Powyższe rozstrzygnięcia skutkowały koniecznością zmiany wyroku poza granicami zaskarżenia na podstawie art. 435 k.p.k. w części dotyczącej oskarżonego Z. M. (2). Zarzuty i wnioski apelacji obrońców T. J. co do czynu przypisanego T. J. w pkt. XXXIII części dyspozytywnej polegającego na sprawstwie polecającym skutkującym spowodowanie wypłaty przez Z. M. (2) jako członka zarządu (...) Sp.z o.o. z majątku reprezentowanej przez niego spółki kwoty 400.500 zł na rzecz K. W. – właściciela firmy „(...)” w Ż., zasługiwały na uwzględnienie i skutkowały uchyleniem wyroku w tej części i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania (pkt. I.5a wyroku). W konsekwencji tego rozstrzygnięcia, z uwagi na ścisły związek tych czynów, konieczne okazało się również uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej skazania Z. M. (2) za przestępstwo z art. 296 § 1 i 2 k.k. przypisane w pkt. X części dyspozytywnej wyroku (pkt. I.10 wyroku).

Apelacja obrońcy W. K. (1) skutkowałą umorzeniem postępowania wobec tego oskarżonego w zakresie czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku z uwagi na przedawnienie jego karalności. Z tych samych przyczyn konieczne okazało się umorzenie postępowania karnego wobec Z. M. (2), co do czynu z art.302 §1 k.k. opisanego w punkcie XI części wstępnej wyroku.

Kolejne z rozstrzygnięć związane jest z zmianami w zakresie czynów dotyczących wystawienia i zatwierdzenia do wypłaty fakturę nr (...) z dnia 30 listopada 2001 r. stwierdzającej wykonanie robót drogowych na kwotę 221.007,10 zł., a obejmuje poświadczenie nieprawdy przez Z. M. (2) jako wystawcy faktury (czyn opisany w pkt. XV tiret trzeciej części

wstępnej i przypisany w pkt. XI części dyspozytywnej wyroku). Z niekwestionowanych ustaleń Sądu Okręgowego wynika, że faktura nr (...) z dnia 30.11.2001r. na kwotę 206.548,69 zł netto stanowiła należność wykonawcy za rzeczywiście wykonane roboty drogowe na II etapie budowy (...) (uzasadnienie str. 17,204). Dlatego też Sąd Apelacyjny, orzekając na podstawie 435 k.p.k. zmienił wyrok w tej części eliminując z jego opis zarzut poświadczenia nieprawdy w tym dokumencie. Korekta ta skutkowałą koniecznością zmiany orzeczenia w zakresie kwalifikacji prawnej i wymiaru kary. Przyjmując zatem, że czyn oskarżonego wyczerpuje znamiona przestępstwa z art.271§1 i 3 k.k. Sąd Apelacyjny na podstawie art.271§3 k.k. w zw. z art.60§3 i § 6 pkt 4 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka. Obniżenie ilości stawek dziennych grzywny wynikało z eliminacji jednego z zachowań przypisanych oskarżonemu w pkt. XI części dyspozytywnej wyroku. W konsekwencji konieczne okazało się orzeczenie wobec oskarżonego nowej kary łącznej grzywny, jak również stosowana korekta wyroku co do rozstrzygnięć zawartych w punktu LVI i LXII.

II

Celem uporządkowania i usystematyzowania złożonej materii procesu Sąd Okręgowy w pisemnym uzasadnieniu wyroku podzielił sprawę na kilka głównych wątków, przyjmując za zasadnicze kryterium podziału zadania inwestycyjne realizowane przez Urząd Miasta na terenie G.

1. Pierwszym chronologicznie wątkiem były czyny zarzucone oskarżonemu w ramach inwestycji na (...) pod nazwą „Modernizacja oczyszczalni ścieków w G.– budowa kanalizacji sanitarnej (...) (...)” (Etap I zadanie (...) i (...)) rozpoczęta w dniu 16.09.1999r. podpisaniem umowy pomiędzy generalnym wykonawcą (...) Sp. z o.o. w G. a Urzędem Miasta w G. Roboty na tym zadaniu trwały faktycznie od dnia 23.11.1999r. do dnia 22.08..2000r., natomiast obiekt przekazano do eksploatacji w dniu 27.10.2000r. W dniu 08.01.1996r. pomiędzy Zarządem Miasta G.a J. K. (1) i R. S. doszło do podpisania umowy o zastępstwo inwestycyjne związane z realizacją tego zadania, a ponieważ inwestycja ta była w całości finansowana była ze środków Programu (...)Unii Europejskiej, a prace realizowano według Warunków kontraktowych dla robót inżynieryjno-budowlanych (procedur (...)), koniecznym okazało się podpisanie w dnia 08.05.2000r. dodatkowej umowy o zastępstwo inwestycyjne na mocy której funkcje inżyniera kontraktu na tej inwestycji pełniła Spółka cywilna „(...)”. Z wątkiem tym związane były przede wszystkim przestępstwo nadużycia zaufania przez J. K. (1) opisane w pkt XXV części wstępnej, a przypisane oskarżonemu w pkt XXII części dyspozytywnej wyroku oraz fałszerstwo dokumentów opisane w pkt XXIV części wstępnej, a przypisane w pkt XXI części dyspozytywnej wyroku. W części dotyczącej przestępstwa z art. 296 § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 271 § 1 i 3 k.k. Sąd Apelacyjny uwzględniając w części zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego, uchylił zaskarżony wyrok i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania (pkt.I.2.d wyroku).

Szczegółowe rozważania potwierdzające zasadność zarzutów obraży prawa procesowego zawartych w apelacjach obrońców i wskazujące przyczyny rozstrzygnięcia kasatoryjnego zawarte zostały w części I.2 uzasadnienia. W tym miejscu Sąd Apelacyjny zauważa nadto, że rozliczenie ilości i wartości robót wykonanych na tej inwestycji Sąd Okręgowy przeprowadził w oparciu o opinie biegłych T. W. i M. C. (2) oraz załączone do nich dokumenty. Oceniając opinię T. W. trafnie dostrzega Sąd I instancji, iż biegła zakwestionowała jedynie ilości robót wynikające z Protokołu Konieczności nr (...)w zakresie rozbiórki i odtworzenia nawierzchni asfaltowych i krawężników oraz Protokołu Konieczności nr (...)co do ilości wykonanych studzienek kanalizacyjnych. Brak jest przekonujących podstaw do kwestionowania ilości przyjętych przez biegłą studzienek ustalonej na podstawie dokumentacji powykonawczej, przy uwzględnieniu wątpliwości wynikających z rozbieżności w tych dokumentach na korzyść oskarżonego i apelujący ich w istocie nie przedstawiają. Zasadnicze zastrzeżenia budzą natomiast przyjęte przez Sąd I instancji do rozliczenia tych robót ceny jednostkowe studzienek ustalone w oparciu o opinie biegłego M. C. (2). W opinii uzupełniającej (k.16027-16069, t.LXXX) biegły przedstawił kilka wariantów wyliczenia wartości studzienek żelbetowych i przyjęcie jako podstawy rozliczeń wartości wykonanych w tym zakresie prac ceny jednostkowej w wysokości 640.82euro za sztukę (opinia biegłego M. C. (2) z dnia 06.09.2006r.) wymagało oceny poprawności pozostałych wariantów wyliczeń, przy uwzględnieniu wyjaśnień J. K. (1) w tym zakresie. Brak jest w uzasadnieniu wskazania przez sąd meriti, dlatego przyjął do rozliczeń tych robót jedną z wskazanych w opinii cen studzienek z pominięciem pozostałych alternatywnych

wyliczeń w tym ceny kontraktowej, czy też umownej wynikającej z PK nr(...). Uniemożliwia to ocenę prawidłowości rozliczenia tych robót i odniesienie się do argumentów oskarżonego i apelacji w tej części.

Rozliczenia robót drogowych objętych (...) biegła dokonała w oparciu o szczegółowe zapisy zawarte w księgach obmiarów z uwzględnieniem korekty wynikającej z rozpoznania w terenie rzeczywistego stanu napraw ulic (...), (...) i (...) na trasie przebiegu wykonanej sieci kanalizacyjnej. Brak jest jednak jednoznacznej oceny Sądu wyjaśnień J. K. (1) kwestionującego brak korekty ilości naprawianych nawierzchni na pozostałych odcinkach przebiegu kanalizacji ustalonych w toku wizji lokalnej z dnia 20.10.2006r. Konieczne zatem jest rozstrzygnięcie, czy podstawą ustaleń co do ilości odtwarzanych nawierzchni drogowych stanowią będą jedynie dokumenty budowlane (przy uwzględnieniu twierdzeń opinii, iż z różnych przyczyn nie wszystkie prace drogowe mogły tam być odnotowane) czy też zakres faktycznie wykonanych robót drogowych rozpoznanych w terenie (przy uwzględnieniu, iż wizja lokalna przeprowadzona została 6 lat po zakończeniu inwestycji). Brak jednoznacznego stanowiska sądu orzekającego w tym zakresie, uniemożliwia ocenę odwoławczą zasadności zarzutów apelacji.

Pozostałe protokoły konieczności objęte przypisanym oskarżonemu czynem zakwestionowane zostały przez biegłego M. C. (2) z uwagi na błędy w zakresie zasad i metod kosztorysowania w kosztorysach sporządzonych przez wykonawcę. Niezależnie od oceny zasadności korekt przeprowadzonych w kalkulacjach cen w kosztorysach biegłego z uwzględnieniem uwag i zastrzeżeń podnoszonych w toku rozprawy przez oskarżonego J. K. (1), przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności za przestępstwo nadużycia zaufania wymaga ustalenia na czym konkretnie polegało niedopełnienie obowiązków inżyniera rezydenta w tym zakresie. Przyjęcie odpowiedzialności inżyniera rezydenta w ramach nadużycia zaufania wymaga w każdym wypadku nie tylko ustosunkowania się do wyjaśnień oskarżonego ale też ustalenia podstaw i zakresu jego obowiązków kontroli prawidłowości przyjętych w rozliczeniach wskaźników kosztorysowych i cen rynkowych, a także strony podmiotowej tego elementu czynu. Sąd I instancji winien zatem wskazać, że oskarżony co najmniej godził się z tym, że otrzymywał do podpisu dokumenty stwierdzające nieprawdę co do wartości poszczególnych prac budowlanych. Z dokumentów dołączonych do protokołów konieczności wynika bowiem jednoznacznie, iż wartości robót ustalane były w toku negocjacji prowadzonych w oparciu o kosztorysy sporządzone przez wykonawcę które sprawdzane były i weryfikowane przez uprawnionych inspektorów nadzoru odpowiedzialnych za poprawność tych dokumentów.

Warunkiem koniecznym przypisania oskarżonemu sprawstwa w zakresie nadużycia zaufania z art.296 k.k. jest nie tylko ustalenie na czym miało polegać jego niewłaściwe wykonanie obowiązków powierzonych przez Urząd Miasta, ale również wskazanie, jaki wpływ miało to na wystąpienie konkretnej szkody w majątku mocodawcy. Ustalenia w zakresie naruszenia interesów majątkowych lub gospodarczych inwestora skutkujących szkodą w majątku Miasta G. w rozumieniu art.296 k.k. Sąd Okręgowy ponownie rozpoznając sprawę winien poczynić z uwzględnieniem uwag zawartych w części I.2 uzasadnienia, mając w szczególności na względzie, iż inwestycja na (...) pod nazwą „Modernizacja oczyszczalni ścieków w G.– budowa kanalizacji sanitarnej (...) była w całości finansowana ze środków Programu (...) Unii Europejskiej, wszystkie ceny na tym kontrakcie ustalane były w kwotach netto, a prace (poza kwestionowanymi co do ilości) wykonane zostały w planowanym zakresie rzeczowym i finansowym oraz oddane do eksploatacji.

Natomiast odnośnie kolejnego czynu związanego z tym wątkiem, dotyczącego poświadczenia nieprawdy w Przejściowym Świadectwie Płatności Nr (...) z dnia 17 marca 2000r. przypisanego J. K. (1) w pkt XXI części dyspozytywnej wyroku, Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy wyrok w zakresie sprawstwa i oceny prawnej, rozstrzygając odmiennie co do wymierzonej oskarżonemu za ten czyn kary. Apelacja obrońcy oskarżonego J. K. (1) w tym zakresie nie zasługuje na uwzględnienie. Brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania ustaleń Sądu I instancji poczynionych w oparciu o należycie ocenione dokumenty i argumentację oskarżonego co do okoliczności ich wystawienia. W szczególności na akceptację zasługuje ustalenie, iż oskarżony wystawiając Przejściowe Świadectwo Płatności Nr (...) - styczeń, luty 00, Lista materiałów w magazynie Arkusz (...) z dnia 17 marca 2000.r. za zakup 19 pomp zatapialnych, kompletnych, z pełnym wyposażeniem poświadczył w tym dokumencie nieprawdę, a przedstawiona przez oskarżonego faktura pro forma nie stanowiła dokumentu potwierdzającego ich sprzedaż, co można było niewątpliwie zweryfikować. Bezsprzeczne jest również, iż pompy te faktycznie zakupiono w późniejszym terminie, a

zatem nie ulega wątpliwości, że J. K. (1) nie dysponował i nie mógł dysponować przekonującym dokumentem o zakupie pomp przed podpisaniem przez niego PSP nr (...). Natomiast wymierzona oskarżonemu kara roku pozbawienia wolności zdaniem Sądu Apelacyjnego jest karą rażąco surową. Trudno w szczególności podzielić stanowisko Sądu I instancji, iż stopień społecznej szkodliwości tego czynu jest znaczny (uzasadnienie s.209). Wprawdzie przestępstwo z art.271§1 k.k. ma charakter formalny, jednakże stopień karygodności czynu oskarżonego niewątpliwie pomniejsza fakt, iż pompy faktycznie zostały zakupione i zamontowane przez wykonawcę, a poświadczenie nieprawdy w PSP nr (...) skutkowało jedynie wcześniejszym wypłaceniem pieniędzy przeznaczonych na ich nabycie. Te istotne w realiach niniejszej sprawy okoliczności pozwalają na uznanie, że społeczna szkodliwość czynu przypisanego oskarżonemu jak i stopień winy nie są znaczne, co uzasadnia stanowisko iż kara grzywny, stanowiąc będzie dostateczną dolegliwość dla oskarżonego. Dlatego też Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok i na podstawie art. 271§1 k.k. w zw. z art. 58§3 k.k. i art. 33§1 i 3 k.k. wymierzył oskarżonemu za ten czyn karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 100 złotych każda stawka, uwzględniając nadto jego warunki osobiste, sytuację rodzinną i majątkową.

Z inwestycja tą związane było również przyjęcie przez J. K. (1) i R. S., od wykonawcy robót prezesa zarządu Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. Z. M. (2) korzyść majątkowej w kwocie 180.000 zł, opisane w pkt. XXI i XVIII części wstępnej, a przypisane oskarżonym odpowiednio w pkt. XVIII i XIV części dyspozytywnej wyroku. W związku z uchyleniem wyroku w zakresie nieprawidłowości przy realizacji inwestycji na (...), apelacje obrońców oskarżonych J. K. (1) i R. S. okazały się o tyle skuteczne, iż konsekwencji ich wniesienia koniecznym było kasatoryjne rozstrzygnięcie i w tym zakresie (pkt. I.2.b i I.3.b wyroku). Niewątpliwie co do okoliczności samej łapówki, a więc od momentu pojawienia się propozycji w tym zakresie, do momentu jej wręczenia, Sąd I instancji ustalenia faktyczne oparł na wyjaśnieniach Z. M. (2) wręczającego korzyść majątkową. Oceniając wiarygodność tych wyjaśnień, Sąd Okręgowy zasadnie wskazał, iż nie ma żadnych dowodów bezpośrednich które mogłyby potwierdzić wersję pomawiającego, a przedstawione przez sąd dowody pośrednie ściśle związane są z przebiegiem budowa kanalizacji sanitarnej na (...) i realizacją robót dodatkowych na tej inwestycji, których uruchomienie warunkować miało wręczenie łapówki przez wykonawcę. Ścisły związek tych czynów i niewątpliwym wpływ ustaleń faktycznych w zakresie nieprawidłowości przy realizacji inwestycji na (...) na ocenę wiarygodności podstawowego dowodu co do wręczenia korzyści majątkowej przy jej realizacji, skutkowało koniecznością uchylenia wyroku w tym zakresie, czyniąc przedwczesnym ustosunkowanie się do zarzutów i wniosków apelacji obrońców oskarżonych J. K. (1) i R. S. związanych z tym czynem. Uchylenie wyroku w tej części skutkowało nadto utratą podstawy prawnej w zakresie środków karnych orzeczonych wobec oskarżonych w związku z tym czynem w pkt. LVIII a,b i LIX a,b części dyspozytywnej wyroku.

2. Kolejnym wątkiem były czyny zarzucone oskarżonym związane z budową obwodnicy komunikacyjnej na terenie miasta G.nazwaną „(...) w G.” którą podzielono na trzy etapy. Inwestycję tą rozpoczęła umowa nr (...) zawarta w dniu 08.05.1990r. przez (...) w G.z Przedsiębiorstwem(...) Przedsiębiorstwem (...) w G. której przedmiotem było wykonanie części obwodnicy komunikacyjnej w G. – ul. (...). Umowa ta była wielokrotnie aneksowana, przy czym aneksy rozszerzały zakres rzeczowy robót oraz czasokres ich wykonania, a także modyfikowały rozliczenia. W międzyczasie w miejsce zlikwidowanego inwestora (...) wstąpił Urząd MiastaG., który na mocy umowy powierniczej nr (...) z dnia 10 lipca 1995r. przekazał swoje kompetencje na rzecz nowego podmiotu Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. 17 kwietnia 1997r. został sporządzony Aneks Nr (...) do umowy na realizację w/w inwestycji, pomiędzy Inwestorem Zastępczym z ramienia Zarządu Miasta, a (...) Sp z .o.o., jako wykonawcą. Roboty budowlane rozpoczęto w dniu 08.09.1997r.

Sporządzenie aneksu Nr (...) na I etapie tej inwestycji związane jest z zarzutem opisanym w pkt XLVII części wstępnej, a przypisanym oskarżonemu A. K. w pkt L części dyspozytywnej wyroku. Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się zasadna i skutkowałą uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy w tym zakresie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania (pkt.I.9 wyroku).

Szczegółowe rozważania wskazujące przyczyny rozstrzygnięcia kasatoryjnego, związane obrazą przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a to: art. 4, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 424 kpk zasadnie podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego A. K., zawarte zostały w części I.2 uzasadnienia. W tym miejscu Sąd Apelacyjny zauważa nadto, że trafnie podnosi apelujący, istotne zastrzeżenia co prawidłowości

ustaleń faktycznych dotyczących zatwierdzenia przez oskarżonego zawyżonych stawek ujętych w Tabeli Elementów Scalonych stanowiącej podstawę rozliczenia robót budowlanych określonych w zakresie Aneksu nr (...). Ustalenia w tym zakresie Sąd Okręgowy oparł w szczególności na opinii biegłej T. P. która w pisemnej opinii przyjęła, iż stawki ryczałtowe wykonawcy na poszczególne roboty uzgodnione były nie z inwestorem zastępczym, lecz przez prezydenta K.(opinia biegłej T. P. w sprawie „(...) w G. t.I,s.81-82). a w uzupełniającej opinii ustnej złożonej na rozprawie w dniu 19 lutego 2010r. wskazała nadto, iż weryfikacja i zatwierdzenie wystąpienia wykonawcy było obowiązkiem (...) jako ustanowionego na tej inwestycji inwestora zastępczego, „tymczasem na tym wystąpieniu nie ma stanowiska (...), jest tylko autorytarnie podjęta decyzja pana K.” (k. 15135, t.LXXXVI). Ustalenia te biegła oparła na okazanym na rozprawie dokumencie zatytułowanym „Tabela Elementów Scalonych (...)” zaakceptowanym w prawym górnym rogu przez oskarżonego i nie zawierającym zatwierdzenia przez pełniącego obowiązki inwestora zastępczego Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. (zał. (...) t.III cyt.opinii). Nie dostrzegł jednak Sąd Okręgowy, iż wiarygodność tego dokumentu budzi istotne wątpliwości. W opinii biegłej znajduje się bowiem dokument o tej samej treści, zawierający również akceptacje oskarżonego, zatwierdzony jednak przez inwestora zastępczego, na co wskazuje pieczęćka (...) umieszczona w dolnej jego części (zał. (...)- 2b t.VIII cyt.opinii). Treść tego dokumentu podważa trafność całości ustaleń będących podstawą przypisania oskarżonemu popełnienia przestępstwa nadużycia zaufania w omawianym zakresie. Nie ulega wątpliwości, że do Urzędu Miasta w G. jako inwestora należało zorganizowanie procesu budowlanego przez zapewnienie rozpoznania zapotrzebowania na obiekt, warunków geotechnicznych, opracowania projektów oraz właściwy dobór wykonawców, zespołu inspektorów nadzoru o wysokim morale i w końcowym etapie odbiór wykonanych robót przez osoby o odpowiednich kwalifikacjach. Bezspornym jest również, iż mocą umowy powierniczej nr (...) z dnia 10.07.1995r. inwestor kompetencje swoje przekazał Przedsiębiorstwu (...) Sp. z o.o. jako inwestorowi zastępczemu. W tej sytuacji zasadnie dostrzega Sąd I instancji, iż kontrola dokumentów w Urzędzie Miasta miała ograniczony zakres i nie obejmowała weryfikacji merytorycznej poprawności ilościowego, wartościowego i jakościowego wyliczenia i odbioru wykonywanych robót (uzasadnienie str.197). Skoro zatem w ocenie Sądu „niedopełnienie ciężących na oskarżonym obowiązków polegało na tym, że powinien był zadbać o to, by stawki wykonawcy były zweryfikowane przez osoby kompetentne przede wszystkim z ramienia inwestora zastępczego (...) (uzasadnienie str.192), ustalenie, że Tabela Elementów Scalonych zatwierdzona została przez uprawniony podmiot, (co wydaje się potwierdzać wskazany powyżej dokument) może mieć decydujące znaczenie dla oceny odpowiedzialności oskarżonego za ten czyn.

Warunkiem koniecznym przypisania oskarżonemu sprawstwa w zakresie nadużycia zaufania z art.296 k.k. jest nie tylko ustalenie na czym miało polegać ich niewłaściwe wykonanie obowiązków powierzonych przez Urząd Miasta, ale również wskazanie, jaki wpływ miało to na wystąpienie konkretnej szkody w majątku mocodawcy i jaki związek przyczynowo skutkowy zachodził między niedopełnieniem obowiązków przez oskarżonych i wystąpieniem poprawnie ustalonej i wyliczonej szkody majątkowej. Bezspornym jest, że prace wykonywane na podstawie Aneksu Nr (...) z dnia 17 kwietnia 1997r. do umowy podstawowej, prowadzone były w oparciu o dokumentację projektową dla konstrukcji dwuprzęsłowego żelbetowego mostu przez rzekę (...) oraz opracowaną na tej podstawie dokumentację budowlaną wraz z kosztorysem inwestorskim robót ziemnych dla nasypów najazdowych po obu stronach rzeki. (zał.(...), (...) t.VIII opinii biegłej T. P. w sprawie budowy (...)). Opiniując w tym zakresie biegła nie dysponowała jednak pierwotną dokumentacją projektową, a ustalenia opinii oparte są na dokumentach opracowanych pod koniec 1998r w związku z realizowaną ostatecznie budową przepustów z blach fałdowanych. Mimo, iż niewątpliwie pierwotna dokumentacja stanowiła podstawę przygotowania Tabeli Elementów Scalonych i rozliczeń robót wykonywanych przez (...) Sp. z o.o. stosownie do Aneksu nr (...), Sąd Okręgowy kwestionując w oparciu o opinię biegłej prawidłowość tych rozliczeń, pominął całkowicie ocenę wpływu tych braków na wnioski zawarte w opinii biegłej. Sąd I instancji pominął również całkowicie ocenę związku jaki zachodził między akceptacją przez oskarżonego Tabeli Elementów Scalonych, a wystąpieniem ustalonej szkody majątkowej, w sytuacji, gdy wpływ na jej powstanie biegła dostrzega nie tylko w zawyżeniu przyjętych stawek, ale również w różnorodnym wachlarzu błędów i nieprawidłowości związanych z faktycznym zakresem, rodzajem i jakością wykonanych robót na tym etapie inwestycji.

Zasadnie podnosi również apelujący, iż Sąd I instancji przyjmując, że oskarżony dopuścił się przestępstwa nadużycia zaufania umyślnie z zamiarem bezpośrednim, pomija w uzasadnieniu ocenę przypisaną oskarżonemu stronie

podmiotowej tego czynu. Przeprowadzona zaś przez Sąd meriti ocena motywacji działania oskarżonego prowadząca do wniosku, że „to bardzo dobrą znajomość między Z. M. (2) – szefem (...), a oskarżonym spowodowała, że A. K. zwyczajnie wykorzystywał swoje stanowisko wiceprezydenta Miasta do celów prywatnych” (uzasadnienie str.76-77), obarczona jest zasadniczym błędem logicznym, uniemożliwiającym akceptację wyprowadzonych z niej wniosków. Przyjętą bowiem tezę, iż akceptacja zawyżonych stawek w aneksie nr (...) podpisanym przez oskarżonego w 1997r. wynikała z zażyłości i bardzo dobrej znajomości oskarżonego z Z. M. (2), Sąd uzasadnia zdarzeniami z 2001r., a podane argumenty mogłyby uzasadniać ocenę stanu ich stosunków osobistych znacznie po, a nie przed, czy w czasie omawianego czynu.

Dopiero dokonanie niebudzących wątpliwości ustaleń faktycznych związanych z znamionami i opisem zarzucanego oskarżonemu przestępstwa z art. 296 k.k. w oparciu o ocenę wszystkich dowodów przeprowadzoną zgodnie z wymogami art.7 k.p.k. pozwoli na podjęcie merytorycznie trafnej decyzji i wykluczy zarzuty zarówno uchybień proceduralnych jak i nie wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy.

Z I etapem budowy (...) związany jest również czyn opisany w pkt. XL tiret 1 części wstępnej polegający na poświadczeniu nieprawdy w załączniku nr (...) do Oświadczenia miesięcznego nr (...) z dnia 30 kwietnia 2000 r. stanowiącego podstawę wystawienia przez wykonawcę faktury nr (...), przypisany kierownikowi budowy R. P. w pkt. XLI części dyspozytywnej wyroku, chociaż Sąd I instancji łączy ten czyn z wątkiem procesu umownie nazwanym „(...)”, który jako jedyny nie został powiązany z konkretnym zadaniem inwestycyjnym. W zakresie tego czynu Sąd Apelacyjny uwzględnił częściowo zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego i zmienił zaskarżony wyrok w zakresie jego kwalifikacji prawnej i orzeczenia o karze (pkt.III.4b wyroku).

Zaskarżony wyrok w zakresie tego czynu wydany został z obrazą art. 413 § 1 pkt 3 i 4 k.p.k w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. wynikającą z przyznanej przez Sąd Okręgowy w pisemnych motywach wyroku sprzeczności pomiędzy rozstrzygnięciem zawartym w pkt. XLI wyroku, a jego uzasadnieniem w zakresie przypisanego oskarżonemu w ramach przestępstwa ciągłego poświadczenia nieprawdy w protokole odbioru wykonanych robót z dnia 30 listopada 2001 r. stanowiącym podstawę wystawienia przez (...) Sp. z o.o. w G. faktury nr (...) za wykonanie robót budowlanych oraz kwalifikacji prawnej. W świetle zebranych w sprawie dowodów i prawidłowych ustaleń Sądu I instancji, nie budzi wątpliwości, że faktura nr (...) z dnia 30.11.2001r. na kwotę 206.548,69 zł netto stanowiła należność wykonawcy za rzeczywiście wykonane roboty drogowe na II etapie budowy (...), odebrane w oparciu o protokół odbioru wykonanych elementów i robót obiektu wg. oświadczenia miesięcznego nr (...). Podpis kierownika budowy R. P. na tym dokumencie potwierdzał wykonanie robót, które zostały faktycznie wykonane (uzasadnienie str. 17,204). Dlatego też Sąd Apelacyjny zmienił opis przypisanego oskarżonemu czynu, ograniczając go jedynie do poświadczenia nieprawdę w załączniku nr(...) i w Oświadczeniu miesięcznym nr (...) z dnia 30 kwietnia 2000 r. stanowiącym podstawę wystawienia faktury nr (...) na kwotę 1.266.181,30 zł, za wykonanie robót ziemnych i rozbiórkowych przez (...) Sp. z o.o. w G. na I etapie budowy(...) na kwotę 200.000 zł objętą wartością wskazanej faktury, gdy faktycznie roboty te nie zostały wykonane. Brak jest uzasadnionych podstaw do uwzględnienia zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego R. P. kwestionującej ocenę dowodów i ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji w tym zakresie. Zarówno bowiem oskarżony jak i świadek K. B. przyznali fakt, że roboty ziemne wykazane w załączniku nr(...)do Oświadczeniu miesięcznego nr (...) z dnia 30 kwietnia 2000 r. w dacie wystawienia tego dokumentu nie były faktycznie wykonane. Nie budzi również zastrzeżeń kwestionowana w apelacji ocena Sądu, iż kwoty tej nie można było traktować jako zaliczki, skoro kontrakt nie przewidywał takiej formy rozliczeń, a poza tym faktura stwierdzała zapłatę za wykonanie w istocie niewykonanych robót i nie była fakturą zaliczkową. Zasadnie natomiast podnosi autorka apelacji, że Sąd I instancji zupełnie się nie odniósł w swoich ustaleniach do bardzo istotnego aspektu wynikającego z zeznań K. B., a wskazującego na motywację działania oskarżonego R. P., w zakresie tego czynu. R. P. i K. B. zaplanowali przecież, że przedmiotowe 200.000 zł zostanie potrącone z którejś kolejnej faktur za będące w toku roboty ziemne na tym etapie inwestycji, a próby zrekompensowania tej nadwyżki K. B. jako przedstawiciel inwestora zastępczego podejmowała kilkakrotnie. W tej sytuacji brak jest podstaw do przyjęcia, iż R. P. działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, gdyż przy takim założeniu, zgodnie z zamiarem oskarżonego, do żadnego przysporzenia czy uzyskania korzyści nie miało dojść. Odmienne ustalenie dokonane przez Sąd I instancji sprzeczne są nie tylko z zasadą

domniemania niewinności, ale też wprost z zeznaniami K. B. i logicznymi wnioskami, które należy z nich wyprowadzić. Dlatego też Sąd Apelacyjny zmienił wyrok w tej części uznając, iż przypisany ostatecznie oskarżonemu czyn wyczerpuje znamiona art.271§1kk. Tożsamej oceny prawnej współdziałającej w tym czynie K. B., dokonał również oskarżyciel publiczny składając do sądu wnioski o warunkowe umorzenie postępowania wobec tej podejrzanej (/k.11.305 t. LVII).

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd Apelacyjny miał na uwadze, iż wprawdzie przypisane przestępstwo ma charakter formalny, jednakże na skutek jego popełnienia doszło do wypłaty wykonawcy należności przekraczającej wartość robót ziemnych wykonanych na tym etapie inwestycji, skutkującą szkodą w majątku Miasta G. Sąd Apelacyjny uwzględnił także, że mimo obowiązku zachowania się zgodnie z prawem i takiej możliwości, to jednak oskarżony był kierownikiem budowy z ramienia (...), a zatem działanie w interesie wykonawcy było dla niego bardziej naturalne zwłaszcza, że to przecież inspektor nadzoru K. B. winna była szczególnie zadbać o interesy inwestora.

Te istotne w realiach niniejszej sprawy okoliczności pozwalają na uznanie, że społeczna szkodliwość czynu przypisanego oskarżonemu jak i stopień winy nie są znaczne, co uzasadnia stanowisko iż kara grzywny, stanowić będzie dostateczną dolegliwość. Dlatego też Sąd Apelacyjny uwzględniając nadto dotychczasową niekaralność oskarżonego oraz tryb życia przed popełnieniem przestępstwa oraz jego warunki osobiste, sytuację rodzinną i majątkową, na podstawie art. 271§1 k.k. w zw. z art. 58§3 k.k. i art. 33§1 i 3 k.k. wymierzył oskarżonemu z ten czyn karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 30 złotych za stawkę. W konsekwencji tego rozstrzygnięcia uchyleniu uległo również orzeczenie zawarte w pkt. LVII e części dyspozytywnej wyroku.

Przypisane natomiast A. K. przestępstwo z art. 296 § 1 i 2 kk na tym etapie inwestycji (pkt. LI części dyspozytywnej), polegało na zatwierdzeniu do wypłaty faktury nr (...) z dnia 30 kwietnia 2000 r. wartość 1.266.181,30 zł obejmującej kwotę 200.000 zł, za roboty faktycznie nie wykonane (opisane XLVIII części wstępnej wyroku). W tym zakresie Sąd Apelacyjny uwzględniając apelację obrońcy, zmienił zaskarżony wyrok i uniewinnił A. K. od popełnienia zarzucanego mu czynu (pkt. III 6 wyroku).

Bezspornym jest, że oskarżony A. K. jako Zastępca Prezydenta Miasta G. będąc zobowiązany do zajmowania się sprawami majątkowymi Miasta, zatwierdził do wypłaty wystawioną przez (...) Sp. z o.o. fakturę nr (...) z dnia 30 kwietnia 2000 r. na kwotę 1.266.181,30 zł tytułem zapłaty za wykonane przez ten podmiot na I etapie inwestycji „(...) w G..” roboty ziemne i rozbiórkowe. Nie ulega również wątpliwości, że wykazane w załączniku nr (...) do Oświadczenia miesięcznego nr (...)roboty ziemne na kwotę 200.000 zł. nie zostały wykonane i nie wykazano ich w obmiarach, a poświadczenie nieprawdy w tym dokumencie objęte zostało wyżej omówionym czynem przypisanym kierownikowi budowy R. P., a także objęte odpowiedzialnością inspektora zastępczego (...) K. B. w ramach odrębnego postępowania. Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala jednak na ustalenie, że oskarżony zatwierdzając do wypłaty fakturę nr (...) na kwotę 1.266.181,30 zł wiedział, godził się, a nawet, że mógł i powinien był przypuszczać, że fakturą tą objęta została zapłata 200.000 zł. za niewykonane roboty ziemne wykazane na skutek wspólnego poświadczenia nieprawdy w załączniku nr (...) wystawionym przez kierownika budowy za zgodą przedstawiciela (...). Zebrane w sprawie dowody nie pozwalają na jednoznaczne i niebudzące wątpliwości ustalenie, że wystawienie tej faktury i zaksięgowanie w niej niewykonanych robót odbyło się na polecenie K.. Zasadnie i przekonująco wykazano w apelacji błędy uchybienia w ocenie zeznań świadków K. B. i T. M. oraz oskarżonych Z. M. (2), R. P. J. C. dokonanej przez Sąd I instancji w zakresie tego czynu i Sąd Apelacyjny w pełni ocenę tą akceptuje. Analiza tych dowodów wskazuje na ich wzajemne sprzeczności, których nie usuwa ocena przeprowadzona przez Sąd Okręgowy w pisemnym uzasadnieniu wyroku (str.98-104). Nie mogą stanowić niebudzącego wątpliwości dowodu zeznania świadka K. B. w tym zakresie, skoro nie sposób jest jednoznacznie ustalić, czy źródłem informacji o poleceniu przez A. K. zapłaty wykonawcy nienależnych 200.000 zł był jej przełożony J. C., czy też wiedzę tą uzyskała od kierownika budowy R. P. lub też wniosowała o tym ponieważ „przy kwocie 200.000 zł z kwietnia 2000 r. mówiło się o łapówce dla A. K.” Trafnie podnosi również apelujący, że wiarygodność zeznań K. B. osłabia, pominięty całkowicie przez Sąd Okręgowy fakt, iż świadek była niewątpliwie odpowiedzialna za wprowadzenie tej kwoty do rozliczeń i była podejrzaną w tej sprawie. Niezależnie od przyjęcia, iż zebrane w sprawie dowody nie pozwalają na nie budzące wątpliwości ustalenie, że bezpodstawną zapłatą 2000.000 zł. na rzecz (...) odbyła się na polecenie A. K., stwierdzić należy, iż w sprawie brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących na wiedzę oskarżonego, iż kwota ta ujęta została w Oświadczenia miesięcznego

nr (...) wykonawcy i stanowiła część należnej w pozostałym zakresie faktury nr (...) wystawionej przez wykonawcę robót na kwotę 1.266.181,30 zł.

W związku z powyższym brak jest podstaw do przyjęcia, że zatwierdzenie do wypłaty faktury (...) obejmującej kwotę 200 tys. zł wypełnia znamiona czynu zabronionego z art. 296 § 1 kk. Zgromadzone dowody nie pozwalają bowiem na przypisanie A. K. zamiaru zatwierdzenia do wypłaty owej kwoty w celu przestępczym. Nic nie wskazuje na to, że A. K. obejmował swoim zamiarem to, aby spółka (...) otrzymała zapłatę za roboty niewykonane i aby w ten sposób uzyskała nienależne świadczenie kosztem Miasta G. Innymi słowy brak jest jakiegokolwiek elementu, który wskazywałby na to, że A. K. zatwierdzając fakturę (...) chciał wywołać skutek opisany w stawianym mu zarzucie.

Brak jest również podstaw do przyjęcia, iż skutkiem działania oskarżonego było wyrządzenie znacznej szkody w majątku Urzędu Miasta G. w postaci wypłaty wykonawcy robót budowlanych nienależnej kwoty przekraczającej 2000.000 zł. Bezsprzeczne jest, że poświadczenie nieprawdy w załączniku nr (...) do Oświadczenia miesięcznego nr (...) z dnia 30 kwietnia 2000 r. stanowiącego podstawę wystawienia faktury nr (...), dotyczyło zawyżenia wykonania przez (...) Sp. z o.o. robót ziemnych na I etapie budowy (...) na kwotę 200.000 zł. Tak też opis zarzuczonego oskarżonemu czynu sformułował oskarżyciel publiczny w pkt. XLVIII aktu oskarżenia. Błędnie Sąd Okręgowy ustalając wysokość szkody powiększył tę kwotę o podatek WAT. W tym zakresie stanowisko Sądu Apelacyjnego omówione zostało w części I.2 uzasadnienia.

Biorąc pod uwagę, że zebrane w sprawie dowody nie dają dostatecznych podstaw do przyjęcia, że oskarżony zatwierdzając do wypłaty fakturę nr (...) przekroczył swoje obowiązki powodując znaczną szkodę w majątku miasta, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w punkcie LI części dyspozytywnej i uniewinnił oskarżonego A. K. od popełnienia przestępstwa z art. 296 § 1 i 2 k.k. zarzucanego mu w punkcie XLVII aktu oskarżenia.

3. II etap tej inwestycji, to budowa (...) od skrzyżowania ul. (...) z ul. (...), poprzez skrzyżowanie z ul. (...) do skrzyżowania z ul. (...), realizowana przez spółkę (...) na podstawie aneksów nr (...) do (...) do umowy podstawowej z 1990 r. . Na podstawie umowy zawartej w dniu 23.08.2000r. Inwestora zastępczego (...) zastąpiło na tej inwestycji, członkowie spółki cywilnej Biuro Usług (...). Końcowe rozliczenie II etapu budowy (...) dokonywało się w terminie 30.11.2001r. Czyny przypisane oskarżonym i objęte tym etapem inwestycji, (Sąd I instancji łączy te czyny z wątkiem procesu umownie nazwanym „(...)”), można podzielić na dwie grupy.

Pierwsza to czyny związane z wystawieniem fakturę nr (...) z dnia 30 listopada 2001 r. stwierdzającą wykonanie robót drogowych na kwotę 221.007,10 zł., a obejmującą: poświadczenie nieprawdy przez Z. M. (2) jako wystawcy faktury (opisany w pkt XV tiret 3 części wstępnej i przypisanym w pkt XI części dyspozytywnej wyroku), poświadczenie nieprawdy przez R. P. w protokole odbioru wykonanych robót z dnia 30 listopada 2001 r. stanowiącym podstawę wystawienia tej faktury (opisany w pkt XL tiret 3 części wstępnej i przypisanym w pkt XLI części dyspozytywnej wyroku), a także nadużycia zaufania przez J. C. poprzez spowodowanie zapłatę tej faktury ze środków zamawiającego (opisany w pkt. XXVII części wstępnej i przypisanym w pkt XXV części dyspozytywnej wyroku) i przez T. J. przez poprzez zatwierdzenie jej do wypłaty (opisany w pkt XXXV części wstępnej i przypisanym w pkt XXXIV części dyspozytywnej wyroku). W tym zakresie Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok i uniewinnił oskarżonych od popełnienia zarzucanych im przestępstw związanych z tą fakturą. (pkt. III 2, 3, 4b i 6b wyroku).

Zaskarżony wyrok w zakresie czynów związanych z wystawieniem fakturę nr (...) z dnia 30 listopada 2001 r. wydany został z obrazą art. 413 § 1 pkt 3 i 4 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk wynikającej zarówno z przyznanej przez Sąd Okręgowy w pisemnych motywach wyroku sprzeczności pomiędzy wskazanymi wyżej rozstrzygnięciami, a jego uzasadnieniem, ale również z dalszych konsekwencji wynikających z tego uchybienia, które Sąd I instancji całkowicie pominął.

W świetle zebranych w sprawie dowodów i prawidłowych ustaleń Sądu I instancji, nie budzi wątpliwości, że, Z. M. (2) jako przedstawiciel (...) Sp. z o.o. w G. wystawił fakturę nr (...) z dnia 30 listopada 2001 r. na kwotę 206.548,69 zł netto za rzeczywiście wykonane roboty drogowe na II etapie budowy (...) odebrane w oparciu o protokół odbioru wykonanych elementów i robót obiektu z dnia 30.11.2001r. wg oświadczenia miesięcznego nr (...)(uzasadnienie

str. 17,204). Całkowicie bezpodstawnie Sąd Okręgowy przypisał zatem oskarżonemu Z. M. (2) w pkt. XI części dyspozytywnej wyroku przestępstwo z art. 271 § 1 i 3 kk polegające na poświadczeniu nieprawdy w tym dokumencie wynikające z faktycznego niewykonania tych robót. Dlatego też Sąd Apelacyjny, orzekając na podstawie 435 k.p.k. poza granicami zaskarżenia, zmienił wyrok w tej części eliminując z jego opis zarzut poświadczenia nieprawdy w tym dokumencie.

Z niekwestionowanych ustaleń Sądu Okręgowego wynika nadto, że faktura nr (...) z dnia 30.11.2001r. na kwotę 206.548,69 zł netto stanowiła należność wykonawcy za rzeczywiście wykonane roboty drogowe na II etapie budowy (...), odebrane w oparciu o protokół odbioru wykonanych elementów i robót obiektu wg. oświadczenia miesięcznego nr (...). Podpis kierownika budowy R. P. na tym dokumencie potwierdzał wykonanie robót, które zostały faktycznie wykonane (uzasadnienie str. 17,204). Całkowicie bezpodstawnie Sąd Okręgowy przypisał zatem oskarżonemu R. P. w pkt. XLI części dyspozytywnej wyroku przestępstwo z art. 271 § 1 i 3 kk polegające na poświadczeniu nieprawdy w tym dokumencie wynikające z faktycznego niewykonania tych robót. Dlatego też Sąd Apelacyjny uwzględniając apelację obrońcy oskarżonego, zmienił wyrok w tej części eliminując z jego opis zarzut poświadczenia nieprawdy w tym dokumencie.

Sąd I instancji dostrzegając w uzasadnieniu orzeczenia rażące błędy w tej części wyroku pomija oczywisty wniosek, iż z tych samych względów również zaskarżony wyrok w części dotyczącej przypisania nadużycia zaufania przez J. C. poprzez spowodowanie zapłatę tej faktury ze środków zamawiającego (opisany w pkt. XXVII części wstępnej i przypisanym w pkt. XXV części dyspozytywnej wyroku) i przez T. J. przez poprzez zatwierdzenie jej do wypłaty (opisany w pkt. XXXV części wstępnej i przypisanym w pkt. XXXIV części dyspozytywnej wyroku) dotknięty był tożsamym błędem.

Brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że przedstawienie przez inwestora zastępczego do zapłaty faktury wykonawcy wystawionej w oparciu o prawidłową dokumentację budowlaną za faktycznie wykonane roboty, czy też zatwierdzenie tej faktury do wypłaty przez zamawiającego mogło stanowić przekroczenie uprawnień uzasadniające odpowiedzialność z art.296 k.k. Sąd Okręgowy dostrzegając ten oczywisty fakt, kwestionuje prawidłowość wystawienia tej faktury i wynikający z niej obowiązek zapłaty na podstawie adnotacji K. B. w protokole odbioru robót do tej faktury o potrąceniu 200.000 zł., jako kwoty nienależnej z powodu wcześniejszego zapłacenia w całości faktury nr (...). Zasadnie podnoszą apelacje obrońców oskarżonych T. J. i J. C., iż ocena Sądu meriti w tym zakresie narusza przepis art.7 k.p.k., który jednak winien być oparty na twierdzeniu, iż ustalenia faktyczne w tym zakresie stanowią „in concreto” efekt nie swobodnej, lecz całkowicie dowolnej oceny dowodów.

Brak jest jakichkolwiek podstaw prawnych, do przyjęcia, że uwaga inspektora nadzoru zawarta w protokole odbioru robót stanowiła zarzut potrącenie mogący wstrzymać płatność wystawionej wykonawcy faktury. Niezależnie od zasadności argumentów apelacji dotyczących oceny formalnoprawnej możliwości złożenia skutecznego oświadczenia o potrąceniu wierzytelności i oczywistego stwierdzenia, iż adnotacja inspektora nadzoru wymogów tych nie spełniała, podkreślenia wymaga fakt, że ustalenie Sądu na tej podstawie, iż prawidłowo wystawiona przez wykonawcę faktura nr (...) „była nienależna z powodu jej wcześniejszego zapłacenia” (uzasadnienie str.18), razi dowolnością. Kwestionując zasadność prawidłowości wypłacenia faktury na podstawie nieprawidłowości związanych z zapłatą faktury nr (...) Sąd Okręgowy pomija całkowicie, że:

- faktura nr (...) wystawiona została przez (...) Sp. z o.o. w G. w dniu 30 kwietnia 2000 r. za wykonanie robót ziemnych i rozbiórkowych rozliczonych na I etapie budowy(...), natomiast faktura nr (...) z dnia 30 listopada 2001 r. dotyczyła rzeczywiście wykonanych przez wykonawcę robót drogowych na II etapie tej inwestycji, a powiązanie tych faktur ma charakter zupełnie przypadkowy i spowodowany był jedynie tym, iż właśnie na dokumentach budowlanych stanowiących podstawę jej wypłaty, inspektor nadzoru naniósł uwagę o nieprawidłowościach w dokumentach budowlanych wystawionych prawie 2 lata wcześniej;

- z ustaleń Sądu w zakresie wątku związanego z poświadczeniem nieprawdy w załączniku nr (...)i w Oświadczeniu miesięcznym nr (...)z dnia 30 kwietnia 2000 r. stanowiącym podstawę wystawienia faktury nr (...) wynika, iż kwoty

200.000 zł objętej wartością wskazanej faktury za roboty faktycznie niewykonane, nie można było traktować jako zaliczki, skoro kontrakt nie przewidywał takiej formy rozliczeń, a fakturą nie była zaliczkową. Całkowicie sprzecznie z tym ustaleniem, Sąd I instancji przyjmuje jednak możliwość potrącenia należności bezwarunkowo zapłacone przez zamawiającego;

- Sąd Okręgowy ustalił nadto, że w wyniku zatwierdzenia do zapłaty należności z tej faktury nr (...) w dacie tego czynu (w okresie od kwietnia do maja 2000r.) powstała szkoda majątkowa związana z niedopełnieniem obowiązku przez zamawiającego. Rażąco sprzeczne z tym jest ponowne powiązanie przyczynowo skutkowe tej samej szkody, powstałej prawie dwa lata wcześniej, z niedopełnieniem obowiązków przez zamawiającego w listopadzie 2001 r.

Brak jest również podstaw do przyjęcia, iż skutkiem działania oskarżonych było wyrządzenie znacznej szkody w majątku Urzędu Miasta G. w postaci wypłaty wykonawcy robót budowlanych nienależnej kwoty przekraczającej 2000.000 zł. Bezspornym jest, że poświadczenie nieprawdy w załączniku nr (...) do Oświadczenia miesięcznego nr (...) z dnia 30 kwietnia 2000 r. stanowiącego podstawę wystawienia faktury nr (...) dotyczyło zawyżenia wykonania przez (...) Sp. z o.o. robót ziemnych na I etapie budowy (...) na kwotę 200.000 zł. Tak też opis zarzuczonego oskarżonemu czynu sformułował oskarżyciel publiczny w pkt. XLVIII aktu oskarżenia. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby szkodę powstałą prawie dwa lata wcześniej wiązać z przypisanym oskarżonym niedopełnieniem obowiązków w listopadzie 2001 r. Błędnie również Sąd Okręgowy ustalając wysokość szkody powiększył tą kwotę o podatek WAT. W tym zakresie stanowisko Sądu Apelacyjnego omówione zostało w części I.2 uzasadnienia.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, możliwym wydaje się jedynie ustalenie, iż w wyniku poświadczenia nieprawdy w dokumentach budowlanych w związku z zapłatą należności za roboty ziemne i rozbiórkowe rozliczone na I etapie budowy (...) na podstawie faktury nr (...) z dnia 30 kwietnia 2000 r. zamawiający poniósł szkodę majątkową w wysokości 200.000 zł z tytułu płatności za roboty faktycznie niewykonane i szkoda ta do czasu zakończenia tej inwestycji nie została naprawiona. Oczywistym jest też, że obowiązkiem zamawiającego było podjęcie działań zmierzających do jej naprawienia. Niedopełnienie obowiązków zarówno inwestora zastępczego jak i zamawiającego w tym zakresie nie objęte zostało jednak żadnym z przypisanych oskarżonym T. J. i J. C. przestępstw nadużycia zaufania i luki tej nie może wypełnić całkowicie nieuprawnione ustalenie Sądu Okręgowego, iż niedopełnienie obowiązku w tym zakresie objęte zostało zatwierdzeniem zapłaty należnej wykonawcy faktury nr (...), do czego byli wręcz zobowiązani.

Biorąc pod uwagę, że opis przypisanych oskarżonym w zaskarżonym wyroku czynów oraz zebrane w sprawie dowody nie dają dostatecznych podstaw do przyjęcia, że oskarżeni zatwierdzając do wypłaty fakturę nr (...) przekroczyli swoje obowiązki powodując tym działaniem znaczną szkodę w majątku miasta, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w punkcie pkt. XXV i XXXIV części dyspozytywnej i uniewinnił oskarżonych i J. C. i T. J. od popełnienia przestępstw z art. 296 § 1 i 2 k.k. zarzucanych im odpowiednio w punkcie XXVII i XXXV aktu oskarżenia.

W grupie tej można umieścić również przypisane J. C. w pkt. XXVI części dyspozytywnej i W. Ż. w pkt. XXXVIII części dyspozytywnej wyroku przestępstwa usunięcia z dokumentacji Urzędu Miasta protokołu odbioru robót z dnia 30.11.2001 r. ze skreśloną adnotacją inspektora nadzoru K. B. (opisane w pkt. XXVIII i XXXVIII części wstępnej) W tym zakresie Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżony wyrok i na mocy art.17§ 1 pkt. 6 k.p.k. umorzył postępowanie karne z uwagi na przedawnienie karalności czynów (pkt. II 2a i 3 wyroku). Zarzucone oskarżonym przestępstwo z art. 276 k.k. zagrożone jest alternatywnie karami grzywny, ograniczenia wolności albo pobawienia wolności do lat 2. W związku z tym, w kwestii przedawnienia zastosowanie będzie miała norma prawna wynikająca z art. 101 § 1 pkt 4 k.k. w zw. z art. 102 k.k., zgodnie z którą karalność przestępstwa ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło lat 5, a w przypadku wszczęcia w tym terminie postępowania przeciwko osobie, karalność ustaje z upływem 5 lat od zakończenia powyżej wskazanego 5 letniego okresu podstawowego czyli de facto po upływie 10 lat od dnia popełnienia przestępstwa. Odnosząc powyższą regułę do przestępstwa wskazanego powyżej należało uznać, iż przedawnienie jego karalności nastąpiło z dniem 31 grudnia 2011 roku.

Druga grupa czynów związanych z robotami budowlanymi w zakresie obiekt „Kładka dla pieszych na (...) w G.” wykonywanymi na II etapie budowy (...) to przypisane: J. C. w pkt. XXVII, XXVIII i XXIX części dyspozytywnej wyroku przestępstwa z art.164§2 k.k. oraz art. 90 i 91 ust.1 pkt.2 i Ustawy z dnia 07.07.1994r. Prawo budowlane (opisane w pkt. XXIX, XXX i XXXI części wstępnej) oraz przestępstwo z art. 91 ust.1 pkt.2 Ustawy z dnia 07.07.1994r. Prawo budowlane przypisane kierownikowi budowy R. P. w pkt. XLII części dyspozytywnej wyroku (opisane w pkt. XLI części wstępnej). W tym zakresie Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżony wyrok i na mocy art.17§ 1 pkt. 6 k.p.k. umorzył postępowanie karne z uwagi na przedawnienie karalności czynów (pkt. II 2b, c, d i 4 wyroku).

Zarzucone oskarżonemu J. C. przestępstwo z art.164§1 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności do lat 3, przestępstwo z art.90 Ustawy z dnia 07.07.1994r. Prawo budowlane zagrożone jest alternatywnie karami grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2, a przestępstwo z art. 91 ust.1 pkt.2 tej ustawy karami grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku. W związku z tym, w kwestii przedawnienia zastosowanie będzie miała norma prawna wynikająca z art. 101 § 1 pkt 4 kk w zw. z art. 102 kk, zgodnie z którą karalność tych przestępstw ustaje, jeżeli od czasu ich popełnienia upłynęło lat 5, a w przypadku wszczęcia w tym terminie postępowania przeciwko osobie, karalność ustaje z upływem 5 lat od zakończenia powyżej wskazanego 5 letniego okresu podstawowego czyli de facto po upływie 10 lat od dnia popełnienia przestępstwa. Odnosząc powyższą regułę do przestępstw wskazanych powyżej należało uznać, iż przedawnienie ich karalności nastąpiło przed datą wydania niniejszego wyroku.

4. W dniu 12 grudnia 2001r. Zarząd Miasta G. odstąpił od umowy (...) r. zawartej 29 sierpnia 2001 r. z (...) Sp. z o.o. na wykonanie zadania (...) w G. i ostatni III etap budowy (...) realizowany był przez wykonawcę (...) Sp. z o.o. na podstawie 4 umów:

- z dnia 02.04.2002r. na „Modernizację ul.(...) od ul.(...) wzdłuż (...) dokończenie robót przerwanych przez (...) dł.100m (t.III,zał.(...)opinii biegłej T. P. w sprawie rzeczowego, wartościowego i jakościowego zakresu rozliczonych robót budowlanych na inwestycji „(...) w G.”) Obowiązki Inwestora zastępczego na tej inwestycji wykonywali członkowie spółki cywilnej Biuro Usług (...) J. K. (1) i R. S.. Z niekwestionowanych ustaleń Sądu Okręgowego wynika, że w ramach tej umowy J. K. (1) uznał konieczność wykonania robót dodatkowych w postaci dokończenia odcinka drogi o długości 100 m i w związku z tym w dniu 15.04.2002r. sporządzono i J. K. (1) zaakceptował protokoły konieczności od (...)do (...) o łącznej wartości 50.633,39 zł, a rozliczone na kwotę 60.686,37 zł.;

- z dnia 06.08.2002r. na „Budowę połączenia drogowego od ul.(...) do ul.(...)”- odcinek ul. (...) między rondami, modernizacja (...) i aneksu nr (...) z 29.08 2003 na dodatkowe roboty w miejsce wcześniej wnioskowanych robót zamiennych bez zmiany wynagrodzenia (t.III,zał.(...) cyt. wyżej opinii biegłej T. P.). W ramach umowy z dnia 06.08.2002r. J. K. (1) uznał konieczność wykonania robót dodatkowych na odcinku od ul.(...) do ul.(...) i w związku z tym w okresie od dnia 26.09.2002r. do dnia 17.07.2003r. sporządzono i J. K. (1) zaakceptował protokoły konieczności od (...)do (...) o łącznej wartości 1.795.518,96 zł, a rozliczone na kwotę 1.775.352,96 zł.;

- z dnia 20.08.2003r. o roboty dodatkowe druga nitka ul (...) wg standardów umowy z dnia 06.08.2002r. (t.III,zał.(...) cyt. wyżej opinii biegłej T. P.).

- z dnia 19.02.2004r. o roboty dodatkowe nieprzewidziane umową poprzednią, określone w protokołach konieczności(...) standardów umowy z dnia 06.08.2002r. (t.III,zał.(...)cyt. wyżej opinii biegłej T. P.). J. K. (1) uznał konieczność wykonania robót dodatkowych zamykających kontrakt i w związku z tym w dniu 06.10.2003r. sporządzono i J. K. (1) zaakceptował protokoły konieczności od (...)do (...) o łącznej wartości 102.902,17 zł, rozliczone na kwotę 107.992,44 zł. (uzasadnienie s.35).

W ramach tego etapu budowy (...) Sąd I instancji przypisał J. K. (1) w pkt. XXIII części dyspozytywnej wyroku przestępstwo z art. 296 § 1, 2 i 3 k.k. opisane w pkt. XXVI części wstępnej popełnione poprzez nadużycie udzielonych mu uprawnień i dopuszczenie do niezgodnego z postanowieniami kontraktu wykonania szeregu robót dodatkowych na łączną kwotę 1.949.054,52 zł, z czego rozliczono kwotę 1.944.031,77 zł., mimo realizacji omawianego etapu inwestycji

jako ryczałtu. Sąd Apelacyjny, uwzględniając zarzuty i wniosku apelacji obrońcy oskarżonego uchylił zaskarżony wyrok w tej części i sprawę w tym zakresie przekazał Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania (pkt I.3e. wyroku).

Konieczność kasatoryjnego rozstrzygnięcia nie wynika jednak z dostrzeżonych przez Sąd I instancji uchybień, w zakresie ustaleń co do czasu popełnienia przypisanego czynu, czy też błędów w jego kwalifikacji prawnej (uzasadnienie str. 222). Apelacje obrońców oskarżonego w zakresie tego czynu w znacznej części zasługiwały na uwzględnienie. Przyczyny uchylenia zaskarżonego wyroku w części dotyczącej przypisanych oskarżonemu przestępstw nadużycia zaufania z art.296 k.k. wsparte zasadnością znacznej części zarzutów obraży przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a to: art. 4, art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. omówione zostały w części I.2 uzasadnienia, a także w części II.5 dotyczącej tego oskarżonego.

W tym miejscu Sąd Apelacyjny zauważa nadto, że zasadnicze znaczenie dla prawidłowości tego rozstrzygnięcia ma ustalenie dwóch zasadniczych kwestii. Po pierwsze jednoznacznego ustalenia wymaga, czy oskarżony wykonując obowiązki inwestora zastępczego winien realizować je z uwzględnieniem interesów gospodarczych mocodawcy, w oparciu o treść umowy podstawowej zawartej przez zamawiającego z wykonawcą robót na tym etapie inwestycji, czy też, w sytuacji gdy treść tej umowy niezgodna była z regułami pomarańczowego (...), stosować się do jego postanowień. Sąd I instancji przyjmując jako własne stanowisko biegłej T. P. uznał, że wykonawcy nie należy się jakiegokolwiek dodatkowe wynagrodzenie poza ryczałtem, niezależnie od tego czy protokoły dodatkowe wynikały z błędnej dokumentacji czy też były to prace wnioskowane dodatkowo przez zamawiającego. Przy realizacji tej inwestycji miały bowiem zastosowanie reguły (...)(pomarańczowy), jak również specyfikacja istotnych warunków zamówienia, które uniemożliwiły zapłatę wykonawcy za tego typu prace. Nie kwestionując poprawności stanowiska biegłej, nie sposób jednak pominąć, że jak trafnie podnoszą apelujący, modyfikacja reguł (...) zawarta w umowie pomiędzy wykonawcą i inwestorem stanowiła, że uruchomienie rezerwy warunkowej jest możliwe, jeżeli wydanie polecenia zmian w robotach jest spowodowane poleceniem przedstawiciela zamawiającego, a wszystkie prace dodatkowe wykonywane na tej budowie były akceptowane przez zamawiającego. Również klauzula (...) została w kontrakcie całkowicie zmieniona poprzez sformułowanie , iż wykonawca przekaże zamawiającemu powiadomienie o błędach, brakach w wymaganiach zamawiającego. Po otrzymaniu takiego powiadomienia, zamawiający określi, czy będzie miała zastosowanie klauzula (...) i zawiadomi o tym wykonawcę.

Nie ulega wątpliwości, że zgodnie z zasadą swobody kształtowania umów strony mogły dowolnie uregulować stosunki między sobą, a obowiązkiem inwestora zastępczego była realizacja podstawowego interesu gospodarczego mocodawcy którym było niewątpliwie, w realiach jej przebiegu, jak najszybsze zakończenie i oddanie drogi do eksploatacji. Skoro zatem prawidłowość protokołów konieczności na tym etapie inwestycji zakwestionowana została przez biegłą ,przede wszystkim z uwagi na sprzeczność umowy podstawowej i aneksów do tej umowy z regułami pomarańczowego (...) , rozstrzygnięcia wymaga, czy istotnie obowiązkiem inwestora zastępczego była interpretacja zapisów tej umowy, a wprowadzenie faktycznie wykonanych robót dodatkowych finansowanych z rezerwy warunkowej stanowiło nadużycie udzielonych uprawnień i sprzeczne było z interesem gospodarcze mocodawcy w rozumieniu art.296 k.k.

Warunkiem niezbędnym przypisania oskarżonemu sprawstwa w zakresie nadużycia zaufania z art.296 k.k. jest nie tylko ustalenie na czym miało polegać niewłaściwe wykonanie obowiązków powierzonych przez Urząd Miasta, ale również wskazanie, jaki wpływ miało to na wystąpienie konkretnej szkody w majątku mocodawcy i jaki związek przyczynowo skutkowy zachodził między niedopełnieniem obowiązków przez oskarżonych i wystąpieniem poprawnie ustalonej i wyliczonej szkody majątkowej. I w tym zakresie ustalenia co do tego czynu zawierają szereg uchybień, zasadnie podniesionych w apelacjach obrońców oskarżonego. Wskazane w opinii biegłej T. P. uchybienia formalne związane z przyjęciem protokołów konieczności wymagały oceny odpowiedzialności oskarżonego przez przyzmat szkody gospodarczej związanej z przestępstwem nadużycia zaufania. Szczególnego znaczenia nabiera to w sytuacji, gdy podstawą zakwestionowania prawidłowości PK są uchybienia czy błędy formalne lub włączenie do rozliczeń robót poza zakresu kontraktu, stanowiących zadania Miasta G.. Zasadnicze wątpliwości budzi ustalenie, że szkodę w majątku miasta spowodowała zapłata wykonawcy należności za prace faktycznie wykonane i rozliczone zgodnie z przyjętymi Protokołami Konieczności, jak przykładowo, wykonane w ramach aneksu z dnia 02.04.2002r. na „Modernizację ul.

(...) od ul.(...) wzdłuż (...), roboty dodatkowe w postaci zamontowania lepszej jakości oświetlenia (PK nr (...)), czy też budowy parkingu(PK nr (...)).

Istotne wątpliwości w zakresie ustaleń faktycznych, w tym w szczególności co do przekroczenia uprawnień przez oskarżonego przy zatwierdzaniu zakresu robót dodatkowych niezbędnych do wykonania i zakończenia tej inwestycji oraz związanej z tym szkody, istotne uchybienia w zakresie oceny zebranych w sprawie dowodów, a także sporządzenie uzasadnienia w tym zakresie z uchybieniem art. 424 k.p.k. skutkowałą koniecznością uchylenia wyroku w tej części i przekazaniem sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

5. Następnym wątkiem wydzielonym przez Sąd Okręgowy były ustalenia związane z czynami zarzucenymi oskarżonym w ramach inwestycji „Modernizacja drogi krajowej (...) w G.jako połączenie z drogami(...) i (...) pomiędzy K. i G.” (...)” Kontrakt był realizowany w okresie od 26.11.1999r. do 28.05.2003r. i w 70% współfinansowany był w formie bezzwrotnej pomocy UE w ramach przedakcesyjnej pomocy przygranicznej programu (...). Realizacja projektów (...) nakładała na beneficjentów i wykonawców obowiązek przestrzegania polskiego prawa, zasad sztuki budowlanej i warunków kontraktowych wg. „czerwonej” książki (...) właściwej dla realizacji robót budowlanych. Ustalenia faktyczne w tym zakresie Sąd I instancji „oparł się przede wszystkim na dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy i najbardziej uporządkowanej opinii biegłej T. P. w tym przedmiocie” (uzasadnienie str. 131). Na mocy umowy nr (...) z dnia 15.11.1999r inżynierem kontraktu na tym zadaniu był przedstawiciel Zarządu Dróg Wojewódzkich Biuro Zamiejscowe w G. W.. M. J. (k.6609-6614,t.XXXIII, t.II cz.1/3,zał. (...) opinii biegłej T. P. sprawie rzeczowego, wartościowego i jakościowego zakresu robót budowlanych wykonywanych na inwestycji „Modernizacja drogi krajowej nr (...) G.”), który w dniu 26.11.1999r. podpisał umowę z R. S. i J. K. (1) jako współnikami spółki cywilnej (...) na pełnienie funkcji inżyniera rezydenta do kompleksowego prowadzenia nadzoru inwestorskiego nad robotami związanymi z tym zadaniem (zał. nr (...) do opinii biegłego M. C. (2) z dnia 25.01.2005r. dotyczącej przebudowa bocznicy kolejowej str.4-13). Na mocy umowy z dnia 20.09.1999r. zawartej z Zarządem Miasta G. pierwotnie wykonawcą na omawianym zadaniu było (...) Sp. z o.o. (t.II cz.1/3,zał.(...) opinii biegłej T. P.). Następnie po ogłoszeniu upadłości tej spółki na podstawie umowy zawartej dnia 01.02.2002r. wykonawcą zostało przedsiębiorstwo (...) (t.IIcz.1/3,zał.(...) biegłej T. P.).

W ramach tej inwestycji w zaskarżonej części wyroku, Sąd I instancji przypisał inżynierowi kontraktu J. K. (1) w pkt. XX części dyspozytywnej wyroku przestępstwo z art. 296 § 1, 2 i 3 k.k. w zb. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. opisane w punkcie XXIII części wstępnej eliminując z tego opisu podpkt. 3 obejmujący robotę zamienną polegającą na zasypaniu i zagęszczeniu przyczółków wiaduktu wprowadzoną Protokołem Konieczności Nr(...) i modyfikując wartość wykonanych robót opisanych w podpkt.10 , a dotyczących „Przebudowy torowiska tramwajowego w rejonie skrzyżowania ulic (...) i (...)” wprowadzonych Protokołem Konieczności Nr(...). i odpowiednio pomniejszając łączną wartość wyrażonej szkody.

Analiza czynu przypisanego J. K. (1) w pkt. XX części dyspozytywnej wyroku prowadzi do wniosku, iż Sąd Okręgowy w jego ramach uznał inżyniera kontraktu za winnego wyrządzenia znacznej szkody w majątku Urzędu Miasta poprzez niedopełnienie ciężących na nim obowiązków związanych z wprowadzeniem szeregu robót dodatkowych i zamiennych w protokołach konieczności opisanych w podpkt. (...) – (...) przypisanego czynu, a nadto poprzez poświadczenie nieprawdy w Przejściowych Świadczeniach Płatności opisanych w podpkt. (...) – (...) przypisanego czynu, czym spowodował wypłatę wykonawcy nienależnej zapłaty, mimo niewykonania określonych prac lub wykonania robót o niższej wartości.

Apelacje obrońców oskarżonego w tym zakresie w znacznej części zasługiwały na uwzględnienie i skutkowałą kasatoryjnym orzeczeniem co do tego czynu. Przyczyny uchylenia zaskarżonego wyroku w części dotyczącej przypisanych oskarżonemu przestępstw nadużycia zaufania z art.296 k.k. omówione zostały w części I.2 uzasadnienia. W tym miejscu Sąd Apelacyjny zauważa nadto, że podstawowym uchybieniem przypisanym oskarżonemu w ramach tego czynu to, włączenie do rozliczeń w wskazanych protokołach konieczności prac wchodzących do zakresu rzeczowego kontraktu i rozliczonych w jego ramach. I tak przykładowo: Protokołem Konieczności Nr (...) z dnia 15 marca 2000r. wprowadzono do rozliczeń robotę zamienną związaną z rozbiórką nawierzchni betonowej grubości

25 cm w ul. (...) w G.o wartości określonej na kwotę 90.798,06 euro, tj. 367. 417,50 zł. Oceniając dowody w tym zakresie Sąd Okręgowy podzielając w pełni opinie biegłej T. P. w tym zakresie, uznał, że „co do tych rozbiórek biegła przedstawiła szczegółową oraz wszechstronną argumentację, wskazując zarówno ogólne jak i szczegółowe przesłanki swojego wniosku” (uzasadnienie str. 140). Zarzuty obrońcy oskarżonego J. K. (1) kwestionującego tą ocenę w znacznej części zasługują na uwzględnienie. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż roboty rozbiórkowe są typowymi robotami zanikowymi, których zakres można ocenić bezspornie jedynie na bieżąco w trakcie ich wykonywania. Na fakt, iż projektant nie oszacował właściwie zakresu robót rozbiórkowych dla nawierzchni betonowych wskazują nie tylko zeznania projektanta R. R. (k.14.100 t.LXXI) ale również dokumenty techniczne budowy zawarte w aktach sprawy, w tym także w segregatorze nr (...) złożonym przez osk. J. K. (1) w toku rozprawy. Treść tych dokumentów potwierdzają również zeznania B. L. (k.8307, t.XLII), Z.P. (k.8305, t.XLII) i C. B. (k.14449, t.LXXIII). Jedynie przekonywujące zakwestionowanie wiarygodności tej części dowodów, pozwalaloby na uznanie za uzasadnionego teoretycznego założenia biegłej, iż w praktyce takich dróg nie budowano (t. I str. 54 opinii biegłej T. P. w sprawie „Modernizacji drogi krajowej nr (...) w G.) i przyjęcie jako podstawy rozliczeń tych robót założeń Specyfikacji Technicznej i dokumentacji projektowej. Nie sposób również nie dostrzec wątpliwości samej biegłej co do prawidłowości tych ustaleń, na co wskazuje jej stwierdzenie w toku rozprawy z dnia 20 listopada 2009r. iż „Trudno mi teraz ustalić, co naprawdę było i ile było” (k. 14803, t. LXXIV). Brak własnych ustaleń faktycznych Sądu I instancji oraz analizy całości materiału dowodowego w tym zakresie czyni zarzuty apelacji w pełni uzasadnione. Z kolei jedynie nie budzące wątpliwości ustalenia faktyczne w tym zakresie mogłyby być podstawą oceny na czym konkretnie polegało naruszenie obowiązków inżyniera rezydenta zawartych w klauzuli (...) wg załącznika nr (...)do umowy z dnia 26.11.1999r. na pełnienie funkcji inżyniera rezydenta (zał. Nr (...) do opinii M. C. (2) z dnia 25.01.2005r.).

Odrębna grupa nieprawidłowości to roboty o zawyżonych jednostkach obmiaru lub niewłaściwie przyjętych cenach i narzutach kosztorysowych. Bezspornym jest że, w powstawaniu zakwestionowanych dokumentów za każdym razem brali udział wykonawcy, inspektorzy nadzoru, projektanci, a zakres wykonanych robót i ich wartość była określana przez poszczególne osoby uprawnione do ich wystawiania i odpowiedzialne za ich weryfikację. Przyjęcie w tym zakresie odpowiedzialności inżyniera rezydenta czy też przedstawiciela zamawiającego w ramach nadużycia zaufania wymagało w każdym wypadku nie tylko ustosunkowania się do wyjaśnień oskarżonych ale też ustalenia podstaw i zakresu ich obowiązków kontroli prawidłowości przyjętych w rozliczeniach wskaźników kosztorysowych i cen rynkowych, a także oceny strony podmiotowej tego elementu czynu. Sąd meriti winien zatem wskazać, że oskarżeni co najmniej godzili się z tym, że otrzymywali do podpisu dokumenty stwierdzające nieprawdę zarówno co do wielkości jak i wartości poszczególnych prac budowlanych.

Znaczna część robót mostowych wykonanych w ramach „Modernizacji drogi krajowej nr (...) w G.” zakwestionowana została w oparciu o ustalenie, iż prace mostowe na tej inwestycji prowadzone były w oparciu o Protokół Konieczności Nr(...), a jego ryczałtowy charakter uniemożliwiał rozliczenie jakichkolwiek robót dodatkowych w zakresie tych prac. Dotyczy to w szczególności robót dodatkowych wprowadzonych: Protokołem Konieczności Nr (...)z dnia 24 czerwca 2002 r. na robotę dodatkową obejmującą dozbrojenie elementów wiaduktu i wykonanie obramowania kanału kablowego kątownikiem, Protokołem Konieczności Nr (...)z dnia 18 września 2002 r., robotę dodatkową obejmującą odwodnienie przyczółków wiaduktu przez wykonanie studni typu (...) kończących drenaż przyczółków, Protokołem Konieczności Nr (...) z dnia 12 listopada 2002 r. robotę dodatkową obejmującą iluminację wiaduktu i estakady pulpy popiołowej i Protokołem Konieczności Nr (...) z dnia 14 kwietnia 2003 r. robotę dodatkową obejmującą wykonanie elewacji wiaduktu i estakady pulpy popiołowej. Faktyczny brak w uzasadnieniu oceny dowodów w tym zakresie uniemożliwia ocenę zasadności przypisania oskarżonemu tych elementów czynu. Trafnie podnoszą natomiast apelujący, iż zasadność wniosków opinii w tym zakresie należało ocenić, mając na uwadze, iż biegła sporządzając opinię nie dysponowała dokumentacją projektowo-wykonawczą będących podstawą budowy konstrukcji ramy wsporczej pod rurociągi pulpy popiołowej z (...) i istniejącego wiaduktu kolejowo-mostowego, co niewątpliwie mogło wpłynąć na jej treść. Niewątpliwie oceny wymagają również dokumenty techniczne będące podstawą powstania powyższych PK zawarte w segregatorze nr(...)złożonym przez osk. J. (1)w toku rozprawy.

Oceniając naruszenie obowiązków inżyniera rezydenta w związku z uznaniem tych robót za dodatkowe niewątpliwie należało mieć na uwadze, iż protokoły Nr (...), (...) i (...) powstały na wniosek inspektora nadzoru inwestorskiego lub zamawiającego i związane były z koniecznością zmian projektowych, czy też podnosiły estetykę i jakość obiektu. Prace te zostały wykonane i należycie rozliczone. Wskazane w opiniach biegłej uchybienia formalne związane z przyjęciem protokołów konieczności wymagały nadto oceny odpowiedzialności oskarżonego przez pryzmat realizacji znamion przestępstwa niegospodarności. Szczególnego znaczenia nabiera to w sytuacji gdy podstawą zakwestionowania prawidłowości protokołów konieczności jest włączenie do rozliczeń robot poza zakresu kontraktu, stanowiących zadania Miasta G.. (PK nr (...) dotyczące likwidacja wagi i ogrodzenie terenu po likwidacji i PK nr (...)).

Zajmowanie się cudzymi sprawami majątkowymi lub gospodarczymi w rozumieniu art.296 k.k. oznacza obowiązek ich prowadzenia, dbania o interesy mocodawcy oraz podejmowanie lub uczestniczenie w podejmowaniu decyzji dotyczących tego majątku zgodnie z umocowaniem. Przez cel uprawnień rozumieć należy, w najogólniejszym ujęciu, interesy majątkowe lub gospodarcze mocodawcy. W sytuacjach konfliktowych między dwoma podmiotami gospodarczymi, priorytet ma dbałość o interesy podmiotu, którego sprawy majątkowe lub działalność gospodarczą prowadzi sprawca. Oceniając działania oskarżonego w tym aspekcie nie sposób pominąć, iż kontrakt był realizowany w okresie od 26.11.1999r. do 28.05.2003r. i w 70% współfinansowany był w formie bezwrotnej pomocy UE w ramach przedakcesyjnej pomocy przygranicznej programu (...) W tej sytuacji wydaje się, że podstawowym zadaniem gospodarczym inżyniera rezydenta działającym na zlecenie Urzędu Miasta była terminowa realizacja robót objętych tym zadaniem z maksymalnym wykorzystaniem środków finansowych przeznaczonych na ten cel. Z punktu widzenia realizacji interesów majątkowych miasta wątpliwa wydaje się zasadność argumentacji biegłej, która oceniając prawidłowość wprowadzenia robót dodatkowych obejmujących dobrojenie elementów wiaduktu (PK nr (...)), czy też wykonanie iluminacji i elewacji wiaduktu i estakady pulpy popiołowej (PK nr (...) i (...)) wskazuje, że „Jeżeli były korekty w projekcie to miasto powinno zapłacić z innych pieniędzy” (k. 14810, t. LXXIV).

Warunkiem koniecznym przypisania oskarżonemu sprawstwa w zakresie nadużycia zaufania z art.296 k.k. jest nie tylko ustalenie na czym miało polegać niewłaściwe wykonanie obowiązków powierzonych przez Urząd Miasta, ale również wskazanie, jaki wpływ miało to na wystąpienie konkretnej szkody w majątku mocodawcy i jaki związek przyczynowo skutkowy zachodził między niedopełnieniem obowiązków przez oskarżonych i wystąpieniem poprawnie ustalonej i wyliczonej szkody majątkowej. I w tym zakresie zaskarżony wyrok zawierał szereg uchybień, zasadnie podniesionych w apelacjach obrońców oskarżonego, a rozważonych w części I.2 uzasadnienia. Istotne braki w zakresie ustaleń faktycznych, w tym w szczególności co do przekroczenia uprawnień lub niedopełnienia obowiązków przez oskarżonego przy zatwierdzaniu zakresu robót niezbędnych do wykonania i wyceny ich wartości objętych przypisanym czynem, istotne uchybienia w zakresie oceny zebranych w sprawie dowodów i nieuwzględnienie całości materiału dowodowego, a także sporządzenie uzasadnienia w tym zakresie z uchybieniem art. 424 k.p.k. skutkowałą koniecznością uchylenia wyroku w tej części i przekazaniem sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Oczywistym jest, że zaskarżony wyrok i w tej części wydany został z obrazą art. 413 § 1 pkt 3 i 4 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. wynikającą z przyznanej w pisemnych motywach wyroku sprzeczności pomiędzy rozstrzygnięciem zawartym w wyroku, a jego uzasadnieniem w zakresie dotyczącym przedstawionych w nim opisów działania oskarżonego i wartości przypisanej szkody (uzasadnienie str. 215). Uchybienia te winien mieć na uwadze Sąd Okręgowy ponownie rozpoznając sprawę, jednakże z uwagi na uchylenie wyroku w tym zakresie szczegółowe rozważenie tych zarzutów apelacji, okazało się zbędne.

Z fragmentami przypisanego oskarżonemu J. K. (1) w pkt XX części dyspozytywnej wyroku przestępstwa nadużycia zaufania związane były czyny przypisane zaskarżonemu wyrokiem innym oskarżonym. Bezpośrednio z tym czynem powiązane było przypisane w pkt. XLV części dyspozytywnej kierownikowi projektu z ramienia (...) Sp. z o.o. M. W. przestępstwo pomocnictwa do nadużycia zaufania popełnionego przez inżyniera kontraktu J. K. (1) i poświadczenie nieprawdy w protokołach konieczności na roboty zamiennie i dodatkowe opisane w punkcie XLIII części wstępnej wyroku. Tożsame uchybienia przemawiały za uwzględnieniem apelacji obrońcy M. W. w tej części i orzeczeniem kasatoryjnym w tym zakresie (pkt I.7a wyroku).

Z nadużyciem zaufania i poświadczeniem nieprawdy przez J. K. (1) w Przejściowych Świadczeniach Płatności Nr (...) z dnia 15 lipca 2000 r., Nr (...) z dnia 31 lipca 2000 r. i Nr (...) z dnia 31 sierpnia 2000 r. potwierdzających wykonanie robót dodatkowych w zakresie „Przebudowy torowiska tramwajowego w rejonie skrzyżowania ulic (...) i (...) w G.” wprowadzonych Protokołem Konieczności Nr (...) tiret 10 czynu przypisanego w pkt. XX części dyspozytywnej) związane były bezpośrednio przestępstwa poświadczenia nieprawdy w Księdze Obmiaru robót nr (...) do tego zadania przypisane M. W. w pkt XLVI części dyspozytywnej i inspektorowi nadzoru z ramienia s.c. (...) J. S. (1) w pkt XLIX części dyspozytywnej (opisane w pkt XLVI tiret 1 części wstępnej wyroku).

Tożsame uchybienia jak i bezpośredni związek tych czynów z czynem przypisanym J. K. (1) przemawiały za uwzględnieniem apelacji obrońcy J. S. (1) i M. W. w tej części oraz orzeczeniem kasatoryjnym w tym zakresie (pkt I.7b, I.8 wyroku). W tym miejscu Sąd Apelacyjny zauważa nadto: że uzasadnienie wyroku w części dotyczącej robót wprowadzonych Protokołem Konieczności Nr (...) i odpowiedzialności J. K. (1), M. W. i J. S. (1) zarówno co do ustaleń faktycznych jak i oceny dowodów będących ich podstawą jest tak lakoniczne, iż całkowicie uniemożliwia kontrolę odwoławczą orzeczenia w tym zakresie (uzasadnienie str. 29 – 30 końcowy i początkowy akapit, 143). Nie wiele wyjaśnia stwierdzenie Sądu Okręgowego, iż ustalenia w tym zakresie poczynił ostatecznie w oparciu o opinie biegłego Z. G., chociaż nie wskazuje tego dowodu w wykazie dowodów będących podstawą ustaleń faktycznych (str.32 -33 uzasadnienia). Analiza akt sprawy wskazuje tymczasem, iż biegły Z. G. wydał w sprawie co najmniej trzy wersje opinii różniących się istotnie zarówno co do zakresu robót na torowisku tramwajowym w rejonie skrzyżowania ulic (...) i (...) jak i wyceny wartości wykonanych tam prac. Zgodnie z postanowieniem Sądu z dnia 5 listopada 2010r. biegły Z. G. w lutym 2011r. złożył do akt opinię pisemną (k.16435 – 16456) w której zakwestionował szereg pozycji kosztorysu wykonawcy będącego podstawą przyjęcia PK nr (...) z uzgodnioną ceną ryczałtową w kwocie 557.584,62zł. netto i na podstawie własnej kalkulacji przyjął wartość robót w kwocie 378.548,14zł. Opinię pisemną biegły uzupełnił ustną opinią złożoną na rozprawie w dniu 1 marca 2011r. (k. 16503 - 16516, t. LXXXIII) odnosząc się w niej do zarzutów i uwag podniesionych przez strony. Kolejną opinię pisemną biegły wydał zgodnie z postanowieniem Sądu w dniu 18 marca 2011r. po przeprowadzeniu wizji lokalnej przebudowanego torowiska, dokonując korekty swoich poprzednich ustaleń w zakresie pozycji kosztorysowych kwestionowanych przez oskarżonych na rozprawie (k.16585-16605, t.LXXXIII) i ustalając koszt wykonania torowiska na przyjętą w wyroku kwotę 398.745,29 zł. Opinia ta uzupełniona została następnie ustną opinią biegłego w toku rozpraw z dnia 05.04.2011 (k.16640- 16656, t.LXXXIII) i z dnia 26.04.2011 (k.16711-16718,t.LXXXIV) w toku której, w konfrontacji z argumentacją oskarżonych biegły po raz kolejny skorygował część ustaleń zawartych w wcześniejszych opiniach. W końcowym rozstrzygnięciu nie uwzględniono korekt wynikających z ostatniej wersji opinii, a brak jest w aktach ostatecznego rozliczenia korygowanych pozycji przez biegłego i końcowego podsumowania jego stanowiska, co czyni ostatecznie opinię niejasną i niepełną. Wątpliwości związanych z treścią opinii nie wyjaśnia Sąd I instancji w pisemnym uzasadnieniu wskazując jedynie iż „ biegły obronił swoją opinię z uwzględnieniem jej uzupełnienia” (str.143). Rozpoznając ponownie sprawę w tym zakresie, Sąd Okręgowy winien mieć przede wszystkim na uwadze, iż niewątpliwie ustalenie rzeczywistego zakresu wykonanych robót po kilkunastu latach od ich realizacji, rodzaju użytych materiałów i ich ilości musi być niezwykle utrudnione, a wielokrotnie wręcz niemożliwe. Okoliczności te, to jednak bez wątpienia sfera ustaleń faktycznych, które w procesie karnym mogą być rozstrzygane ostatecznie jedynie przez sąd orzekający, w oparciu o regułę zawartą w art.5§2 k.p.k., a nie w oparciu - o niewątpliwie uzasadnione - zaufanie sądu do pracy biegłego sądowego. W zakresie przestępstwa poświadczenia nieprawdy w Księdze Obmiaru robót nr (...)do tego zadania przypisanego M. W. ustalenia wymaga nadto, które zapisy w tym dokumencie objęte zostały tym czynem, mając na uwadze, iż biegły Z. G. nie zakwestionował zapisów księgi obmiarów, przyjmując, że zakres faktycznie wykonanych robót odpowiada KO. Natomiast zarzut aktu oskarżenia oparty był na ustaleniu zawartym w opinii biegłej T. P., która w tym zakresie nie stanowiła podstawy ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji.

Z przestępstwem nadużycia zaufania przez J. K. (1) poprzez wprowadzenie Protokołem Konieczności nr (...) z dnia 23.09.2000 r. robót zamiennych przy realizacji robót mostowych na budowie wiaduktu kolejowo drogowego wraz z rampą wsporczą dla rurociągu pulpy popiołowej oraz bocznicą Elektrociepłowni (...). i poświadczeniem nieprawdy w przejściowych świadczeniach płatności potwierdzających wykonanie robót w tym zakresie (tiret 16 czynu przypisanego w pkt XX części dyspozytywnej) związane było bezpośrednio przestępstwo poświadczenia nieprawdy w Księdze

Obmiaru robót nr (...)dotyczące wykonanie robót na przebudowie bocznic kolejowej przy Elektrociepłowni (...) przypisane J. S. (1) w pkt XLIX części dyspozytywnej (opisane w pkt. XLVI tiret 2 części wstępnej wyroku). Zasadnicze wątpliwości co do ustaleń faktycznych dotyczących zakresu wykonywanych tam prac i ich wartości skutkowały koniecznością uchylenia orzeczenia i w tym zakresie, skoro kwestionowane zapisy dotyczyły określonego procentowo zakresu wykonywanych prac. Przyczyny dla których Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w części skazującej oskarżonych A. S. (1) (pkt XLIV części dyspozytywnej) i M. W. (pkt XLVII części dyspozytywnej) za przestępstwa z art.271§1 i 3 k.k. w zw. z art.12 k.k. związane z zakresem tych prac, omówione zostały w części III.3 uzasadnienia.

Z nadużyciem zaufania i poświadczeniem nieprawdy przez J. K. (1) w Przejściowych Świadczeniach Płatności Nr (...) z dnia 23 sierpnia 2002 r. i Nr (...) z dnia 22 kwietnia 2003 r. potwierdzających całkowite wykonanie robót dodatkowych związanych z przeniesieniem wagi samochodowej i wjazdu do firmy (...) S.A. oraz likwidacji starej wagi i ogrodzenia terenu po likwidacji, wprowadzonych do kontraktu Protokołami Konieczności Nr (...) z dnia 18 sierpnia 2002 r. i Nr (...) z dnia 7 lutego 2003 r. (tiret 12 czynu przypisanego w pkt XX części dyspozytywnej) związane były bezpośrednio przestępstwo przypisane T. J. w pkt XXXV części dyspozytywnej z art. 231 § 1 i 2k.k. w zw. z art. 12 k.k. polegające na przekroczeniu uprawnień poprzez podpisanie w dniu 15 maja 2002 r. z przedstawicielem firmy (...)S.A. porozumienia w sprawie zapewnienia dojazdu do Bazy Zakładu (...) firmy (...) S.A. oraz wybudowania stosownej infrastruktury technicznej wraz z wagą towarową w związku z kolizją nowej drogi z wjazdem do tej bazy, a nadto podpisanie Protokoł Konieczności nr (...) na wykonanie tych robót, mimo, iż wiedział, że były to roboty spoza kontraktu i dotyczące terenu spoza objętego kontraktem. W zakresie tego czynu apelacja obrońców T. J. okazała się o tyle skuteczna, iż koniecznym stało się uchylenie wyroku w tej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania (pkt I.5b wyroku).

Zasadność znacznej części zarzutów obrazu przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a to: art. 4, art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. zawartych w apelacji obrońców oskarżonego T. J. wykazana została w części I.2 uzasadnienia. W tym miejscu Sąd Apelacyjny zauważa nadto, że również w zakresie tego czynu Sąd Okręgowy poprzestał w pisemnym uzasadnieniu jedynie na powtórzeniu i ogólnej ocenie wiarygodności opinii T. P., pomijając całkowicie ocenę wyjaśnień oskarżonego T. J. wspartych treścią dokumentów w postaci decyzji administracyjnych, pism do i z Urzędu Miasta i map geodezyjnych z numerami działek, kwestionujących merytoryczną poprawność opinii biegłej. Tymczasem dołączone do apelacji dokumenty wydają się wskazywać na rażące błędy w ustaleniach faktycznych Sądu I instancji co do tego czynu, które w sposób istotny podważają trafność oceny działania oskarżonego w aspekcie przekroczenia uprawnień objętych przypisanym czynem. W szczególności analiza dołączonych do apelacji map geodezyjnych i dokumentów administracyjnych wskazuje, iż trafnie apelujący podnoszą, że Sąd I instancji błędnie ustalił, że działka na którą przeniesiono wagę to (...), gdy w rzeczywistości była to działka (...). Błąd co do ustalenia miejsca faktycznego przeniesienia wagi w sposób zasadniczy podważa prawidłowość ustaleń Sądu Okręgowego, co do braku konfliktu z magistralą wodną o którym mowa w załączniku do porozumienia z dnia 15 maja 2002 roku, uzasadniającego konieczność przeniesienia wagi (zał. (...)t.II-cz3/3 opinii biegłej T. P. w sprawie „Modernizacji drogi krajowej nr (...) w G.). Wątpliwości tych nie usuwa opinia uzupełniająca biegłej opracowana w toku postępowania odwoławczego. Biegła wprawdzie dostrzega błąd w tym zakresie, jednakże nie udziela odpowiedzi na pytanie, czy przez teren nowej lokalizacji wjazdu i wagi na działce (...) przebiegała magistralna sieć wodociągowa, uniemożliwiająca montaż starej wagi w nowej lokalizacji (Roz.4 opinii uzupełniającej biegłej T. P., październik 2012). Odnosząc się do tej części opinii uzupełniającej po raz kolejny podkreślić należy, iż zgodnie z podstawowymi regułami procesu karnego przedmiot procesu wyznaczają ramy czynu zarzuconego oskarżonemu w akcie oskarżenia i przypisanego w zaskarżonym wyroku. Skoro zatem Sąd I instancji przypisał oskarżonemu w ramach pkt. XXXV części dyspozytywnej wyroku przestępstwo działania na szkodę interesu miasta poprzez zaakceptowanie wykonania robót dodatkowych związanych z przeniesieniem wagi samochodowej i wjazdu do firmy (...)S.A. oraz pokrycia kosztów tych robót z funduszu „Modernizacji drogi krajowej nr (...) w G.” to wszelkie inne uchybienia i błędy wyliczone przez biegłą , które miały miejsce przy realizacji tego zadania, niezależnie od oceny ich zasadności, nie mogą mieć wpływu na zakres odpowiedzialności oskarżonego. W tej sytuacji zasadniczego znaczenia dla oceny trafności ustaleń w zakresie

przypisanego oskarżonemu przestępstwa nadużycia uprawnień z art.231k.k. ma ustalenie, czy obiekty znajdujące się na działce (...) nie kolidowały z nowo budowanym rondem.

Czyniąc ustalenia w tym zakresie, Sąd I instancji winien mieć na uwadze argumenty i dokumenty przedstawione na ich poparcie zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego T. J., które wskazują na przebieg granicy inwestycji przez środek wagi i wjazdu. Rozważenia wymaga również wynikający z tych dokumentów wniosek, iż budowa ronda na skrzyżowaniu ul. (...) i (...) nie była możliwa bez rozstrzygnięcia roszczeń firmy (...) w zakresie wjazdu wraz z wagą na teren zakładu produkcyjnego, a sposób rozwiązania tej kwestii był przedmiotem decyzji administracyjnych i Zarządu Miasta. Oceniając naruszenie interesu miasta jako szkody w jego majątku, Sąd meriti winien mieć również na uwadze zarówno rozważania zamieszczone w części I.2 uzasadnienia, jak i fakt, iż roboty objęte Protokołem Konieczności Nr (...) zostały faktycznie wykonane i w 70% pokryte z bezzwrotnego funduszu zagranicznego, w sytuacji, gdy każde inne rozwiązanie tej kolizji wymagałoby pokrycia związanych z tym kosztów z środków własnych budżetu miasta. Istotne błędy i braki w zakresie ustaleń faktycznych, w tym w szczególności co do nadużycia uprawnień przez oskarżonego w związku z podpisaniem porozumienia z dnia 15 maja 2002 z przedstawicielem firmy (...) S.A. i Protokołu Konieczności Nr (...), istotne uchybienia w zakresie oceny zebranych w sprawie dowodów i nieuwzględnienie całości materiału dowodowego, a także sporządzenie uzasadnienia w tym zakresie z uchybieniem art. 424 k.p.k. skutkowałą koniecznością uchylenia wyroku w tej części i przekazaniem sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Z „Modernizacją drogi krajowej nr (...) w G.” związane było również przyjęcie przez J. K. (1) i R. S., od wykonawcy robót prezesa zarządu Przedsiębiorstwa (...)Sp. z o.o. z siedzibą w G. Z. M. (2) korzyść majątkową w kwocie 300.000 zł, którą przelano za pośrednictwem firmy (...) fakturami za roboty na bocznicy kolejowej przy Elektrociepłowni (...) opisane w pkt XX i XVII części wstępnej, a przypisane oskarżonym odpowiednio w pkt XVII i XIII części dyspozytywnej wyroku. Już tylko uchylenie wyroku w części dotyczącej czynów związanych z przebudową bocznicy kolejowej przy Elektrociepłowni (...) skutkowało również koniecznością uwzględnienia apelacji obrońców J. K. (1) i R. S. i orzeczeniem kasatoryjnym w tym zakresie (pkt I.3a, I.2a wyroku). Ustalenia faktyczne okoliczności samej łapówki, a więc od momentu pojawienia się propozycji w tym zakresie, do momentu jej wręczenia, Sąd I instancji oparł na wyjaśnieniach Z. M. (2) wręczającego korzyść majątkową. Oceniając wiarygodność tych wyjaśnień, Sąd Okręgowy zasadnie wskazał, iż nie ma żadnych dowodów bezpośrednich które mogłyby potwierdzić wersję pomawiającego, a jego twierdzenia, iż łapówka w kwocie 300.000zł. mieściła się w płatnościach (...) za faktury wystawione przez (...) za roboty związane z przebudową bocznicy kolejowej Elektrociepłowni (...) mogą być należycie ocenione jedynie w oparciu o niebudzącą wątpliwości ocenę prawidłowości rozliczenia wykonywanych tam prac. Ścisły związek tych czynów i niewątpliwy wpływ ustaleń faktycznych w zakresie nieprawidłowości przy realizacji inwestycji związanej z modernizacją drogi krajowej nr (...), a w szczególności z rzeczowym i wartościowym rozliczeniem robót mostowych wykonanych w ramach PK (...) z dnia 23.09.2000r. obejmującym również bocznice Elektrociepłowni (...) na ocenę wiarygodności podstawowego dowodu co do wręczenia korzyści majątkowej i sposobu przekazania pieniędzy, skutkowałą koniecznością uchylenia wyroku w tym zakresie, czyniąc przedwczesnym ustosunkowanie się do zarzutów i wniosków apelacji obrońców oskarżonych J. K. (1) i R. S. związanych z tym czynem.

6. Odrębnym wątkiem sprawy, to ustalone przez Sąd I instancji nieprawidłowości w toku realizacji inwestycji miejskich w G.objęte zaskarżonym wyrokiem w części przypisanej oskarżonemu W. Ż. w pkt XXXIX części dyspozytywnej, a związane z niedopełnieniem obowiązków i nadużyciem uprawnień przy wycenie wartości zadań na wybór wykonawcy dokumentacji przetargowo-kontraktowej i inżyniera kontraktu na inwestycjach: „Modernizacja transgranicznej drogi nr (...) w obrębie miasta G.” i „Oczyszczalnia ścieków w G.. – budowa kanalizacji sanitarnej w gminach Związku (...)” a nadto na wybór inżyniera kontraktu na inwestycji: „Budowa hali (...)przy Zespole Szkół Ogólnokształcących Nr (...) ul. (...) wG..” Uwzględniając częściowo zarzuty i wnioski apelacji obrońcy oskarżonego w tym zakresie Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżony wyrok w tej części i sprawę w tym zakresie przekazał Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania (pkt I.6 wyroku).

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się zasadna o tyle, że zawarty w niej postulat uchylenia zaskarżonego wyroku w części dotyczącej czynu przypisanego W. Ż. w pkt XXXIX części dyspozytywnej i przekazania sprawy w tym

zakresie do ponownego rozpoznania, zasługiwał na uwzględnienie. Nie przesądając ostatecznego rozstrzygnięcia, co do zasadności przypisanego oskarżonemu przestępstwa nadużycia zaufania w związku z poświadczeniem nieprawdy w dokumentach dotyczących wyceny wartości zadań wykorzystywanych w postępowaniach na zamówienia publiczne na wybór inżyniera kontraktu i wykonawcy dokumentacji przetargowo-kontraktowej na inwestycjach miejskich opisanych w pkt. XXXIX części dyspozytywnej wyroku, stwierdzić należy, że dotychczasowe postępowanie nie wyjaśniło wszystkich wątpliwości, jakie w tym zakresie wyłaniają się z zebranego w sprawie materiału dowodowego, a części zarzutom podniesionym w apelacji nie sposób odmówić racji.

Wbrew zarzutom apelacji nie budzą zastrzeżeń ustalenia Sądu, iż W. Ż. jako Naczelnik Wydziału (...)zobowiązany był do zajmowania się sprawami majątkowymi Urzędu Miasta G. w zakresie inwestycji. Bezspornym jest również, iż Referat (...) stworzony przez Prezydenta J. w 2000r. w ramach Wydziału (...) prowadził czynności dotyczące zamówień publicznych Urzędu i nadzorował postępowania w tym przedmiocie. Nie ulega jednak wątpliwości, iż wskazując, w odpowiedzi na zapytanie Referat (...) firmy, do których należy wystąpić z zapytaniem o cenę oraz dokonując szacunku wartości zamówienia i kosztów usług oraz przekazując te ustalenia do Referatu (...), współuczestniczył w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego na wybór inżyniera kontraktu i wykonawcy dokumentacji przetargowo-kontraktowej na inwestycjach wskazanych w przypisanym czynnie.

Opis czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. XXXIX części dyspozytywnej wyroku wskazuje, iż zakresem niedopełnienia ciężących na nim obowiązków i nadużyciem uprawnień objęte zostały jedynie czynności oskarżonego w zakresie wyceny wartości zadań inwestycyjnych do wskazanych w opisie postępowań o udzielenie zamówień publicznych. Tak więc relewantne z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu, są rozważania Sądu meriti poczynione w oparciu o opinie biegłej T. P. co do co do interpretacji prawa zamówień publicznych, zasadności realizacji zamówień publicznych objętych czynem w trybie zapytania o cenę, a także całość rozważań objętych wnioskiem opinii biegłej, że celem tego działania było stworzenie możliwości zlecenia wykonania objętych tym postępowaniem usług jednej firmie, a mianowicie (...). (uzasadnienie str.155-160). Zakres tych rozważań przekracza ramy czynu przypisanego oskarżonemu i nawet Sąd Okręgowy traktując je, „jako poszlaki które w zestawieniu z zasadami doświadczenia życiowego i racjonalności ludzkich działań oraz logiki wskazują na celowość tego działania,” (uzasadnienie str. 160) chociaż nie wiąże tych ustaleń z oceną strony podmiotowej działania W. Ż. Trudno bowiem wskazywać na powiązanie tych ustaleń z czynem przypisanym oskarżonemu, skoro bezspornym w sprawie jest, że: poza kompetencją oskarżonego było ustalanie w jakiej formie przebiegać będzie postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego na te zadania (decyzję podejmował prezydent Miasta na podstawie uchwały Zarządu Miasta), wskazując firmy do których należy wystąpić z zapytaniem o cenę działał zgodnie z ustawą o zamówieniach publicznych i brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących na wiedzę oskarżonego o swojego rodzaju znowie przetargowej (...) i (...), która nadto, jak ustala Sąd I instancji, nie dotyczyła zamówień związanych z omawianym czynem.

Zasadnicze znaczenie dla przyjęcia przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków przez oskarżonego w zakresie tego czynu ma ustalenie, czy istotnie oskarżony dokonując szacunkowej wyceny wartości zadań zawyżał ich faktyczną wartość, wyrządzając znaczną szkodę w majątku Miasta. Ocena dowodów dokonana przez Sąd Okręgowy w tym zakresie budzi zastrzeżenia, bowiem została bardzo spłycona, nie odnosi się do całego materiału dowodowego i tym samym nie czyni zadość wymogom art. 7. k.p.k., co trafnie podnosi apelujący. Ocenę materiału dowodowego w tym zakresie Sąd I instancji ograniczył do odwołania się do pisemnej opinii biegłej T. P. w sprawie weryfikacji i trybu udzielonych przez UM G. bezprzetargowo zamówień publicznych z załącznikami (t.I roz.5.3 i 5.4) uzupełnionych opinia ustną na rozprawie (k.15.689 – 15695, t.LXXIX).

Analiza opinii biegłej w tym zakresie, prowadzi do wniosku, iż stwierdzenie o zawyżeniu szacunkowej wyceny wartości zadań podanych przez oskarżonego dla potrzeb procedur przetargowych wynika z przyjętych przez biegłą wskaźników procentowych na usługi inżynierskie świadczone w latach 2002-2004 przez polskie podmioty gospodarcze na terenie miasta G. I tak zdaniem biegłej ceny usług inżyniera kontraktu świadczonych przez polskich inżynierów w okresie od roku 2002-2004 ukształtowały się na rynku polskim przy polskim wykonawcy na poziomie 1-1,5 % wartości robót budowlanych (t.I roz. 2.3 str.17 cyt.opinii). W ustnej opinii uzupełniającej na rozprawie tożsame wskaźniki

wartości usług inżyniera kontraktu biegła przyjmuje jako odpowiadające cenom rynkowym obowiązującym w tym okresie na terenie miasta G. (k.15689, t. LXXIX). Z opinii wynika również, że wskaźniki te biegła ustaliła w oparciu o jej doświadczenie z rynku (...) i przykłady cen oferowanych przez inne podmioty rozpoznane w aktach sprawy (t.I roz. 5.3, str.46 cyt.opinii), a potwierdzonych w szczególności zeznania świadka W. K. (2) (k.5277,t.XXXVII) w których średnią cenę zastępstwa inwestycyjnego świadek określił na poziomie do 2% wartości kontraktu. Oskarżeni W. Ż. i J. K. (1) kwestionując ustalenia biegłej w tym zakresie wskazywali szereg inwestycji krajowych na których wskaźniki wartości usług inżyniera kontraktu znacznie przekraczały wskaźniki przyjęte przez biegłą (k.15753 – 15754, t.LXXIX) Na trudności w określeniu wartości nadzoru inwestorskiego, uzależnionej od wartości inwestycji, zakresu wykonywanych usług i sytuacji rynkowej wskazywał również w zeznaniach złożonych na rozprawie świadek W. K. (2) (k.14301, t. LXXII) Nie przekonuje argumentacja biegłej, iż wartości wskaźników oparła o analizę rynku (...) (k.15694, t.LXXIX) w sytuacji, gdy z przywołanych wyżej ustaleń pisemnej opinii wynika, iż te same wskaźniki wartości usług obowiązywały w tym okresie na terenie całego kraju. Brak oceny wyjaśnień oskarżonego W. Ż. w tym zakresie uniemożliwia jednoznaczną ocenę zasadności przyjętych przez Sąd I instancji ustaleń, co może mieć istotne znaczenie dla oceny prawidłowości rozstrzygnięcia.

Dla oceny niedopełnienia obowiązków i przekroczenie uprawnień przez oskarżonego w zakresie wyceny wartości robót niewątpliwie istotne znaczenie ma ustalenie, iż przyjęte przez oskarżonego wskaźniki wartości usług inżyniera kontraktu mieściły się w dolnych granicach wskaźników procentowych tych usług publikowanych w cennikach (...) z tego okresu. Z wyjaśnień oskarżonego wynika bowiem, iż ustalając wartość zadań dla potrzeb postępowań o zamówienia publiczne, miał na uwadze wskaźniki publikowane w tych wydawnictwach i były one w tym okresie obowiązujące. Wprawdzie biegła szacując koszty usług inżynierskich nie przyjęła wskaźników procentowych zawartych w tabelach (...) uznając, że wyznaczają one jedynie wartość usług inżynierskich świadczonych przez podmioty zagraniczne, jednakże trudno zaprzeczyć twierdzeniom oskarżonego, iż publikacje te, takiego ograniczenia nie zawierały (k.15693, t.LXXIX). Również tą kwestię, oceniając wyjaśnienia oskarżonego, Sąd Okręgowy pominął całkowicie. Te istotne braki w ocenie materiału dowodowego i brak stanowiska Sądu meriti w tym zakresie, uniemożliwia jednoznaczne rozstrzygnięcie prawidłowości ustaleń mających zasadnicze znaczenie dla oceny naruszenia uprawnień i przekroczenia obowiązków przez oskarżonego, jak i wyliczenia wartości szkody powstałej w wyniku tego działania.

Zasadnicze wątpliwości budzi również prawidłowość ustaleń w zakresie przypisanego oskarżonemu zawyżenia wyceny wartości zadań związanych z postępowaniem o zamówienia publiczne na wybór wykonawcy dokumentacji przetargowo-kontraktowej na inwestycjach miejskich opisanych w pkt. XXXIX części dyspozytywnej wyroku. W tym zakresie Sąd Okręgowy akceptując w pełni opinię biegłej przyjął jako podstawę oceny prawidłowości czynności oskarżonego, iż koszt przygotowania dokumentacji przetargowo-kontraktowej zgodnie z tabelą (...) winien być stanowić 15-20% łącznej wartości dokumentacji projektowej. Sąd ustalił nadto, iż prace projektowe dla drogi (...) II etap określone zostały na kwotę 282.800 zł (kwota netto), a wynagrodzenie należne wykonawcy dokumentacji przetargowo-kontraktowej przy przyjęciu 15% wskaźnika winno wynosić 42.420 zł. i znacznie przekraczała wartość udzielonego zamówienia na kwotę 488.000 zł brutto, skutkując szkodą w majątku Miasta w kwocie 436.274, 60 zł (brutto). Równocześnie Sąd I instancji pominął wyjaśnienia oskarżonego złożone na rozprawie, w których, w oparciu o dołączone dokumenty (k.15709 -15712, t.LXXIX) kwestionuje on przekonywująco prawidłowość wartości dokumentacji projektowej ustaloną przez biegłą, a nadto podaje szczegółowo podstawy wyliczenia szacunkowej wartości kosztorysowej poszczególnych składników wchodzących w skład materiałów przetargowo-kontraktowych (k.15749 -15752, t.LXXIX) Brak oceny wyjaśnień oskarżonego w tym zakresie uniemożliwia kontrole rozumowania Sądu Okręgowego prowadzącą do ustaleń niedopełnienia obowiązku lub przekroczenia uprawnień w zakresie wyceny tego zadania.

Drugie z zamówień na opracowanie dokumentacji przetargowo-kontraktowej objęte przypisanym oskarżonemu czynem dotyczyło zadania: „Oczyszczalnia ścieków w G. – budowa kanalizacji sanitarnej w gminach Związku (...)” Brak jest w aktach sprawy dokumentów umożliwiających ustalenie kosztów dokumentacji projektowej poniesionych przez inwestora. W tej sytuacji braki dowodowe wydają się uniemożliwiać obiektywną ocenę wyliczeń wysokości wynagrodzenia należnego wykonawcy dokumentacji przetargowo-kontraktowej przeprowadzonych przez biegłą,

które bez wątplenia mają charakter wysoce szacunkowy. (t.I roz. 5.4 str.67-68 cyt.opinii). Przeprowadzenie zatem niebudzących wątpliwości ustaleń co do niedopełnienia obowiązków przez oskarżonego w tym zakresie wymaga odniesienia się do wyjaśnień oskarżonego z których wynika, iż wartość szacunkową zadania ustalona została na podstawie karty projektu stanowiącej wniosek o dofinansowanie zadania z programu (...), a jako podstawę do ustalenia wartości umowy o wykonanie dokumentacji projektowej przyjęto wskaźnik 1,5% wartości zadania. Analizy wymagają również postanowienia umowy zawartej przez Związek (...) na opracowanie dokumentacji z których wynika, że jej przedmiotem oprócz przygotowania niezbędnych dokumentów jest szereg innych obowiązków wskazanych w §1 pkt.1-5 (k 4520-4527, t.XXIII). Celowym wydaje się również ocena praktyki Urzędu Miasta w zakresie ustalania kosztów opracowania dokumentacji przetargowo-kontraktowej dla potrzeb innych kontraktów, chociażby tych wskazanych w załączniku (...) t.II/1 do cyt. opinii biegłej).

Istotne braki w zakresie ustaleń faktycznych, w tym w szczególności co do przekroczenia uprawnień lub niedopełnienia obowiązków oskarżonego przy wyceny wartości zadań i wartości usług będących przedmiotem przetargów objętych przypisanym czynem, istotne uchybienia w zakresie oceny zebranych w sprawie dowodów, a także sporządzenie uzasadnienia w tym zakresie z uchybieniem art. 424 k.p.k. skutkowałą koniecznością uchylenia wyroku w tej części i przekazaniem sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Rozpoznając sprawę ponownie w omawianym zakresie sąd I instancji uwzględni przedstawione wyżej uwagi i zapatrywania. Rozważenia wymagać będzie, czy z uwagi na specjalistyczny charakter zagadnień związanych z potrzebą dokonania ustaleń w zakresie kosztów usług inżyniera kontraktu i opracowania dokumentacji przetargowo-kontraktowej będących przedmiotem przetargów objętych przypisanym czynem, konieczne będzie przeprowadzenie kolejnej opinii biegłego w tym zakresie. Sąd winien nadto mieć na uwadze, że ocena prawidłowości przebiegu przetargu na wybór inżyniera kontraktu na zadaniu „Budowa hali (...) przy Zespole Szkół Ogólnokształcących Nr (...), ul. (...) w G.” była już przedmiotem postępowania przygotowawczego w sprawie (VDs 37/07Sp) zakończonego postanowieniem z dnia 25 maja 2009r. o umorzeniu śledztwa (k.17773-17807, t.LXXXIX). Wprawdzie postępowanie to zakończyło się na etapie „in rem” i nie wpływa na bieg niniejszego postępowania, jednakże nie sposób nie dostrzec wymowy końcowych wniosków uzasadnienia tego orzeczenia z których wynika, że „oceniając zachowania osób podejmujących decyzje odnoszące się do wszystkich inwestycji będących przedmiotem śledztwa należy przyjąć, że brak jest jednoznacznych dowodów pozwalających uznać, aby w wyniku ich świadomego i celowego działania w postaci przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków doszło do popełnienia przestępstwa na szkodę interesu publicznego, (...), a stwierdzone nieprawidłowości lub błędy, należy traktować jako wynik nieumiejętności w rozwiązywaniu trudnych zagadnień teoretycznych i praktycznych w warunkach realizacji skomplikowanych procesów technologicznych, prawnych i faktycznych związanych z stosowaniem nowych procedur wymaganych przez przepisy unijne”. W zakresie dowodów, które nie miały wpływu na uchylenie wyroku, Sąd Okręgowy winien skorzystać z możliwości przewidzianej w przepisie art.442§ 2 k.p.k.. Wszystkie dowody Sąd podda wszechstronnej ocenie, zgodnie z wymogami art.7 k.p.k., po czym dokona ustaleń faktycznych w sposób mający oparcie w materiale dowodowym. W razie konieczności sporządzenia pisemnego uzasadnienia, Sąd uczyni to zgodnie z przepisem art.424 k.p.k.

W zakresie przypisanego oskarżonemu w pkt. XXXVIII części dyspozytywnej wyroku przestępstwa usunięcia z dokumentacji Urzędu Miasta protokołu odbioru robót z dnia 30.11.2001 r. ze skreśloną adnotacją inspektora nadzoru K. B. (opisanego w punkcie XXXVIII części wstępnej) Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżony wyrok i na mocy art.17§ 1 pkt. 6 k.p.k. umorzył postępowanie karne z uwagi na przedawnienie karalności czynu (pkt. II.3 wyroku). Zarzucone oskarżonemu przestępstwo z art. 276 k.k. zagrożone jest alternatywnie karami grzywny, ograniczenia wolności albo pobawienia wolności do lat 2. W związku z tym, w kwestii przedawnienia zastosowanie będzie miała norma prawna wynikająca z art. 101 § 1 pkt 4 k.k. w zw. z art. 102 k.k., zgodnie z którą karalność przestępstwa ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło lat 5, a w przypadku wszczęcia w tym terminie postępowania przeciwko osobie, karalność ustaje z upływem 5 lat od zakończenia powyżej wskazanego 5 letniego okresu podstawowego czyli de facto po upływie 10 lat od dnia popełnienia przestępstwa. Odnosząc powyższą regułę do przestępstwa wskazanego powyżej należało uznać, iż przedawnienie jego karalności nastąpiło z dniem 31 grudnia 2011 roku.

7. Kolejny wyodrębniony przez Sąd I instancji wątek sprawy związany był działalnością (...) Spółki z o.o. w G.i w zaskarżonym zakresie objęty był przypisanymi W. K. (1) przestępstwami z art.300§1 i 3 kk w zw. z art.12 kk w pkt II i z art. 302 § 1 k.k. w pkt IV części dyspozytywnej wyroku. Apelacja obrońcy oskarżonego w znacznej części okazała się zasadna i skutkowałą uwzględnieniem wniosku o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt II części dyspozytywnej wyroku. W zakresie przypisanego W. K. (1) w pkt IV części dyspozytywnej wyroku przestępstwa zaspokożenia wybranych wierzycieli z art. 302 § 1 k.k. w zw. z art.12 kk popełnionego w okresie od 2000 roku do 31 grudnia 2001 roku (opisanego w punkcie IV części wstępnej) Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżony wyrok i na mocy art.17§ 1 pkt. 6 k.p.k. umorzył postępowanie karne z uwagi na przedawnienie karalności czynu (pkt II.1 wyroku).

Apelacja obrońcy oskarżonego w znacznej części okazała się zasadna i skutkowałą uwzględnieniem wniosku o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. II części dyspozytywnej wyroku. W szczególności zasadnie podnosi apelujący, iż weryfikacja wydanego przez Sąd I instancji rozstrzygnięcia w omawianym zakresie praktycznie nie jest możliwa. Uzasadnienie oskarżonego orzeczenia jest w tym zakresie wyjątkowo lakoniczne. Sam opis stanu faktycznego, biorąc pod uwagę szereg okoliczności, które mają znaczenie dla odpowiedzialności karnej w tym zakresie jest enigmatyczny (uzasadnienie str.45,46 i 50), rozważań w zakresie ustaleń faktycznych i oceny dowodów oraz przyjętej kwalifikacji praktycznie brak (uzasadnienie: końcowy akapit str.178, jedno zdanie str.227). Ocena zasadności przypisania oskarżonemu tego czynu jest tym bardziej utrudniona, że Sąd Okręgowy w istotny sposób zmienił opis przypisanego czynu. W akcie oskarżenia prokurator zarzucił bowiem W. K. (1) działanie na szkodę wierzycieli poprzez współudział przy sprzedaży za kwotę 440.054 zł majątku trwałego spółki w postaci sprzętu transportowego i urządzeń na rzecz (...) Spółki z o.o. pomimo braku wyceny tego sprzętu (pkt. II części wstępnej wyroku). Zarzut ten wsparty był przede wszystkim na dokumentach i wnioskach zawartych w pisemnej opinii biegłej P. Ź. (k.10, 26, wraz z dokumentami teczka nr (...), T.III) z której wynika, że sprzedaż sprzętu transportowego i urządzeń przez (...) Sp. z o.o. na rzecz spółki (...) za kwotę 440 054,00 była transakcją pozorną o czym świadczył termin zapłaty ustalony na 31.12.2007r. i zwrot tego sprzętu po jego wykorzystaniu, a przeprowadzenie tej transakcji, miało na celu m.in. pokrzywdzenie kilkudziesięciu wierzycieli. Tymczasem bezsporny w sprawie jest fakt, iż sprzęt transportowy sprzedany przez (...) sp. z o.o. na rzecz (...) sp. z o.o. został odsprzedany zwrotnie i nie sposób przypisać komukolwiek zamiar usunięcia tych składników majątku spod egzekucji. Modyfikacja opisu przypisanego oskarżonemu przy Sąd I instancji czynu wydaje się wskazywać, iż działanie na szkodę wierzycieli wynikało z przekazania na rzecz (...) sp. z o.o. kwoty 440.804,28 zł wynikającej z zapłaty za fakturę (...) wystawioną przez tą spółkę z datą 28.09.2011r., a dotyczącą zapłaty za wykonanie robót budowlanych zgodnie z protokołem robót budowlanych z dnia 24.09.2011 r.. Brak jakichkolwiek ustaleń w zakresie okoliczności związanych z wystawieniem tej faktury, wysokości faktycznej zapłaty z tego tytułu przez (...) i roli oraz udziału W. K. (1) w tej operacji, uniemożliwia kontrolę rozumowania Sądu Okręgowego prowadzącego do przypisania sprawstwa oskarżonego w zakresie tego czynu. Zasadnie podnosi autor apelacji, iż Sąd I instancji z rażącą obrazą art.410 k.p.k. całkowicie pominął ocenę dowodu z zeznań świadka R. C., pomijając nawet ten dowód w zawartym w uzasadnieniu wykazie dowodów będących podstawą ustaleń faktycznych w tym zakresie (uzasadnienie str.46). Tymczasem analiza zeznań R. C. złożonych zarówno w postępowaniu przygotowawczym (k.1342, 1337 -1339, t.VII) jak i na rozprawie w dniu 7.04.2009r. (k 13981-13989, t.LXX), co trafnie podnosi również apelujący, wskazuje, iż uczestniczył on osobiście w tej operacji i szczegółowo opisuje okoliczności wystawienia tej faktury, zapłaty tej należności i osoby uczestniczące w tej operacji. Zasadny wydaje się również zawarty w apelacji wniosek o przesłuchanie w charakterze świadka wskazanej w zeznaniach R. C. księgowej spółki (...) sp. z o.o. O. P. co do okoliczności i sposobu wystawienia i rozliczenia faktury nr (...). Dopiero przeprowadzenie dowodu z zeznań O. P., ponowne przesłuchanie świadka R. C. i dokładna analiza tych dowodów, a w miarę potrzeby przeprowadzenie stosownych konfrontacji, umożliwi Sądowi dokonanie prawidłowej oceny wiarygodności wyjaśnień W. K. (1), nie przyznającego się do zarzutu działania na szkodę wierzycieli poprzez sprzedaż sprzętu transportowego na rzecz spółki (...).

Istotne braki w zakresie ustaleń faktycznych, w tym w szczególności w zakresie roli W. K. (1) w tym czynie, konieczność uzupełnienia materiału dowodowego, istotne uchybienia w zakresie oceny zebranych w sprawie dowodów i kwalifikacji prawnej czynu, a także sporządzenie uzasadnienia w tym zakresie z uchybieniem art.

424 k.p.k. skutkowały koniecznością uchylenia wyroku w tej części i przekazaniem sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. W tej sytuacji rozpoznanie apelacji obrońcy oskarżonego w zakresie zarzutów obrazy prawa materialnego, zdaniem Sądu Apelacyjnego, byłoby przedwcześnie.

Rozpoznając sprawę ponownie w omawianym zakresie sąd I instancji uwzględni przedstawione wyżej uwagi i zapatrywania. Sąd winien ponownie przesłuchać świadka R. C., a także uzupełnić materiał dowodowy o zeznania świadka O. P., a w razie potrzeby przeprowadzić niezbędne konfrontacje, w tym również z prawomocnie skazanym za ten czyn Z. M. (2), jak i R. M. prawomocnie uniewinnionym od jego popełnienia. W zakresie dowodów, które nie miały wpływu na uchylenie wyroku, Sąd skorzysta z możliwości przewidzianej w przepisie art.442§ 2 k.p.k.. Wszystkie dowody Sąd podda wszechstronnej ocenie, zgodnie z wymogami art.7 k.p.k., po czym dokona ustaleń faktycznych w sposób mający oparcie w materiale dowodowym. W razie konieczności sporządzenia pisemnego uzasadnienia, Sąd uczyni to zgodnie z przepisem art.424 k.p.k.

W zakresie przypisanego oskarżonemu w pkt. IV części dyspozytywnej wyroku przestępstwa zaspokożenia wybranych wierzycieli z art. 302 § 1 k.k. w zw. z art.12 kk popełnionego w okresie od 2000 roku do 31 grudnia 2001 roku (opisanego w punkcie IV części wstępnej) Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżony wyrok i na mocy art.17§ 1 pkt. 6 k.p.k. umorzył postępowanie karne z uwagi na przedawnienie karalności czynu (pkt. II. ust.1 wyroku). Zarzucone oskarżonemu przestępstwo z art. 302 § 1 k.k. zagrożone jest alternatywnie karami grzywny, ograniczenia wolności albo pobawienia wolności do lat 3. W związku z tym w kwestii przedawnienia zastosowanie będzie miała norma prawna wynikająca z art. 101 § 1 pkt 4 kk w zw. z art. 102 kk, zgodnie z którą karalność przestępstwa ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło lat 5, a w przypadku wszczęcia w tym terminie postępowania przeciwko osobie, karalność ustaje z upływem 5 lat od zakończenia powyżej wskazanego 5 letniego okresu podstawowego czyli de facto po upływie 10 lat od dnia popełnienia przestępstwa. Odnosząc powyższą regułę do przestępstwa wskazanego powyżej należało uznać, iż przedawnienie jego karalności nastąpiło z dniem 31 grudnia 2011 roku.

Natomiast w zakresie przestępstwa poświadczenia nieprawdy w rachunkach za usługi transportowe przypisanego M. C. (1) w pkt. I części dyspozytywnej wyroku Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną (pkt IV wyroku). Z uwagi na brak powiązania ustaleń faktycznych w tym zakresie z powyżej omawianymi wątkami sprawy, rozważania w tym zakresie zawarte zostały w części III.1 uzasadnienia.

8. Odrębnym wątkiem sprawy, to przestępstwa łapownictwa związane z przetargiem na budowę Centrum (...) i umową zawartą przez spółkę „(...)” S.A. z Biurem Usług (...) na pełnienie nadzoru inwestorskiego pełnobranżowego przez tą firmę na budowie hali „(...)” w G.Zaskarżony wyrok w części dotyczącej uniewinnienia R. S. w zakresie czynu XIX, J. K. (1) w zakresie czynu XXII, Z. M. (1) w zakresie czynu XXXIII, M. Z. w zakresie czynu L i J. S. (2) w zakresie czynu LI części wstępnej, (pkt. XV, XIX, XXXII, LIV i LV części dyspozytywnej) Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy, uznając apelację prokuratora za oczywiście bezzasadną (pkt. IV wyroku). Z uwagi na brak powiązania ustaleń faktycznych w tym zakresie z powyżej omawianymi wątkami sprawy i objęcie tych zarzutów jedynie apelacją prokuratora, rozważania w tym zakresie zawarte zostały w części III.2 uzasadnienia.

9. Jedynym wątkiem sprawy nie związanym z jednym zadaniem inwestycyjnym, czy też konkretnym podmiotem uczestniczącym w jego realizacji była część ustaleń faktycznych objętych umownie przez Sąd I instancji tytułem: (...). Z grupy czynów objętych tym wątkiem Sąd Apelacyjny wyłączył część przypisanych oskarżonym przestępstw łącząc je z ustaleniami dotyczącymi zadań inwestycyjnych z których czyny te były związane (I i II etap budowy trasy średnicowej) i w tym zakresie zmienił zaskarżony wyrok i uniewinnił oskarżonych od ich popełnienia oraz umorzył postępowanie o czyny z art. 276 k.k. co do których z uwagi upływu okresu 10 lat od daty ich popełnienia nastąpiło przedawnienie karalności. W wątku tym pozostały do omówienia, objęty zaskarżeniem czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przypisany T. J. w pkt XXXIII części dyspozytywnej polegającym na sprawstwie polecającym skutkującym spowodowanie wypłaty przez Z. M. (2) jako członka zarządu (...) Sp.z o.o. oraz Z. M. (1) jako prezesa zarządu(...) S.A. z majątku reprezentowanych przez nich spółek kwot po 400.500 zł na rzecz K. W. – właściciela firmy „(...)” w Ż., a także powiązane z tym czynem przestępstwo nadużycia zaufania z art. 296 § 1 i 2 k.k. przypisane Z.

M. (1) w pkt XXXI części dyspozytywnej (opisane w punkcie XXXII części wstępnej), i niezaskarżone przestępstwo nadużycia zaufania z art. 296 § 1 i 2 k.k. przypisane Z. M. (2) w pkt. X części dyspozytywnej, (opisane w punkcie XIV części wstępnej). Zarzuty i wnioski apelacji obrońców T. J. w tej części zasługiwały na uwzględnienie i skutkowały uchynieniem wyroku w tej części i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania (pkt. I.5a wyroku).

Uznając T. J. za winnego popełnienia czynu przypisanego w XXXIII wyroku Sąd I instancji jako podstawę prawną odpowiedzialności oskarżonego przyjął konstrukcję prawną sprawstwa polecającego z art. 18 § 1 k.k. do przestępstwa zaufania z art. 296 § 1 i 2 opartą na ustaleniu występowania faktycznego uzależnienia od Prezydenta Miasta G. w zakresie możliwości uzyskania zleceń wykonania robót budowlanych prowadzonych w ramach inwestycji miasta przesów spółek (...) Sp. z o.o. w G. oraz (...) SA w G. Zasadnie podnoszą autorzy apelacji, iż zarówno podstawy dowodowe jak i ocena prawna tego ustalenia budzi zasadnicze zastrzeżenia.

Istota sprawstwa polecającego polega na tym, że sprawca nie steruje zachowaniem bezpośredniego wykonawcy czynu zabronionego w trakcie jego realizacji, a w stanowczej formie poleca mu (nakazuje, obciąża go obowiązkiem, zleca) jego zrealizowanie, przy czym wykonawca tego czynu pozostaje od polecającego w stosunku zależności, wynikającej z konkretnego, choćby niemającego formalnego charakteru, układu sytuacyjnego, który wywołuje między tymi osobami relacje o takiej postaci. Chodzi o rodzaj podporządkowania, podległości (nie tylko służbowej), czy szczególnego położenia osoby, wobec której sprawca kieruje polecenie, jaka to sytuacja powoduje, że wykonanie tego polecenia jawi się tej osobie jako konieczność, z kolei z odmową wiąże ona negatywne skutki.

Elementem konstytuującym postać sprawstwa polecającego jest stosunek zależności istniejący pomiędzy osobą wydającą polecenie wykonania czynu zabronionego a wykonawcą tego polecenia.. Nie zawsze chodzi o podległość sformalizowaną, często ma ona charakter zależności faktycznej, tj. stanowi specyficzny układ sytuacyjny zaistniały między współdziałającymi osobami, z których jedna (sprawca polecający) zdaje sobie sprawę z tego, że posiada możliwość wydania polecenia, którego realizacja jest w wysokim stopniu prawdopodobna, a druga (sprawca uzależniony) - że jest zmuszona do wykonania polecenia (czy też rozkazu) drugiej osoby. Sprawca polecający wykorzystuje zatem uzależnienie innej osoby od siebie, oczekując, że sprawca uzależniony wykona je z obawy przed poniesieniem negatywnych konsekwencji w przypadku zaniechania wykonania polecenia. Użycie przez kodeks określenia „... uzależnionej od siebie...” przesądziło jednak w sposób niebudzący wątpliwości, że słowo „uzależnienie” winno być rozumiane na gruncie omawianego przepisu tylko jako podporządkowanie, podleganie komuś. „Wykorzystać uzależnienie” trzeba interpretować jako „skorzystać z faktycznego uzależnienia drugiej osoby”. „Polecieć komuś wykonanie czegoś” oznacza tyle, co „nałożyć na kogoś obowiązek zrobienia czegoś, zlecić, kazać, powierzyć, poruczyć do jakiejś czynności”.

Uzasadniając wyrok w zakresie tego zagadnienia Sąd I Instancji uznał, że oskarżony zarzucanego mu czynu dopuścił się jako sprawca polecający co wynika z faktu, że oskarżony zwrócił się do Z. M. (2) i Z. M. (1) z propozycją a współoskarżeni nie zawahali się nad nią i niezwłocznie przystąpili do realizacji tego planu, ponieważ .byli uzależnieni od inwestycji miejskich, (uzasadnienie str. 201). Przekonywująco wskazują apelując że ‘ani fakt zwrócenia się o coś do kogoś, ani uzyskanie zgody tej osoby - jeśli nawet przyjąć ustalenia sądu za prawdziwe - nie jest równoznaczne z przeprowadzeniem dowodu podległości. Zwracać się do kogoś można się z różnych przyczyn: w wyniku przyjaźni, potrzeby, rozpacz, nadziei, czy podejmując ryzyko, że „a nuż się uda”. Zrealizować czyjąś prośbę można również na skutek przyjaźni, litości, czy też nadziei na przysługę wzajemną niewynikającą z jakiegokolwiek elementu podległości, gdzie decyzja poproszonego jest przejawem jego wolnej woli”. podnosząc przy tym, że „Sąd z naruszeniem art. 424 kpk nie poddał analizie żadnej z tych wersji, a zwłaszcza sytuacji, w której ktoś chce pomóc innej osobie nie w wyniku istniejącego stosunku podległości a zupełnie z innych przyczyn”. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy nie dokonał jakiegokolwiek analizy stanu faktycznego i motywów działania poszczególnych osób „a priori” zakładając, że jeśli ktoś się do kogoś zwraca a druga strona decyduje się taką prośbę zrealizować, to pomiędzy stronami istnieje stosunek podległości.

Ustalając jednocześnie, że owa podległość miałaby wynikać z uzależnienia współoskarżonych w uzyskiwaniu zleceń na inwestycje miejskie, Sąd Okręgowy nie przeprowadza jednak analizy prawnej pod kątem, czy zgodnie z

obowiązującymi przepisami prawa oskarżony mógł mieć jakikolwiek wpływ na uzyskiwanie przez współoskarżonych zleceń na inwestycje miejskie, jak również nie analizuje zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pod kątem, czy oskarżony kiedykolwiek podjął jakiegokolwiek działania mające na celu uzyskanie przez Spółki prowadzone przez współoskarżonych inwestycji miejskich, ani czy spółki te w ogóle zabiegały po kwietniu 2000 roku o jakiegokolwiek zlecenia w zakresie inwestycji miejskich w G.W konsekwencji zasadnie podnoszą apelujący, iż Sąd I instancji z naruszeniem art. 424 k.p.k. nie dokonał analizy jakichkolwiek dowodów w celu ustalenia, czy jakiegokolwiek realna podległość pomiędzy tymi osobami mogła mieć miejsce, poprzestając na podaniu „a priori” przyjętej tezy jako elementu stanu faktycznego. W toku ponownego rozpoznania sprawy w tym zakresie Sąd meriti winien mieć na uwadze, iż przyjęcie jako podstawy odpowiedzialności oskarżonego konstrukcji sprawstwa polecającego wymaga ustalenia na czym polegał stosunek zależności istniejący pomiędzy osobą wydającą polecenie wykonania czynu zabronionego, a wykonawcą tego polecenia, a nadto ustalenia podstaw prawnych wpływu oskarżonego na uzyskiwanie przez przedsiębiorców zamówień publicznych lub też wskazania dowodów potwierdzających, że oskarżony w jakikolwiek sposób i kiedykolwiek na taki wybór próbował wpływać. Wskazane wyżej uchybienia w zakresie oceny prawnej czynu przypisanego oskarżonemu skutkowały koniecznością uchylenia wyroku w tej części i przekazane sprawy co do tego czynu Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Zasadnie podnoszą również apelujący, iż ustalenia faktyczne Sądu I instancji dotyczące okoliczności związanych z tym czynem, a dotyczące możliwości zrealizowania dostaw zieleni przez K. W. oraz motywacji działania oskarżonego związanej przez Sąd z nabyciem przez miasto od (...) terenów po byłych poligonach przeprowadzone zostały z pominięciem szeregu dowodów z dokumentów wskazanych w zarzutach i dołączonych do apelacji z obrazą art. 4, art. 410 k.p.k., co mogło mieć również wpływ na treść rozstrzygnięcia. Istotne uchybienia w zakresie oceny zebranych w sprawie dowodów i nieuwzględnienie całości materiału dowodowego wykazane w części Ib i Ic apelacji, a także sporządzenie uzasadnienia w tym zakresie z uchybieniem art. 424 k.p.k. skutkowały nadto koniecznością uchylenia wyroku w tej części i przekazaniem sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W konsekwencji tego rozstrzygnięcia, z uwagi na ścisły związek tych czynów, konieczne okazało się również uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej skazania Z. M. (1), a także rozstrzygnięcie w trybie art.435 k.p.k. poza granicami zaskarżenia i uchylenie wyroku w części dotyczącej skazania Z. M. (2) za przestępstwo przypisane w pkt. X części dyspozytywnej wyroku (pkt. I.4 i I.10 wyroku).

III

1. Co do apelacji obrońcy M. C. (1):

Wywiedziona apelacja obrońcy oskarżonego okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym i nie zasługiwała na uwzględnienie. Ustosunkowując się do jej argumentów wskazać należy, że podniesiony w niej zarzut naruszenia przepisów postępowania, mający w konsekwencji skutkować błędnym ustaleniem sprawstwa i winy oskarżonego okazał się całkowicie chybiony. Sąd I instancji wbrew temu co twierdzi skarżący rozpoznając sprawę w zakresie zaskarżonym apelacją obrońcy przestrzegal bowiem wszystkich reguł określonych w przepisach postępowania karnego dotyczących oceny dowodów, stąd też zupełnie niezasadne są zarzuty naruszenia art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. W szczególności całkowicie bezpodstawnie autor apelacji zarzuca brak rozstrzygnięcia na korzyść oskarżonego istotnych wątpliwości co do mocy dowodowej jego wyjaśnień składanych krótko po opuszczeniu szpitala. Bezspornym jest, że oskarżony na kilka dni przed pierwszym przesłuchaniem w charakterze podejrzanego przebywał w szpitalu, gdzie przeszedł operację, a także przyjmował leki. Uznanie zatem za wiarygodnych wyjaśnień oskarżonego złożonych w dniu 04.02.2004 (k. 2433-2436, (t. XIII) w których przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz opisał swój sposób działania. Wymagało niewątpliwie rozstrzygnięcia czy pobyt w szpitalu i zażywane leki wpłynęły, jak twierdził oskarżony, na jego zdolność w zakresie postrzegania i odtwarzania faktów. Wbrew zarzutom apelacji Sąd I instancji przyznając walor wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego złożonym w początkowej fazie śledztwa przeprowadził ich szczegółową analizę, wskazując na powody takiej oceny (str. 182 -186 uzasadnienia) i Sąd odwoławczy taką ocenę tych niewątpliwie kluczowego dowodu w pełni akceptuje. W tym miejscu można

jedynie powtórzyć za Sądem Okręgowym, iż za wiarygodnością pierwotnych wyjaśnień oskarżonego przemawia w szczególności, iż:

- oskarżony składając kolejne wyjaśnienia w śledztwie 20 dni po pierwszym przesłuchaniu, tj. w dniu 24 lutego 2004r. (k.2573-2578,t. XIII), szczegółowo opisał okoliczności przestępstwa, zbieżne z wcześniej podnoszonymi, a jak sam przyznał na rozprawie po 10 dniach od opuszczenia szpitala „doszedł do siebie” ((k. 13214);

- wprawdzie w kolejnym przesłuchaniu w śledztwie, złożonym ponad dziewięć miesięcy po wyjściu ze szpitala (16.11.2004r.) M. C. (1) formalnie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, to jednak przedstawił wszystkie okoliczności przestępstwa, potwierdzając przy tym wydarzenia opisane w wyjaśnieniach złożonych wcześniej (k.5018-5021, t.XXVI);

- wyjaśnienia M. C. (1) z postępowania przygotowawczego znajdują potwierdzenie w dokumentach w postaci rachunków i kart przebiegu pracy, a nadto zeznaniach świadków A. Z. (k. 2428-2429 t. XIII, 14023-14030 t. LXXI), i K. Z. (k.2430-2431,t.XIII, k.13967,13969-13970,t.LXX), a pośrednio także w zeznaniach księgowych : L. Z. (k.1594,t.VIII,k.14525t.LXXIII) oraz A. S. (4) (k. 1594, t.VIII, k.14525, t. LXXIII).

Zasadnie zatem Sąd I instancji uznał, iż nie ma podstaw do kwestionowania początkowych wyjaśnień M. C. (1), w których przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i opisał okoliczności przestępczego procederu, skoro wyjaśnienia złożone kilka miesięcy po przebytych zabiegach, które w/w w większości podtrzymał przed Sądem i których nie kwestionował ze względu na stan zdrowia, w znaczącej mierze potwierdzają winę sprawstwo oskarżonego. Podważając zasadność tego stanowiska autor apelacji starał się wykazać, że zmienności w wyjaśnieniach oskarżonego, prowadzi do stanu powstania wątpliwości, które z wersji podawanych przez M. C. (1) są wiarygodne. Te wątpliwości, zdaniem skarżącego, powinny zostać rozstrzygnięte na gruncie art. 5 § 2 k.p.k., a więc za wiarygodne należało uznać te wyjaśnienia, które były dla oskarżonego najbardziej korzystne. Rozumowanie to było całkowicie błędne. W tym miejscu przywołać należy stanowisko SN zawarte w uzasadnieniu wyroku z dnia 9 kwietnia 2013 r. II KK 207/12 LEX nr 1299162 „Rozbieżności i sprzeczności wewnętrzne czy wzajemne pomiędzy poszczególnymi osobowymi środkami dowodowymi (konkretnymi zeznaniami czy wyjaśnieniami) są rzeczą powszechnie występującą w procesie karnym. Ocena ich wiarygodności może i musi być dokonywana wyłącznie w oparciu o kryteria wskazane w art. 7 k.p.k., a więc zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów. W żadnym razie do dylematów związanych z oceną wiarygodności konkretnych środków dowodowych nie znajduje zastosowania wyrażona w art. 5 § 2 k.p.k. zasada *in dubio pro reo*. Wątpliwości, o których mowa w tym przepisie, to wątpliwości pozostające już po dokonaniu prawidłowej oceny wiarygodności dowodów, które pomimo jej dokonania nie dają się usunąć. Wątpliwości dotyczące, co do zasady ustaleń faktycznych, ale nigdy nie tego, które ze sprzecznych środków dowodowych zasługują na przymiot wiarygodności”. Sąd I instancji w tej sprawie, ocenił, że wiarygodne były wyjaśnienia M. C. (1) złożone w pierwszym etapie śledztwa. Autor apelacji nie wykazał, aby ocena ta dotknięta była rażącymi wadami, naruszającymi kryteria wskazane w art. 7 k.p.k. Argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przeciwstawił wyłącznie własną subiektywną ocenę tych dowodów, co - rzecz jasna - odwoławczej skuteczności przynieść nie mogło.

Brak jest również podstaw do zmiany wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze. Złagodzenie represji karnej z jaką spotkał się sprawca przestępstwa może mieć miejsce jedynie wówczas, gdy wymierzoną karę uznać należy za rażąco surową - co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca. Sąd Okręgowy we właściwych proporcjach uwzględnił te wszystkie okoliczności, jakie w myśl dyrektyw art.53 k.k. winny być brane pod uwagę przez sąd orzekający przy wymiarze kary. W szczególności pisemne motywy zaskarżonego wyroku (str. 238 uzasadnienia) wskazują, iż wymierzając oskarżonemu karę pozbawienia wolności Sąd I instancji uwzględnił jako okoliczność łagodzącą, podnoszoną w apelacji, niekaralność oskarżonego, a określając wysokość grzywny miał na uwadze jego właściwości osobiste i sytuację majątkową. Wymierzoną oskarżonemu karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, urealnioną stosowną dolegliwością materialną w żadnym wypadku nie można uznać zatem za karę nadmiernie surową. Powyższe rozważania w pełni uprawniają stanowisko o bezzasadności apelacji obrońcy oskarżonego, która przybrała postać oczywistej. Żaden bowiem z podniesionych w jej treści zarzutów nie okazał się słuszny.

2. Co do apelacji prokuratora:

Apelację prokuratora należało uznać za bezzasadną i to w stopniu oczywistym. Brak jest bowiem jakichkolwiek procesowych podstaw do zasadnego kwestionowania zaskarżonego wyroku w części dotyczącej uniewinnienia R. S. w zakresie czynu XIX, J. K. (1) w zakresie czynu XXII, Z. M. (1) w zakresie czynu XXXIII, M. Z. w zakresie czynu L i J. S. (2) w zakresie czynu LI aktu oskarżenia. Ustosunkowując się do jej argumentów wskazać należy, że podniesiony w niej zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisów postępowania, mający w konsekwencji skutkować błędnym ustaleniem o braku możliwości przypisania oskarżonym sprawstwa i winy w zakresie zaskarżonym apelacją, okazał się całkowicie chybiony. Nie sposób nie dostrzec oczywistej ułomności argumentacji, jaką operuje autor omawianej skargi odwoławczej. Już bowiem na wstępie apelujący przyznaje, iż „Sąd wydając niniejsze orzeczenie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych” zaś obraży art.7 kpk dopatruje się w bezpodstawnym uznaniu przez Sąd I instancji, „że brak jest w sprawie wiarygodnych dowodów na to, iż zawyżona zapłata 01 476 200 złotych, przy realnej należności co najwyżej kwoty 100000 złotych netto za nadzór inwestorski, była łapówką”. Należy w związku z tym zauważyć, że nie jest rolą strony ustalanie faktycznej podstawy rozstrzygnięcia merytorycznego, gdyż stanowi to wyłączną prerogatywę sądu orzekającego. Skarżący może podważać prawidłowość ustaleń co do faktów, jeżeli wykaże, że popełniono błąd przy ich rekonstrukcji w oparciu o przeprowadzone dowody. Nie powinno to jednak polegać na prezentowaniu poglądu, że te same dowody pozwałyby przyjęcie odmiennej wersji zdarzeń, lecz wykazaniu, że przy ustalaniu faktów sąd posłużył się rozumowaniem logicznie nieprawidłowym, bądź sprzecznym ze wskazaniami doświadczenia życiowego (por. postanowienie SN z dnia 9 kwietnia 2008r., V KK 301/07, LEX nr 398555). Tymczasem autor omawianej apelacji negując dokonaną przez Sąd Okręgowy drobiazgową wręcz ocenę dowodów zgromadzonych w tej materii (str. 38 – 44 i 160 – 174 uzasadnienia), ograniczył się jedynie do zakwestionowania oceny zeznań świadków J. M. i K. B. i przedstawienia kilku hipotez przemawiających za przyjęciem, iż zapłata zna rzecz SC (...) z tytułu pełnienia nadzoru inwestorskiego na budowie Centrum Handlowe (...) realizowanej przez firmę (...)S.A. stanowiła łapówkę udzieloną właścicielom (...), w zamian za umożliwienie firmie (...) S.A wygrania przetargu na budowę (...). Argumenty apelacji sprowadzają się zatem w swej istocie, jedynie do polemiki z gruntownymi rozważaniami Sądu I instancji, zawartymi w pisemnych motywach wyroku. Skarżący nie wykazuje bowiem jakichkolwiek konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego, w zakresie uwolnienia oskarżonych od popełnienia zarzucanych im czynów czynu, w szczególności nie wskazują, że ocena i wnioski wyprowadzone przez Sąd I instancji nie odpowiadają regułom logicznego rozumowania. Sama odmienna ocena materiału dowodowego przez prokuratora, nie czyni zadość wymaganiom wykazania podstawy zaskarżenia orzeczenia wynikającej z art. 438 pkt 3 k.p.k. Sąd I instancji, ani w toku prowadzonego postępowania, ani podczas analizy zgromadzonego materiału dowodowego, ani uwalniając wyżej wymienionych oskarżonych od odpowiedzialności, nie naruszył żadnych przepisów i reguł proceduralnych, wydając w tej części trafny i sprawiedliwy wyrok. Jednocześnie trafność rozważań Sądu meriti zaprezentowanych w tej części pisemnych motywach wyroku (por. str. 160 – 174), pozwala na szerokie doń się odwołanie, bez potrzeby ponownego przytaczania szczegółowej argumentacji. Można jedynie przypomnieć, że:

- żaden z przeprowadzonych w niniejszej sprawie dowodów osobowych czy też z dokumentów nie wskazywał na to, aby oskarżony J. K. (1) w jakikolwiek sposób wpływał na członków komisji przy wyborze oferty na budowę Centrum (...) Zebrane w sprawie dowody, a w szczególności zeznania świadków: M. K. (2) (k.14603-14605), S. W.(k.14608-14610) oraz K. P. (k.11176-11177,k.14104-14106), potwierdzają natomiast, iż wprawdzie dokumentacja przetargowa w sprawie budowy Centrum (...) w G.została opracowana w sposób umożliwiający arbitralny wybór oferty najkorzystniejszej, jednakże członkowie komisji przetargowej dokonali wyboru oferty w sposób samodzielny, bez żadnych nacisków, czy sugestii ze strony J. K. (1);

- nie budzi również zastrzeżeń ustalenie Sądu I instancji iż już 5 września 2000r., a nie 9 października 2000r. dokonano wyboru wykonawcy na budowę (...). Z faktu, że przetarg został formalnie zakończony w dniu 09 października nie można podnosić, iż został on rozstrzygnięty i wybrano wykonawcę właśnie tego dnia. Wprawdzie przetarg formalnie trwał do 9 października, w związku z wniesionym protestem, to jednak rozpoczął się w dniu 5 września i w tym dniu członkowie komisji ocenili i wybrali ofertę najkorzystniejszą. Zasadnie zatem Sąd Okręgowy przyjmuje, iż w dniu 5 września 2000r. dokonano wyboru wykonawcy na budowę (...), natomiast w

dniu 9 października 2000r. komisja przetargowa zakończyła pracę. Apelujący, nie podnosząc zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, kwestionuje to ustalenie poza granicami zaskarżenia. W konsekwencji nie sposób przyjąć za oskarżycielem publicznym, iż do podpisania umowy o pełnienie nadzoru inwestorskiego pomiędzy spółką (...) i Biurem Usług (...) doszło już następnego dnia po rozstrzygnięciu przetargu na budowę (...), a zdarzenia te pozostawały ze sobą w bezpośrednim związku czasowym.

W tej sytuacji nie sposób skutecznie kwestionować stanowiska Sądu I instancji, iż brak jest podstaw dowodowych do przyjęcia, że kwota 1 476 200 zł. faktycznie zapłacona za nadzór inwestorski przy budowie hali „(...)” stanowiła korzyść majątkową udzieloną właścicielom (...) w zamian za umożliwienie firmie(...)SA wygrania przetargu na budowę (...). Rozumowania tego nie podważa fakt, iż wartość nadzoru inwestorskiego na budowie hali „(...)” w G.przez inspektorów reprezentujących (...) była zawyżona i znacznie przewyższała średnie ceny tego nadzoru na rynku, w sytuacji, gdy powody tego zawyżenia nie zostały ustalone. Trafnie przy tym podkreśla Sąd Okręgowy, iż brak jest podstaw do podważania twierdzeń oskarżonych, w szczególności R. S. (k.10121-10122, k. 12905-12913) i Z. M. (1) (k. 10371-10381) iż przy wynagrodzeniu nadzoru inwestorskiego brak było ograniczeń prawa zamówień publicznych, a strony zawarły umowę ryczałtową, satysfakcjonującą obie strony. Wykonawcy natomiast zależało na utrzymaniu dobrego kontrakt z inwestorem strategicznym, jakim w tamtym czasie była firma „(...)” i nawet kosztem przepłacenia nadzoru inwestorskiego, przedstawiciele (...) zamierzali w pełni i bez problemów wywiązać się z umowy, ukazując firmę jako godnego partnera i licząc na dalszą korzystną współpracę.

Pożądanego przez skarżącego skutku nie mogła też odnieść sugestia, że podstawa czynienia ustaleń w tej sprawie winny być przede wszystkim „spójne, logiczne i znajdujące odzwierciedlenie w pozostałych dowodach ujawnionych w toku procesu” zeznania świadków J. M. i K. B.. Zauważyć przede wszystkim należy, iż apelujący kwestionując stanowisko Sądu Okręgowego, iż w/w świadkowie zeznając o wręczeniu korzyści majątkowej za wygrany przetarg na (...) wskazywali jedynie na zasłyszane informacje – spekulowali, a zeznania te nie znajdują potwierdzenia w materiale dowodowym, nie przedstawia ani jednego konkretnego dowodu na poparcie tych zeznań, ograniczając się do ogólnych stwierdzeń dotyczących specyfiki dowodowej przy przestępstwach korupcyjnych.

Całkowicie bezzasadny okazał się również zarzut obrazy przepisu prawa procesowego, tj. art.14 kpk podniesiony wobec wyroku w części dotyczącej oskarżonych Z. M. (1) w zakresie czynu XXXIII, M. Z. w zakresie czynu L i J. S. (2) w zakresie czynu LI aktu oskarżenia, poprzez ograniczenie się jedynie przez Sąd I instancji do oceny zachowania tych oskarżonych w zakresie postawionych im zarzutów z art. 229 § 13 i 4 k.k. i zaniechanie dokonania oceny prawnej wskazanych oskarżonych z innego przepisu ustawy karnej, a to art.296 k.k.

Już na wstępie wskazać należy iż, zarzut ten został błędnie postawiony. Zarzucone uchybienie polegające na pozostawieniu poza oceną prawno-karną przez Sąd I instancji odpowiedzialności oskarżonych na gruncie art.296 k.k. nie narusza zasady skargowości z art.14 k.p.k. W tym miejscu warto jedynie przypomnieć, że skarga uprawnionego oskarżyciela nie tylko inicjuje postępowanie sądowe, ale także określa jego ramy. Ewentualne zaś wyjście poza te ramy oznaczałoby zatem orzekanie bez skargi, z naruszeniem art. 14 § 1 k.p.k., a apelujący tego nie zarzuca. Nieodniesienie się w ogóle lub też błędne odniesienie się do kwestii możliwości zakwalifikowania zachowania oskarżonego, w świetle ustalonego w sprawie stanu faktycznego, pod inny przepis ustawy karnej niż przyjęty w akcie oskarżenia i to w sytuacji, gdy przyczyną tego jest sposób postrzegania granic czynu zarzuconego, może stanowić jedynie podstawę zarzutu obrazy prawa materialnego, a to art. 11 § 1 k.k. (zob. wyrok SN z dnia 5 września 2006 r. IV KK 194/06 OSNwSK 2006/1/1663). Jednakże z uwagi na treść art. 434§1 zd. drugie k.p.k. i jego interpretację, sprowadzającą się do wniosku, iż stwierdzenie uchybienia podnoszonego w środku, to nie potwierdzenie samego zarzutu stawianego orzeczeniu przez skarżącego, gdyż nie jest istotne, jak ujął je odwołujący się ale ustalenie, czy dane uchybienie - niezależnie od tego, jak kwalifikowano je w środku odwoławczym - rzeczywiście miało miejsce, Sąd Apelacyjny uznał (niejako z ostrożności procesowej), iż zobowiązany jest do zbadania, czy rzeczywiście Sąd I instancji winien był poddać ocenie prawnej zachowanie oskarżonych Z. M. (1), M. Z. i J. S. (2) pod kątem art. 296 k.k. i orzekać o ich odpowiedzialności karnej w tym zakresie.

Niewątpliwie określenie ram postępowania zakreślonych skargą zasadniczą wiąże się z problematyką tożsamości czynu zarzucanego i przypisanego sprawcy. Ramy te określa zdarzenie faktyczne opisane w akcie oskarżenia, nie zaś każdy element tego opisu. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21.09.2006 r. (V KK 10/06, OSNwSK 2006/1/1785) słusznie zauważył, że granice procesu określa zdarzenie faktyczne, które oskarżyciel opisał w akcie oskarżenia w formie zarzutu, podając także naruszony, jego zdaniem, przepis ustawy karnej. Sąd nie jest przy tym związany ani samym opisem, ani też kwalifikacją prawną tego czynu wskazaną przez oskarżyciela, wiąże go natomiast czyn jako i tegoż granic przekroczyć nie może. Wyjście poza ramy oskarżenia mogłoby nastąpić wtedy, gdyby w rachubę wchodziło przyjęcie – oprócz znamion czynu zarzucanego w akcie oskarżenia – ponadto innych zdarzeń lub znamion czynu w stosunku do czynu zarzucanego (rozszerzenie jego zakresu), albo zastąpienie go zupełnie innymi znamionami. Ocena rzutu apelacji prowadzi do wniosku, iż zakwalifikowanie czynu zarzucanego Z. M. (1) w pkt XXXIII, M. Z. w pkt L i J. S. (2) w pkt LI aktu oskarżenia jako przestępstwa nadużycia zaufania stanowiłoby naruszenie zasady skargowości. Podkreślić należy, iż na uzasadnienie swojego stanowiska w tej kwestii skarżący przytacza tylko ogólnikowe uwagi zaczerpnięte z orzecznictwa Sądu Najwyższego, nie starając się wykazać, w jaki sposób oskarżeni naruszyli ten przepis, które znamiona i w jaki sposób wyczerpali zarzucanym im czynem.

W przywołanym wyżej orzeczeniu z dnia 5 września 2006 r. IV KK 194/06 SN stwierdza m.in. „(...) granice oskarżenia zostają utrzymane dopóty, jak długo w miejsce czynu zarzucanego, w ramach tego samego zdarzenia faktycznego (historycznego), można przypisać oskarżonemu czyn, nawet ze zmienionym opisem i jego oceną prawną, ale mieszczący się w tym samym zespole zachowań człowieka, które stały się podstawą poddania w akcie oskarżenia przejawów jego działalności wartościowaniu z punktu widzenia przepisów prawa karnego materialnego. Elementami składowymi ułatwiającymi określenie ram tożsamości "zdarzenia historycznego" są zaś: identyczność przedmiotu zamachu, identyczność podmiotów oskarżonych o udział w zdarzeniu, identyczność podmiotów pokrzywdzonych, a wreszcie tożsamość czasu i miejsca zdarzenia” Już analiza pierwszego z elementów składowych tego pojęcia w realiach niniejszej sprawy wskazuje wprost, iż proponowana w apelacji ocena prawna zachowania oskarżonych przekraczałaby ramy tożsamości czynu. Nie sposób mówić bowiem o identyczności przedmiotu zamachu, gdy już z samego zamieszczenia przepisów (typizacji przestępstw) w odpowiednich rozdziałach wynika, iż przedmioty zamachu przestępstw z art. 229 k.k. i 296 k.k. nie są tożsame, gdyż art. 229 k.k. znajduje się w rozdziale XXIX, ukierunkowanym na ochronę działalności instytucji państwowych i samorządu terytorialnego, natomiast przedmiotem ochrony rozdziału XXXVI, w którym znajduje się przepis art. 296 k.k., są zasady uczciwości i rzetelności w obrocie gospodarczym. Odmienność przedmiotów ochrony wyłącza w zasadzie identyczność czynów. (M. Cieślak: Polska procedura karna, Warszawa 1984, s. 301; A. Kaftal: Prawomocność wyroków sądowych w polskim prawie procesowym, Warszawa 1966, s. 237-239). Wprawdzie w doktrynie prezentowano również pogląd, że rodzajowy przedmiot ochrony nie może spełniać roli czynnika rozstrzygającego o tożsamości przedmiotu procesu, lecz tylko pomocniczo wpływającego na oceny w tym zakresie (J. Bafia: Zmiana kwalifikacji prawnej w procesie karnym, Warszawa 1964, s. 133), to w realiach niniejszej sprawy odmienność przedmiotów ochrony jest oczywista i narusza tożsamości czynu zarzucanego i postulowanego w apelacji do przypisania. Ponadto, aby przypisać oskarżonym popełnienie przestępstwa z art. 296§1 i 3 k.k. należałoby wykazać im wyczerpanie wszystkich znamion tego przepisu, a tego prokurator w apelacji nawet nie stara się czynić, co oczywiście nie może pozostać bez wpływu na skuteczność jego apelacji. Dla przypisania oskarżonym przestępstwa nadużycia zaufania niezbędnym jest wskazanie konkretnych uprawnień, które sprawca przekroczył, czy też ciężących na nim obowiązków, których nie dopełnił, a zarówno w opisie zarzucanego oskarżonym czynu, jak i uzasadnieniu apelacji, trudno doszukać się wskazania stosownych zachowań. Niewątpliwie nie można do nich zaliczyć nie potwierdzonego dowodowo udzielenia właścicielom firmy (...) s.c. korzyści majątkowej znacznej wartości, w zamian za umożliwienie firmie (...) S.A. wygrania przetargu na budowę Centrum(...) w G. czy też wskazanego w zarzucie aktu oskarżenia podpisania w dniu 10.10.2000 roku przez M. Z. i J. S. (2) umowy z spółką (...) o pełnienie nadzoru inwestorskiego na budowie (...), tym bardziej, że Z. M. (1) umowy tej nie podpisywał. Te zasadnicze braki w określeniu strony przedmiotowej proponowanego w apelacji przestępstwa, nie pozwalają jednoznacznie odnieść się do jego zbieżności czasowej i miejsca zdarzenia w stosunku do czynu zarzucanego oskarżonym w akcie oskarżenia. Niewątpliwym natomiast jest brak identyczności podmiotów pokrzywdzonych, skoro w proponowanej w apelacji ocenie prawnej czynu oskarżeni działaliby na szkodę firmie (...) S.A. w G., a firma ta

niewątpliwie nie była podmiotem pokrzywdzonym w zarzuconym oskarżonym przestępstwie przekupstwa. Powyższa analiza prowadzi zatem do wniosku, iż jedynie identyczność podmiotów oskarżonych o udział w zdarzeniu, przemawia za przyjęciem tożsamości czynu zarzuconego oskarżonym w akcie oskarżenia z czynem proponowanym w apelacji do przypisania. W tym miejscu, przywołując ponownie stanowisko M. C. (j.w., s.303), podkreślić należy, iż „im tych różnic w dwóch porównywanych określeniach czynu jest więcej, tym łatwiej o wyrobienie przekonania, że między tymi określeniami zachodzi, integralnie biorąc, różnica istotna, uzasadniająca wyłączenie identyczności”. Gdy ta różnica dotyczy istoty przestępstwa, a tak w niniejszej sprawie jest, skoro oskarżeni mieliby opowiadać nie za przestępstwo przeciwko działalności instytucji państwowych, a nadużycia zaufania w obrocie gospodarczym, to takiej zmiany nie można potraktować inaczej, jak przekroczenie granic skargi.

Nie znajdując zatem podstaw do uwzględnienia zarzutów przedstawionych w apelacji, Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy wyrok w części dotyczącej uniewinnienia R. S. w zakresie czynu XIX, J. K. (1) w zakresie czynu XXII, Z. M. (1) w zakresie czynu XXXIII, M. Z., w zakresie czynu L i J. S. (2), w zakresie czynu LI wydatkami postępowania odwoławczego w tym zakresie obciążając Skarb Państwa.

3. Co do apelacji obrońcy A. S. (1) i M. W. w części nieuwzględnionej:

Odnosząc się do apelacji wniesionej przez obrońcę A. S. (1) i podniesionej w niej zarzutów, to nie sposób uznać ich za słuszne. Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku w części dotyczącej uznania oskarżonego A. S. (1) za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XLII części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art.271§1 i 3 k.k. w zw. z art.12 k.k. (pkt. XLIV części dyspozytywnej) prowadzi do wniosku, że nie ma żadnych podstaw, ani do skutecznego kwestionowania dokonanej przez sąd orzekający oceny zebranego materiału dowodowego, ani też poczynionych na tej podstawie ustaleń faktycznych. Do tożsamyh wniosków prowadzi również ocena apelacji obrońcy oskarżonego M. W. w części dotyczącej przypisanego temuż oskarżonemu przestępstwa poświadczenia nieprawdy w protokołach odbioru robót na bocznicy kolejowej oraz fakturach zapłaty za ich wykonanie opisanego w punkcie XLV części wstępnej wyroku, a przypisanego w pkt. XLVII).

Zwrócić należy uwagę, iż przypisane oskarżonym czyny związane były z wystawieniem faktur VAT wraz z protokołami odbioru wykonanych robót dla Przedsiębiorstwa(...)spółka z o.o. za roboty związane z przebudową bocznicy kolejowej Elektrociepłowni (...) wykonywane w ramach kontraktu „Modernizacja drogi krajowej (...) w G. jako połączenie z drogami (...) i (...) pomiędzy K. i G.”. W okresie objętym czynami na mocy umowy z dnia 20.09.1999r. (zał. t.II cz. 2/3 opinii biegłej T. P. w sprawie „Modernizacji drogi krajowej nr (...) w G.) wykonawcą na tej inwestycji było (...) Sp. z o.o., a po zmianach projektu w zakresie robót mostowych przebudowa bocznicy kolejowej Elektrociepłowni objęta została Wystąpieniem Wykonawcy Nr (...) z 16.06.2000r. (t.II cz. 2/3, zał. (...) cyt.opinii) i Protokołem Konieczności Nr (...) z dnia 23.09.2000r. na wykonanie w ramach tego kontraktu robót zamiennych przy realizacji wiaduktu kolejowo-drogowego (t.II cz. 2/3, zał. (...) cyt.opinii). Bezsprzeczne jest również że po złożeniu oferty i negocjacjach w dniu 25.10.2000r. Przedsiębiorstwo (...) z siedzibą w G. zawarło umowę z Przedsiębiorstwa (...) spółka z o.o. na roboty przy przebudowie torowiska bocznicy kolejowej Elektrociepłowni (...) w rejonie projektowanego wiaduktu kolejowo-drogowego.(zał. nr (...)opinii biegłego M. C. (2) z dnia 25.01.2005r. str.36-39). Zgodnie z § 6 umowy wypłata wynagrodzenia wykonawcy następować miała na podstawie faktur częściowych wystawionych zgodnie z rzeczywistym stopniem zaawansowania robót, a podstawą wystawianych faktur stanowić miały protokoły stanu robót podpisane przez obie strony. Bezsprzeczne jest również, że w okresie od 12 września 2000 r. do 12 lipca 2001 r. A. S. (1) jako właściciel firmy (...) wystawił dla Przedsiębiorstwa (...) spółka z o.o. cztery faktury na podstawie czterech protokołów odbioru wykonanych robót zatwierdzonych do zapłaty po stronie zamawiającego przez kierownika projektu M. W..(zał. nr (...) opinii biegłego M. C. (2) z dnia 25.01.2005r. str.161-168) . Potwierdzenie nieprawdy w tych dokumentach przez oskarżonego M. W. objęte zostało czynem opisanym w pkt. XLV części wstępnej, a przypisane temuż oskarżonemu w pkt. XLVII zaskarżonego wyroku. Sprawstwo oskarżonego M. W. w tym zakresie kwestionowane jest również przez obrońcę oskarżonego, który w ramach jednej pisemnej apelacji, stawia wyrokowi Sądu I instancji tożsame zarzuty, co dodatkowo uprawnia Sąd Apelacyjny do łącznego ich omówienia.

Zasadnicze znaczenie dla oceny prawidłowości zaskarżonego wyroku w tej części ma ustalenie czy rzeczywiście prace przy przebudowie bocznicy w dacie wystawienia tych dokumentów zostały faktycznie wykonane. Autor apelacji kwestionuje to ustalenie, podnosząc w apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu przez Sąd I instancji, „iż prace przy budowie bocznicy kolejowej nie zostały przez firmę (...) wykonane” Tak postawiony zarzut uznać należało za oczywiście bezpodstawny. Lektura pisemnego uzasadnienia Sądu I instancji w części dotyczącej czynów przypisanych oskarżonym A. S. (1) i M. W. w pkt. XLIV i XLVII wyroku (uzasadnienie str.27-28) pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, iż przyjęty przez Sąd Okręgowy stan faktyczny ustalenia takiego nie zawiera. Ustalił natomiast Sąd I instancji – co w pełni akceptuje Sąd Apelacyjny - iż w dacie wystawienia przez oskarżonego A. S. (1) faktur za wykonanie robót na bocznicy i dołączonych do nich protokołów odbioru wykonanych robót podpisanych przez M. W. prace te na przebudowie bocznicy faktycznie nie zostały wykonane. Wskazują na to jednoznacznie dowody z dokumentów przeprowadzone przez Sąd I instancji, a zawarte w opiniach zarówno biegłej T. P. jak i biegłego M. C. (2). W świetle tych dokumentów bezsporne jest, że A. S. (1) pierwszą fakturę na kwotę 102.000 zł. wystawił w dniu 12.09.2000r. na ponad miesiąc przed podpisaniem umowy z (...) na wykonanie tych prac. O poświadczeniu nieprawdy w tym dokumencie przekonuje również fakt, iż w dołączonym do faktury protokole odbioru wykonanych robót w okresie od 18.08 do 12.09.2000r. oskarżony M. W. potwierdził wykonanie prac przy torowisku, mimo, że zatwierdzenie projektu przebudowy bocznicy kolejowej i wydanie pozwolenia na budowę nastąpiło dopiero w dniu 22.08.2000 r. Na poświadczenie nieprawdy w kolejnych fakturach wystawionych przez A. S. (1) w dniach 31.10.2000r., 21.12.2000r. i 12.07.2001r. na łączną kwotę 908.825 zł stanowiącą prawie całość umownej należności wraz z potwierdzeniami wykonanych robót podpisanymi przez M. W. wskazują jednoznacznie analiza dziennika budowy tom (...) nr (...) (zał. nr (...) opinii biegłego M. C. (2) str.139-152). Zapisy dziennika budowy wydanego dopiero w dniu 29.09.2000 r. pozwalają na stwierdzenie, że plac budowy przejęty został przez wykonawcę w dniu 15.09.2000 r., a roboty na bocznicy rozpoczęły się dopiero w dniu 25.09.2000r. i ograniczyły się do prac demontażowych i wykonania toru tymczasowego. Wpisy zawarte w dzienniku budowy wskazują również jednoznacznie, że w pracach na bocznicy nastąpiła przerwa do dnia 11.06. 2001r., a w okresie od 11.06.2001r. do 17.01.2002r. wykonywano tylko prace regulacyjne i kontrolne toru tymczasowego. (pkt.6 opinii biegłego M. C. (2) z dnia 25.01.2005r.)

Powyższe ustalenia w pełni uprawniały Sąd I instancji do przyjęcia, że oskarżony A. S. (1) wystawiając w okresie od 12 września 2000 r. do 12 lipca 2001 r. cztery faktury stwierdzające, że roboty zostały wykonane i na kontrahencie ciąży obowiązek zapłaty, a oskarżony M. W. potwierdzając w tych dokumentach oraz w dołączonych do nich protokołach odbioru wykonanie tych robót poświadczali w tych dokumentach nieprawdę. Przy czym nie jest tak, jak wykazuje to w apelacji obrońca oskarżonych, iż Sąd Okręgowy przyjął, iż przebudowa bocznicy kolejowej nie została wykonana. Z ustaleń Sądu I instancji poczynionych w oparciu o wyżej wskazane dokumenty zawarte w opiniach i ocenione przez biegłych M. C. (2) i T. P. wynika jednoznacznie, że od 01.02.2002r. zaczęły się zasadnicze prace na bocznicy kolejowej, w dniu 11.06.2002 r. nastąpiło wytyczenie nowego układu torów, a zakończenie tych robót potwierdzone zostało protokołem odbioru końcowego bocznicy z dnia 09.09.2002r. w okresie gdy wykonawcą całości inwestycji było już Przedsiębiorstwo (...) i ostatecznie rozliczone zostało na podstawie Protokołu Konieczności nr (...).

Podkreślić przy tym należy, iż wątek przebudowy bocznicy związany był z kilkoma innymi czynami zarzuconymi innym oskarżonym. Poczynione przez Sąd I instancji, w związku z tą częścią procesu, ustalenia dotyczące podmiotów gospodarczych wykonujących te prace, zakresu wykonanych robót wykonanych na bocznicy i ich ilościowego i wartościowego rozliczenia, kwestionowane w apelacji obrońcy oskarżonych, nie mają żadnego znaczenia dla ustaleń w zakresie czynu przypisanego oskarżonym. Przypisane oskarżonym w pkt. XLIV i XLVII wyroku czyny z art.271 k.k. są bowiem przestępstwem formalnym, którego dokonanie następuje w czasie realizacji znamion przedmiotowych. Przedmiotem ochrony przestępstwa z art.271 k.k. jest wiarygodność dokumentów, jak również zaufanie obywateli do prawdziwości dokumentów wystawianych przez osoby specjalnie do tego powołane, a realizacja znamion przedmiotowych tego typu polega na poświadczeniu nieprawdy (przez funkcjonariusza publicznego lub inną osobę upoważnioną do wystawienia dokumentu) co do okoliczności mającej znaczenie prawne. Poprzez poświadczenie nieprawdy sprawca uprawniony do wystawienia dokumentu tworzy dokument autentyczny, jednakże o nieprawdziwej treści w zakresie okoliczności mającej znaczenie prawne (postanowienie SN z dnia 8 listopada 2002 r., II KKN 139/01, LEX nr 74399). Tak więc prawidłowe ustalenie przez Sąd Okręgowy, iż w dacie wystawienia

faktur i dokumentów potwierdzających odbiór robót, prace przy bocznicy kolejowej faktycznie nie zostały wykonane, stanowiło wystarczająca podstawę dla przypisania oskarżonym przestępstwa z art. 271 k.k.

Również podniesione w apelacji obroncy zarzuty obrazy przepisów postępowania w zakresie czynów przypisanych oskarżonym A. S. (1) w pkt. XLIV i M. W. w pkt. XLVII części dyspozytywnej wyroku okazały się bezzasadne w stopniu oczywistym i nie zasługiwały na uwzględnienie. W tym miejscu zauważyć należy, iż pisemna apelacja obroncy dotyczyła trzech oskarżonych, a zawarty w niej zarzuty obrazy prawa procesowego, a to art. 7, 410 w zw. z art. 4 i art. 424§1 pkt 1 i 2 kpk postawione zostały łącznie, bez wyraźnego wskazania na czym miało polegać naruszenie procedury wobec konkretnego oskarżonego i przypisanego mu czynu. Tymczasem szczegółowa analiza argumentacji uzasadnienia apelacji wykazała, iż wprawdzie zasługują one na częściową aprobatę w zakresie czynów przypisanych M. W. w pkt. XLV i XLVI jak i czynu przypisanego Z. M. (1) w pkt. XXXI części dyspozytywnej wyroku (co wykazane zostało w części II.5 uzasadnienia), to jednakże nie zasługuje na uwzględnienie w omawianym zakresie. Sąd I instancji ani w toku prowadzonego postępowania, ani podczas analizy zgromadzonego materiału dowodowego w części dotyczącej A. S. (1) i M. W. w zakresie czynu przypisanego w pkt. XLVII wyroku, ani dokonując subsumcji, ani w końcu orzekając o wymiarze kary, nie naruszył żadnych przepisów i reguł proceduralnych.

Sąd I instancji wbrew temu co twierdzi skarżący dokonał bowiem analizy całokształtu ujawnionego zgodnie z art. 410 k.p.k. materiału dowodowego w zakresie omawianych czynów, ocenił go w sposób chroniony zasadą o jakiej mowa w art. 7 k.p.k., co pozwoliło na dokonanie prawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie kalendarium prac wykonywanych na bocznicy kolejowej i terminu ich zakończenia. W tej sytuacji całkowicie zasadnie odmówił Sąd Okręgowy wiary wyjaśnieniom A. S. (1), iż (...) wykonał roboty objęte wystawionymi przez niego 4 fakturami w okresie od 12.09.2000r. do 12.07.2001r. u.133 135 oraz twierdzeniom M. W., że odebrane przez niego protokołarnie roboty zostały w wskazanych tam okresach czasu faktycznie wykonane (uzasadnienie str. 133 -134). Oceny tej nie podważają przywołane w apelacji fragmenty zeznań Z. M., skoro bezspornym jest, iż roboty na bocznicy kolejowej zlecone i zapłacone zostały firmie (...) przez Przedsiębiorstwa (...) spółka z o.o. Z. M. (2), a Przedsiębiorstwo (...) dopiero od 24.10.2001 zostało mianowanym podwykonawcą robót wiaduktu kolejowo- mostowego i estakady pulpy popiołowej (t.II,cz.2/3,zał.(...)opinii biegłej T. P. w sprawie „Modernizacji drogi krajowej nr (...) w G.), natomiast generalne wykonawstwo na całości tej inwestycji przejęło na podstawie umowy zawartej z inwestorem od dnia 01.02.2002r. (T.II cz.1/3 zał. (...) cyt.opinii). Uzasadnienie wyroku - chociaż w wielu fragmentach sporządzone z naruszeniem art. 424 k.p.k. co rozważone zostało w części ogólnej uzasadnienia – w omawianym zakresie pozwala na pełną kontrolę procesu myślowego, który przebiegał w czasie narady, a który doprowadził Sąd Okręgowy do wniosku o sprawstwie i winie oskarżonych A. S. (1) i M. W. w zakresie czynów przypisanych w pkt. XLIV i XLVII wyroku. Jego treść, w konfrontacji z materiałem dowodowym, nie daje żadnych podstaw do przyjęcia, że rozumowanie sądu jest alogiczne, czy też sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego, a w konsekwencji, że przyjęte ustalenia, w tym co do terminu faktycznie wykonywanych robót na bocznicy kolejowej, są wadliwe, jak twierdzi to skarżący. Zarzuty apelacji dotyczące natomiast opinii sporządzonych przez biegłą T. P. nie mają żadnego związku z omawianymi czynami. Podstawą ustaleń faktycznych w omawianym zakresie są przede wszystkim dokumenty zawarte w pisemnej opinii M. C. (2) i uzupełniająco jedynie w opinii T. P., których wartość dowodowa nie była przez strony kwestionowana. Apelujący podnosząc zarzut obrazy art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez pominięcie przez Sąd I instancji przy ustalaniu stanu faktycznego dowodów zgromadzonych w toku postępowania w postaci dowodów z dokumentów, nie wskazuje na braki dowodowe w zakresie omawianych czynów, a Sąd Apelacyjny braków takich nie dostrzega. Przedmiotem zainteresowania Sądu Okręgowego były wszystkie zgromadzone w sprawie dowody (por. wykaz dowodów uzasadnienie str. 28), a fakt, że Sąd oceniając te dowody wyprowadził inne wnioski niż postuluje skarżący, wcale nie oznacza, że naruszył tym samym przepisy postępowania.

Zastosowaną zaś wobec oskarżonych represję nie można absolutnie ocenić jako rażąco surową, albowiem Sąd I instancji uwzględnił przy wymiarze kar w należytych stopniu okoliczności o których mowa w art. 53kk i orzekł kary pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia korzystając przy tym z środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary. Również wymiar kary grzywny uwzględnia warunki osobiste oskarżonych, ich sytuację rodzinną i majątkową. A. S. (1) jest właścicielem firmy (...) w G. i uzyskuje

dochody w wysokości 9 000 zł. miesięcznie brutto, nadto jest właścicielem dwóch mieszkań w G.: spółdzielczego i własnościowego, jak również samochodu marki R.. Natomiast M. W. jako emeryt uzyskuje dochód w wysokości 3000 zł., a nadto posiada spółdzielcze mieszkanie własnościowe w G. oraz garaż, jak również samochód marki T.. Wymierzone oskarżonym kary grzywny uwzględniają więc należycie stopień społecznej szkodliwości czynu i pozostaje we właściwej proporcji do ich sytuacji rodzinnej i majątkowej.

Dlatego też, Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy wyrok w części dotyczącej A. S. (1) (pkt. XLIV i LVII f.) oraz w części dotyczącej M. W. w zakresie przestępstwa z art.271§1 i 3 k.k. w zw. z art.12 k.k. przypisanego w pkt. XLVII części dyspozytywnej oraz orzeczeń zawartych w pkt. LVII g. i LXI a. wyroku, ustalając jedynie, iż zaliczeniu na poczet orzeczonej kary grzywny podlega okres zatrzymania.

IV

W pkt. V wyroku Sąd Apelacyjny na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. zasądził od oskarżonych: M. C. (1), A. S. (1) w związku z utrzymaniem zaskarżonego wyroku w mocy i od J. K. (1) i M. W. z uwagi na częściowe utrzymanie w mocy orzeczenie w stosunku do tych oskarżonych, na rzecz Skarbu Państwa wydatki sądowe za postępowanie odwoławcze w częściach ich dotyczących, uwzględniając, że opinia uzupełniająca biegłej przeprowadzona w toku postępowania odwoławczego nie związana była bezpośrednio z tą częścią orzeczenia. Wobec nieuwzględnienia apelacji oskarżyciela publicznego na podstawie 636§1 k.p.k. wydatkami postępowania odwoławczego związanymi z tą apelacją obciążono Skarb Państwa.

Wobec nieuwzględnienia apelacji wniesionych na korzyść oskarżonych M. C. (1) i A. S. (1) Sąd Apelacyjny na podstawie art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył oskarżonym opłaty w wysokości należnej za pierwszą instancję. Z uwagi natomiast na zmianę orzeczenia o karze w części dotyczącej skazania J. K. (1), i M. W. na podstawie art. 10 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierzono im opłatę za obie instancje wyliczona według kary ostatecznie orzeczonej. Mając na względzie sytuację rodzinną i majątkową oskarżonych, jak również wysokość osiąganych przez nich dochodów Sąd nie znalazł przesłanek do zwolnienia ich od uiszczenia należnych kosztów procesu.

Uchylenie wyroku i umorzenie postępowania karnego w zakresie wskazanym w pkt. II wyroku, a nadto uniewinnienie oskarżonych w zakresie wskazanym w pkt.II.2,II.3, III.6 wyroku skutkowało na podstawie art.632 pkt 2 k.p.k. obciążeniem Skarbu Państwa kosztami procesu w tej części.